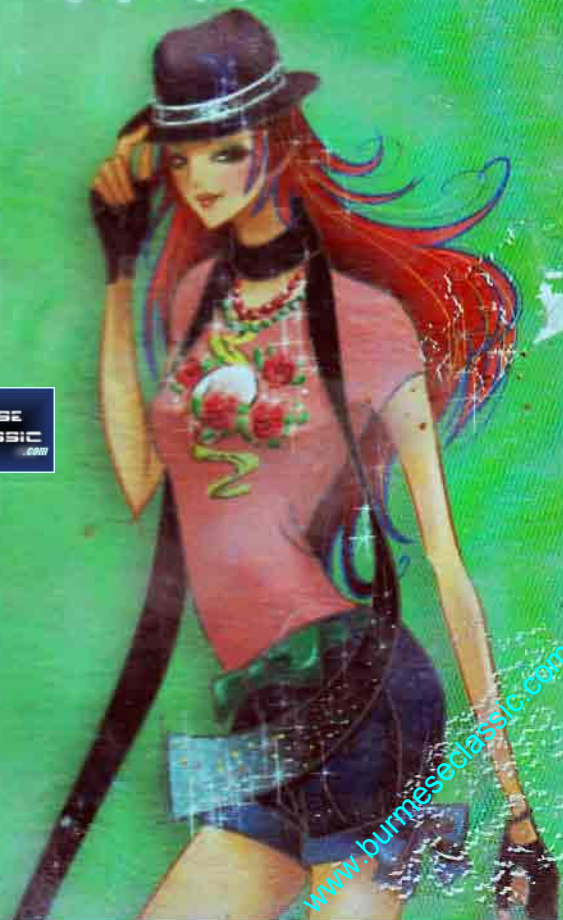

ကြယ်စင်မှူးဝေ

အိမ်ထောင်ရေးအတွက်

BURMESE
CLASSIC
www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၈၁၁၀၈၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၉၇၀၇၀၉

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်တင်တင်အုန်း (စိန်သရဖူစာပေ)
အမှတ် (၆၆)၊ ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာမိုးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၀)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ
ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာလန်ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ်(၁၈၄)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ် ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ခေါ် - ၅၀၀။

စာ ၅. ၈၃

ကြယ်စင်မွှေးဝေ
အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ/ကြယ်စင်မွှေးဝေ - ရန်ကုန်။
စိန်သရဖူစာပေ၊ ၂၀၁၀။
၂၄၀-စာ၊ ၁၂.၅ x ၁၇.၅ စင်တီ။
(၁) အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ

အခန်း (၁)

“တောက်”

လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး အံကြိတ်၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲအောင် နာကြည်းဒေါသထွက်နေသည့် ‘ပြည့်ပိုင်ကို’ ကို သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လင်းသန့်က လက်မောင်းကို တင်းစာဆုပ်ကိုင်ထားရသည်။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ စိတ်ကိုဖြေပါ၊ မင်းစိတ်အတိုင်း လွှတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီနောက်မှာ တရားဥပဒေဆိုတာရှိတယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့အမေ ရှိတယ်”

“လူပါးဝလွန်းလို့ပါကွာ၊ ငါ့ညီမလေးကိုများ ဥတစ်လုံးတစ်ကောင်ကြွက်၊ လမ်းဘေးကပန်းလို လွယ်လွယ်ခွေး၊ လွယ်

ရွှေတကားစာပေ

၆ ကြည်စင်နှာသာ

လွယ်စွန့်ပစ်လိုက်တယ်လို့၊ ငါ သင်းကိုတစ်သက်မကျေဘူး။ ငါ ဆပ်မယ့်အကြွေးဟာ သွေးနဲ့ပဲ အဆပ်ခံမယ်၊ ငါ့ညီမ သေသလို သင်း သေရမယ်၊ ငါ့မိသားစု ဘဝပျက်သုဉ်းရသလို သင်းရဲ့ မိသားစုဘဝလည်း ပျက်သုဉ်းစေရမယ်”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်ရည်တွေဝိုခဲ့၊ မျက်လုံး တွေနီရဲနေသည့် ပြည့်ပိုင်ကို၏ ခံစားချက်က ကမ္ဘာကျေသော် လည်း ဥဒါန်းမကျေ။ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောညီမလေး စန္ဒာကို ကို ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုး လုပ်ပစ်လိုက်သည့် ဝင်းခန့်ကျော် ဆိုတဲ့ကောင်ကို သူ မတွေ့တွေ့အောင် မြေလှန်ပြီးရှာရမည်။

နောက် ကောင်းကောင်း အကြွေးဆပ်ပစ်ရမည်။

အကျိုးအကြောင်းတွေကို တစ်စစီဖော်ထုတ်ဆန်းစစ်

ပုံကတော့ သူ့ညီမကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ဆင်းရဲလို့လား။

ဒါဆိုလည်း အဓကတည်းက မချစ်နဲ့ပေါ့။ ခိုးမပြေးနဲ့ပေါ့။

“အခု အဲဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊ ဘာလုပ်နေ သလဲ”

ပြည့်ပိုင်ကို တစ်ခွန်ချင်းမေးနေလျှင် လင်းသန့် အဖြေရ ကျပ်နေမိပါ၏။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်လောက်က အဖြစ်အပျက် ပေမယ့် ပြည့်ပိုင်ကိုသည် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်နေသူမို့ သည်

နှစ်မှ ပြန်ရောက်ခဲ့၏။

သူ့ညီမ သေဆုံးမှုကို ဖုံးအုပ်ထားကြသော်လည်း ယခု မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ပြည့်ပိုင်ကို သွားခနဲ သိရှိရ ချေပြီ။ သိရှိတင်မက ညီမငယ်သေဆုံးရသည့်ကိစ္စဟာ မဖွယ် မရာ ပန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးဖြစ်ပြီးမှ ကိုယ်ဝန်ပျက်ချလို့ သေဆုံး သွားရမှန်း သိရှိလာရသည့်အခါ သည်ကိစ္စအပေါ် ပြည့်ပိုင်ကို ဥဒါန်းမကျေနိုင်တော့။

လင်းသန့်ကတော့ ဓမ္မကထိကဆရာ။ သူ့သူငယ်ချင်း၏ စိတ်မှတ်ကြီးပုံ၊ မဟုတ်လျှင် မခံတတ်ပုံတို့ကို သိရှိပြီးသူမို့ ဟော လိုက်ရသည့် တရားဆိုတာ အာပေါက်မတတ်။

သို့သော် သူ့လူက နည်းနည်းမှ နာခံမည့်ပုံလည်း မမြင်။ ယခုလည်း သူ့ကို အံ့သွားစေသည့်အသံနှင့် မေးနေချေပြီ။

သူ့မပြောလျှင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောတော့မည်။ သူတို့မြို့ဟာ မြို့ငယ်လေး။ တစ်အိမ်က အပ်ကျတာနှင့် တစ်မြို့ လုံး သိသည့်နေရာ။ သည်တော့ ဒီအကြောင်းတွေကို သူပဲ ဖေးဖေးမမ၊ တွေးတွေးဆဆ ပြောပြရပါတော့မည်။

“ပြဿနာတစ်မြစ်ကိုကော ကာယကံရှင်တွေပဲ ပိုပြီး သိမှာပေါ့ကွာ၊ စန္ဒာကိုကို ဝင်းခန့်ကျော်ခိုးပြေးပြီး သုံးရက်ကြာ

• ကြွယ်ဝသော

ထုံးအခါ ကောင်မလေးက အိမ်ပြန်လာတယ်။ သူတို့ချင်း စိတ်သဘောထား မတိုက်ဆိုင်လို့လို့ ပြောတာပဲ။ နောက် ဝင်းခန့် ကျော်တို့မိသားစုလည်း ဒီမြို့ကနေ ထွက်ခွာသွားတယ်”

“ဘယ်မြို့ကို ထွက်သွားတာလဲ”

“ရန်ကုန်လို့ ပြောတာပဲကွာ၊ ဒီကောင်ကလည်း မှန်တာ ပြောချင်မှပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ရန်ကုန်ဆိုပေမယ့် နယ်က အကျယ်ကြီး၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါကွာ၊ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ အရင်းအနှီး တစ်ခုခုလုပ်၊ သမီးဆုံးလို့ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကြေကွဲနေတဲ့ မိခင်ကြီးရဲ့ အနားမှာ လိမ်လိမ်မာမာနေပေးလိုက်ပါ ပြည့်ပိုင်ကိုရယ်၊ မင်းလည်း သင်္ဘောပြန်မထွက်နဲ့တော့၊ ငါးနှစ်လောက်စုလာတာ နည်းမှမနည်းဘဲကွာ၊ မင်းက အသောက်အစား၊ အပျော်အပါး ကင်းတဲ့သူနဲ့ ဒီလောက်ထိပါလာတာ၊ ငါပြောတာ လက်ခံစမ်းပါ ပိုင်ကြီးများ၊ မင်း အေးအေးသာ မိခင်ကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါတော့”

လင်းသန့် ချောမော့နေပေမယ့် ပြည့်ပိုင်ကို၏ နာကြည်းမှုက မပြေ။

“ဘာကွ ... ဒီလိုပဲ မိန်းကလေးတွေဟာ သူများစော်ကားခံပြီး ဘဝပျက်သွားတာကို မောင်တွေကတောင် အရေးမယူ

ဘူးဆိုရင် ဒီလောကကြီး ဘာများသွားပြီး သုံးလို့ စားလို့ ရဦးမှာလဲ၊ ငါ့ကို ဆရာကြီးမလုပ်နဲ့ လင်းသန့်၊ တရားလို၊ တရားခံ ကျေနပ်လို့ ဘာမှအရေးယူလို့မရတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ သင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ဒဏ်ခတ်မယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် အရေးယူမယ်”

“မင်းမေမေအတွက် ထည့်ပြီးမစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ယောက်ျားဆုံးလို့ စီးပွားပျက်ခဲ့ရတဲ့ မေမေအတွက် အခု ငါ တိုက်တစ်လုံး ဝယ်ပေးပြီးပြီ၊ နောက် ငှားစားဖို့အတွက် တိုက်ခန်းသုံးခန်း ဝယ်ပေးထားတယ်၊ ဘဏ်မှာ ငွေအပ်ပေးထားတယ်၊ အိမ်ငှားခန့်တင် မေမေမှာ ပိုလျှံနေပါပြီ၊ သူညီမ အပျိုကြီးနဲ့အတူ နေကျန်ခဲ့လိမ့်မယ်”

“ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတင် လောကမှာ အရေးကြီးတာ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ နှလုံးသားကလည်းအရေးကြီးတယ်၊ စိတ်ကျန်းမာ ဖို့ကလည်း အရေးကြီးတယ်၊ သမီးသေဆုံးလို့မှ မကြာသေးဘူး ... သားကပါ ဒီကိစ္စအတွက် လက်စားချေရအောင် လိုက်သွားပြီ ဆိုရင်”

မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာဖြင့် သူ့ကိုတောင်းပန်နေသည့် လင်းသန့်၏ပုံးကို သူ ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ် အမှန်အတိုင်းပြောမလဲကွာ၊ နိုင်ငံခြားပြန်ထွက်

မယ်ဆိုပြီး သွားမှာပေါ့၊ ငါ့ကိုစွဲကို မေမေ လုံးဝမသိစေခဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ပြီးတော့ မင်း ငါ့အမေကို ငါ့လိုပဲ စောင့်ရှောက်၊ လူမဆန်တဲ့ကောင်ကို တရားဥပဒေက အရေးယူမရလို့ အရေးမယူပေမယ့် ဒင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်အရေးယူမယ်၊ ဒဏ်ခတ်မယ်၊ မထားနဲ့တော့ သူငယ်ချင်း ... သွေးပွက်ပွက်အန်ပြီး သေဆုံးသွားရတဲ့ ငါ့ညီမလေးအတွက် ငါ သွေးကလွဲစားချေရမှာပဲ၊ မင်း ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်”

သူ မှန်တယ်ထင်လျှင် ခေါင်းမာပြီး ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်သည့် လူညိုထွားကြီးအား စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး လင်းသန့် လက်မြှောက်ရပါသည်။

သူ့အိမ်မှ ပြည်ပိုင်ကိုပြန်သွားတော့ ညဆယ်နာရီ ရှိပေပြီ။ လနိုက်ညလည်း ဖြစ်၊ လျှပ်စစ်မီးလည်း မလာသဖြင့် တတ်မီးအလင်းရောင်လေးနှင့် အရဲကိုးကာ ကန္တာလောကထဲ တိုးဝင်သွားသည့် ပြည်ပိုင်ကိုအတွက် လင်းသန့် ဖြေဆေးပေးလိုက်လို့ မရပါချေ။

တကယ်တော့လည်း အဖြစ်အပျက်တွေက ကျေအေးနိုင်စရာမှ မရှိဘဲလေ။

စန္ဒာကိုဆိုသည့် အသက်နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့်သေး

ရွှေစကားစာပေ

သည့် မိန်းမချောလေးကို သုံးရက်တည်းပေါင်းပြီး ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို စွန့်ပစ်လိုက်သည့် ဝင်းခန့်ကျော်ဆိုသည့် သကောင့်သားကို သူတို့တွေလည်း လက်ယားနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီကောင် ခြုံမှ အပြေးမြန်ပေလို့သား။

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း လင်းသန့် တောင်းပန်စကားဆိုမိသည်မှာ ပြည်ပိုင်ကိုသို့ ဖြစ်သည်။

“သူငယ်ချင်းရေ ... အဲဒီ ဝင်းခန့်ကျော်ဆိုတဲ့ကောင်တာ စန္ဒာကိုကို ပစ်ထားပြီး နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ သူ့ဌေးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတော့ ငါ ထိမ်ချန်ထားမိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါကလည်း ခုချက်ချင်း မသိဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းသိရင် မင်းစိတ်တွေ ဖြေဆည်နိုင်အောင်လို့မိ၊ ငါ့ရဲ့ ချစ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ယောက်ျားပီသတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အရာအားလုံးကို အကောင်းမြင်နိုင်၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ကွာ”

ရွှေစကားစာပေ

အ ခန်း (၂)

မိုးမခလော ... တဲ့။

ပေါတောတော... ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ သူတို့ကိုယ်
သူတို့ ပုံပြင်ထဲက မင်းသားတွေလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့။

ဒါ ဝင်းခန့်ကျော်ဆိုတဲ့ကောင် နေတဲ့ တိုက်ပေါ့။

ခန့်ဘာလာလျှောက်သည့် ကိုယ့်ရှုပ်ကိုယ် ပြန်ကြည့်
ရင်း အလုပ်မှ ခန့်မှခန့်ပါမလား စိတ်ပူမိစွာနှင့် ပြည့်ပိုင်ကို
ခြံတံခါးဝမှာ ဘဲလ်နှိပ်လိုက်သည်။

ခြံဝန်းက ကျယ်ကျယ်၊ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက လှလှ။

သည်အိမ်ရဲ့အရှင်အခင်ဟာ တော်တော်မာနကြီးမှာပဲ။
ဝင်းခန့်ကျော် ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သိုက်တူးသမားပဲ။

အေးလေ ... သူက ရှမ်းချာတော့ ကောင်မလေးတွေရဲ့
အသည်းကို ဘီလူးတစ်ကောင်လို တကြွပ်ကြွပ် ဝါးစားတော့တာ
ပေါ့။

ဖျင်းခနဲ နီးကြွလာသည့်ဒေါသတွေကို အတင်းမျှီချရင်း
နောက်တစ်ကြိမ် ဘဲလ်နှိပ်ဖို့ပြင်လိုက်လျှင် ဝင်းတံခါးက ပွင့်သွား
ခဲ့သည်။

“အဲ”

သနပ်ခါးတွေဖွေးနေသည့် ချစ်စရာကောင်မလေး တစ်
ယောက်။ ဇွန်စံပယ်တွေ ဝေနေအောင် ပန်ထားလိုက်ပုံကလည်း
သိုက်သမိုင်းကားထဲက ဥစ္စာစောင့်မင်းနယ်။

ခြေမျက်စိထိ ဝဲသည့်ဂါဝန်ကလည်း လုံလုံခြုံခြုံ ရှာရာ
ပေ။ သူကလေးဟာ အိမ်ရှင်လား။ အိမ်ဖော်လား။ အဲ ...

ရွှေတစ်မှုန်မှ ဝတ်မထားလို့ သူဌေးသမီးလို့ ခန့်မှန်းလို့
မရပေမယ့် သည်လောက်ချောမွေ့နုဖပ်နေပုံကြောင့် အိမ်ရှင်လို့
လည်း သတ်မှတ်စရာ။ သို့သော် ဝတ်ဆင်ထားပုံလေးက သာမန်။

ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ မျက်လုံးရွဲရွဲလှလှလေး
နှင့် မော့ကြည့်နေပုံက တစ်သက်မမေ့ချင်စရာ။

ပြည့်ပိုင်ကိုက စတင်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းရပါတော့သည်။

၁၄ ကြယ်စင်ရှုစေ

“ကျွန်တော့်နာမည် ပြည့်ပိုင်ကိုပါ။ ဒီအိမ် အဲ ... ဒီ တိုက်က ဒေရိုင်ဘာအလိုရှိတယ်ဆိုလို့ သာလျှောက်တာပါ။ သ တင်းစာထဲမှာ မနေ့က ပါတဲ့ကိစ္စလေး၊ လူကြီးတွေ မရှိဘူးလား။”

သူ့ကို စကားပြန်မပြောဘဲနှင့် ကောင်မလေးက အိမ်ထဲ သို့ ပြန်ဝင်သွားလျှင် ပြည့်ပိုင်ကိုမှာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။

အိမ်ထဲမှာ လူမရှိဘူးလား။ ရှိသလားလည်း သူ မသိ။ သူဌေးအိမ်မို့ အရမ်းလည်း မဝင်ရဲပါ။

ခဏကြာလျှင် ကောင်မလေး ပြန်ထွက်လာပြီး လက်ထဲ မှာ ဖိုက်ဘာကုလားထိုင်လေး ပါလာ၏။ ပါးချိုင့်ပြုံးလေးနှင့် ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းသော်လည်း စကားသံကတော့ ထွက်မလာ။

ဘုရားရေ ... ဒီကောင်မလေးဟာ စကားမပြောတတ် ရှာဘူးလား။

သည်အတွေးဝင်လိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲနေ အောင် ခံစားလိုက်ရတာလည်း ဘာကြောင့်မသိ။ ကောင်မလေး ကတော့ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလိုက်သည်မှာ သည်တစ်ခါ မပေါ်လာတော့ပါ။

အတန်ကြာလျှင် အပြင်မှ ကားတစ်စီး လျှောခနဲ လိမ့်

ရွှေစကားစာပေ

အိမ်မဲရင့်မောင်အချစ်များ ၁၅

ဝင်လာပြီး တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။ ဒါ သူဌေးတွေ ထင်ပါရဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က အလုပ်လာလျှောက်သူမို့ ပြည် ခိုင်ကို နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်ပေးရပါ၏။

ဒါမှ သူတို့ သဘောကျလိမ့်မည်။

ကားပေါ်မှ စတိုင်အပြည့်နှင့် အသားဖြူဖြူ ရှပ်ချော ချော အရပ်ရှည်ရှည် လူရွယ်တစ်ယောက် ဆင်းလာခဲ့ပြီး သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးကာ အထက်စီးနှင့်မေးလာပုံမှာ သူ့အသည်းကို အပ်နှင့်ဆွသည်နယ် ...။

“မောင်ရင်က”

အဲဒါ ဝင်းခန့်ကျော်ပေါ့။ ခွေးသူတောင်းစားက ကောင်း စားနေလိုက်တာ။ ရှင်ဘုရင်မနဲ့ညားတော့ ဘုရင်မရဲ့ယောက်ျား ပေါ့။

သို့သော် မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုက်ရှိုးစွာထားပြီး သူ ဖြေရပါ၏။

“ပြည့်ပိုင်ကိုပါ ... ကျွန်တော် ဒေရိုင်ဘာ လာလျှောက် တာပါ ခင်ဗျာ”

ပြည့်ပိုင်ကို၏ လှပချောမောပြီး ယောက်ျားပီသသည် ဘိုယ်နေဟန်ကို ဝင်းခန့်ကျော်က မျက်ခုံးတစ်ချက် ရှုံ့ကြည့်လိုက်

ရွှေစကားစာပေ

စဉ် တားတစ်စက်မှ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ပေါ်လာခဲ့ပြီး စကားဝင်ပြောလေ၏။

“အထဲကို ဝင်ကြစို့၊ အထဲရောက်မှ သူ့အချက်အလက်တွေကို စစ်ဆေးမယ်”

မကြည်မလင်နှင့် ဝင်းခန့်ကျော်၏နောက်မှ သူ ဝရံးတွန့်ပြီး ဝင်လိုက်ခဲ့ရသည်။ အခြေအနေက ဟန်မှဟန်ပါမလား။

သည်တစ်နည်းမဟုတ်လည်း နောက်တစ်နည်းပေါ့။ သည်အိမ်သို့ အနီးကပ်ဝင်ပြီး ဝင်းခန့်ကျော်ကို ပူးသတ်ဒုက္ခပေးဖို့ သူ့မှာစုံစမ်းရ၊ အရိပ်ကြည့်ရတာတွေ အချည်းနှီးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

တိုက်ထဲသို့ရောက်လျှင် ဧည့်ခန်းမှာ တော်တော်လေးလှပခမ်းနားပါပေ၏။ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးဟာ တကယ့်သူဌေးမလေးပါပဲ။

မိဘများက နိုင်ငံခြားမှာနေကြသဖြင့် ဝင်းခန့်ကျော်လို လူစားက ဝင်ပြီး သိုက်တူးနိုင်တာပေါ့။

အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်သာရှိပြီး ကြွေရှပ်ကလေးလို လှပချောမောသည့် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးသည် စားသောက်ဆိုင်များကို ဦးစီးညွှန်ကြားနိုင်သည့် အရည်အချင်းရှိပေမယ့် အချစ်ရေးနှင့်

ပတ်သက်လျှင်တော့ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသည့် ဘီလူးကိုမှ လင်တော်မိလေပြီ။

အတွေးများနှင့် ပြည့်ပိုင်ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အကဲခတ်လျက် မတ်တတ်ရပ်နေရလျှင် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက ပျော့ပျောင်းသောမျက်နှာနှင့် သူ့ကို ဆိုဖာတစ်ခုသို့ ညွှန်ပြသည်။

“ထိုင်ပါ ကို ...”

“ပြည့်ပိုင်ကိုပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထိုင်ပါ”

“အို ... ဝသန်ကလည်း သူက ဒရိုင်ဘာ လာလျှောက်တဲ့သူပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းတွေ နေရမယ့် နေရာမှာ ဧည့်ခံနေတာလဲ”

ဝင်းခန့်ကျော် မကျေမနပ်နှင့် ဝင်ရောက်ကန့်ကွက်လျှင် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်သာ။

“ကျွန်မ ကြော်ငြာထားတဲ့အတိုင်း အချက်အလက်တွေ စစ်ဆေးကြည့်ရအောင်”

၁။ ဘွဲ့တစ်ခုရရမည်။

၂။ အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်မှ သုံးဆယ်အတွင်း ဖြစ်ရမည်။

၃။ ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်သက် ၁၀ နှစ်ပြည့်ပြီး ဖြစ်ရမည်။

၄။ လူလွတ်ဖြစ်ပြီး အချိန်ပြည့် (၂၄) နာရီ တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ရမည်။

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးရွတ်ပြသည့် အချက်အလက်များနှင့် သူ့ကိုက်ညီပြီးသားပါ။ ပြည့်ပိုက် တစ်ခုတော့ အားရကျေနပ်မိသည်။

မြင်နေရသည့် အနေအထားအရ ဝင်းခန့်ကျော်ဟာ ဝသန်မိုးဦး၏ အသည်းနှလုံးကို အပိုင်စီးမိသော်လည်း စီးပွားရေးကိုတော့ လုံးဝအပိုင်စီးလို့ရပုံ မပေါ်။

ဝင်းခန့်ကျော်မှာ အားနည်းချက်တွေ ရှိနေပေလို့ပဲလား။

ပြည့်ပိုင်ကိုတင်ပြသည့် ဘွဲ့လက်မှတ်၊ နိုင်ငံသားလက်မှတ်၊ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်အချက်အလက်များနှင့် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်တို့ကို ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလျှင် ...

ဝင်းခန့်ကျော်၏အသွင်က မကျေနပ်။ သူ့လို သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့နှင့် ချောမောသူမဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားပီပီသသနှင့် ချောမောပြီး ကြည့်ကောင်းလို့ပေပဲလား။

သို့မဟုတ် ဘာတွေကို မကျေနပ်လို့လဲ။

“ဝသန်ကလည်းကွာ ... ဒရိုင်ဘာခန့်တာများ အသက်ကြီးကြီးတွေ ခန့်တာမဟုတ်ဘူး။ ခုခေတ်လူငယ်တွေက ယုံရတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာက ကို ခရီးသွားရရင် ဝသန်ရယ်၊ ညီမလေးမိုးပွင့်ရယ်၊ နောက် ... အိမ်ဖော်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတွေချည်းပဲ ကျန်ရမှာ”

“အို ... ကို နားမလည်ပါဘူး။ ယုံကြည်စိတ်ချရမှုဆိုတာ အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဝသန်နားလည်ပါတယ်”

အချက်အလက်များကို တိကျသေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက ပြည့်ပိုင်ကိုကို သေချာစွာ လေ့လာအကဲခတ်ပြန်သည်။

ရွှေများ မှတ်ကျောက်တင်နေသလိုပါပဲ။

စိန်ကဲ့၊ မြက် ခတ်သလို လူကဲခတ်နေသည့် ထင်ပါ၏။ ပြည့်ပိုင်ကိုကလည်း ဆိုဖာပေါ်မှာ တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ သိသော်လည်း ကျိုးနွံစွာထိုင်ပြီး အကဲခတ်ခံနေပါ၏။

ခဏကြာလျှင် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက သူ့ကို ...

“မရှင်းတာရှိရင် မေးနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြော၏။

သူကလည်း မေးရန်အမင်း

“လူလွတ်ဖြစ်ပြီး အချိန်ပြည့် ၂၄ နာရီ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်ဆိုတာ”

“ဪ... ဒါက ကျွန်မတို့ရဲ့အလုပ်က နေ့နေ့ညည မရွေးချယ်ဘဲ အရေးကြီးရင် ကြီးသလို ကားမောင်းပေးရမှာမို့ အိမ်ထောင်ရှိသူကို မလိုချင်ပါဘူး”

“လူပျိုဖြစ်ရမယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင်”

ဝင်းခန့်ကျော်က သူ့အင်္ကျီကော်လံစကို လှမ်းဆွဲလျှင် သူ ခပ်ပြီးပြီးနှင့်ပင် ဝင်းခန့်ကျော်၏လက်ကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည် မှာ ခပ်သာသာ။

အပျော်အပါးလိုက်စားသူနှင့် ကာယဗလသမားမို့ ကျန်းမာရေးက ဆီနှင့်ရေ။

“ကျွန်တော် မရှင်းတဲ့အချက်မို့ မေးတာပါ။ ကျွန်တော် လူပျိုမဟုတ်ဘူး... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သုံးရက်ပေါင်းပြီး စွန့်ပစ်ဖူးတာထက်ပိုရင် အလုပ်ခန့်နိုင်၊ မခန့်နိုင် သိချင်လို့ပါ”

ပြည်ပိုင်ကိုယ်ကားကြောင့် ဝင်းခန့်ကျော်၏မျက်နှာမည်းခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဒေါ်ဝသန့်မိုးဦးကတော့ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မောခဲ့လေသည်။

“လောလောဆယ် လူလွတ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ။ ကိုပြည်ပိုင်တို့မှာ ဘာရာဇဝတ်မှုမှ မကျူးလွန်ဖူးဘူးဆိုရင် အလုပ်ခန့်ပါတယ်။ ရှင့်ရဲ့ဗလနဲ့ ရှင့်ရဲ့အချက်အလက်တွေအားလုံးကို ကျွန်မနှစ်သက်ပါတယ်။ သွားမယ့်ခရီးက ကြမ်းတော့ ကျန်းမာရေးကလည်း အရေးကြီးတယ်လေ”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်... ခန့်လိုက်ပြီ၊ လစာကတော့ သတင်းစာထဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်၊ မနက် ဖြန်ကစပြီး ပြောင်းလာခဲ့ပါမယ်”

အလုပ်ခန့်သည့်ကိစ္စ ပြီးစီးသွားပြီမို့ ပြန်ရန် ဆိုဖာပေါ်မှ ပြည်ပိုင်ကို ထရပ်ဖို့ပြင်လျှင် ဒေါ်ဝသန့်မိုးဦးက လက်ကာပြပြီး တော့ပေါ်မှ ငွေမောင်းလေးကို တီးထိုက်သည်။

အလဲ... တစ်တိုက်လုံး ခေတ်ရှေ့ပြေးသည့် အဆင်အပြင်တွေနှင့်ပေမယ့် သည်ငွေမောင်းနှင့် ရှိုးကော့ပေါ်မှ မှန်စီရွှေချဆောင်းတစ်လက်ကတော့ ပဲလှော်ကြား ဆားညှပ်နေတာလား။ အဲ... ရွှေစင်ရတနာတွေကြားမှ ပတ္တမြားရတနာနှင့်ပဲ နှိုင်းရမည်ထင်ပါသည်။

၂၂ ကြည်စင်ရှုဝေ

သူမ လက်ကာပြသည်ကြောင့် ဝင်းခန့်ကျော်၏ ရှုံ့မဲ့သည့်မျက်နှာကြီးကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြည့်ပိုင်ကို ဆိုဖော်မှာ ပြန်တိုင်ရပြန်သည်။

ဝင်းခန့်ကျော်ရဲ့အဆင့်က ဘာလဲ။

မြင်နေရသည့် အနေအထားတွေအရ ဝင်းခန့်ကျော်ဟာ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးကို မလွှမ်းမိုးနိုင်တာတော့ အသေအချာ။

မကြာမီ ငွေလင်ပန်းလေးနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ကရာမှန်းများ လာချပေးပြီး လာချပေးသူမှာ စကားမပြောသည့် ကောမလေးဖြစ်နေလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို၏မျက်ဝန်းများ စိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် အရောင်လက်နေခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက အလိုက်တသိပင် ပြောပြမိတ်ဆင်ပေးလေ၏။

“အဲဒါ ကိုညီမလေးပါ ... မိုးပွင့်စံပယ်တဲ့”

“သူ စကားနည်းတယ်နော်”

ပြည့်ပိုင်ကို၏မှတ်ချက်ကို ကြားရလျှင် ဝသန်မိုးဦးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“စကားနည်းဆို စကားမပြောတတ်တော့ဘူးလေ”

“ဗျာ”

“အို ... ဝသန်ကလည်း ကားမောင်းမယ့်ဒီမိုင်းဘာများ အရေးအရာလုပ်လို့ အိမ်တွင်းရေးတွင် ပြောနေရသေးတယ်”

ဝင်းခန့်ကျော်၏ တင်းမာလာသည့်အနေအထားကြောင့် သီချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ပြီး ပြည့်ပိုင်ကို လက်ဖက်ရည်သောက်နေထိုင်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဟာလိုက်တာ။

စကားမပြောတတ်တော့ဘူး ... တဲ့၊

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်သူက လျှာဖြတ်ထားလို့လဲ။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မိန်းမချောလေးရယ်။

ဝသန်မိုးဦးမှာ အထက်တန်းကျကျ ရည်ရည်မွန်မွန်နှင့် ချောမောပြီး မိုးပွင့်စံပယ်ကတော့ အပြစ်ကင်းစင်သည့် မျက်ဝန်းများနှင့် အေးချမ်းသည့် လပြည့်ဝန်းလေးလိုပါ။

သူကလေးကို ကြည့်နေရတာ စမ်းရေတွေ အကုန်စီးပြီး နီးတွေ အကုန်ပွင့်နေသည့် ကမ္ဘာသစ်ထဲမှာ ထိုင်နေရသလို။

အလို ... မည်းမှောင်ညစ်ထေးသော ကလဲ့စားချေလိုစိတ်များ တဒက်ပပျောက်ပြီး ပလွေလေးနှင့် ချစ်တေးသီချင်စိတ်ဆီကအောင်ပဲ မိုးပွင့်စံပယ်၏ ဝိညာဉ်က ငြိမ်းချမ်းသန့်စင်နေသည့်အခါ ...

ရင်ထဲမှာ အခါတစ်ရာလောက် ခေါင်းခါငြင်းပယ်မိပြန်တယ်။

ပြည်ပိုင်ကို တဖွဖွ ရွတ်ဆိုမိသည်မှာ ...

“မိုးပွင့်စံပယ်ဟာ ဝင်းခန့်ကျော်ရဲ့ညီမ၊ ငါ့ရန်သူရဲ့ ညီမ၊ ငါ့ရန်သူကို ကလဲ့စား ချေကိုချေရမယ်၊ ဘယ်အရာကမှ ငါ့ကို တားဆီးလို့ မရစေရဘူး၊ ကြည့်စမ်း... ငါ့ညီမ အပျိုစင် လေးကို ရက်ရက်စက်စက် သုံးရက်ပဲပေါင်းပြီး စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ လူယုတ်မာ၊ သင်းကြောင့် ငါ့ညီမလေး အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်၊ ဘဝယှက်ခဲ့ရတယ်၊ အသေဆိုးနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ငါ့နှလုံးသွေး တွေ အမုန်းကြောင့် ဆူပွက်နီရဲနေရမယ်”

ရင်ထဲမှာ အမုန်းဟောင်းများဖြင့် နိုးကြား၊ နှိုးထားနေခဲ့ စဉ် ဒေါ်သန်မိုးဦးက သူ့ကို ညွှန်ကြားလာခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန်ကစပြီး ကိုပြည့်ပိုင်ကို ဒီကိုပြောင်းလာခဲ့ရ မယ်၊ ဒီမှာ နေရမယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ရှင်လုပ်ဆောင်ရမယ့် တာဝန် ဝတ္တရားတွေကို အသေးစိတ် ကျွန်မ ရှင်းပြပါမယ်၊ ကဲ... ရှင် ပြန်နိုင်ပါပြီ”

ဆိုတာပေါ်မှ ထကာ ဒေါ်သန်မိုးဦးကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက် ခဲ့ရင်း လှပအိစက်သည့် မွေးပွကော်ဇောတွေကို သူ ဖြတ်ပြီး ညောင်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ အသံတိတ် ကြိုးဝါးလျက် ...။

ဝင်းခန့်ကျော်ရေ ...

ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်။

အလှည့်ကျတော့ မနွဲ့ရဘူးလေ။

မင်းရဲ့သေမင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းအနားမှာ အမြဲ

ရှိနေတော့မယ်။

သတိသာထားပေတော့ ကိုယ့်လူ။

အခန်း (၃)

ယခုတော့ မိုးမခဏောမှာ ပြည့်ပိုင်ကို တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရပေပြီ။ မိုးမခမှာ ကားနှစ်စီးထားရှိပြီး တစ်စီးကို ဝင်းခန့်ကျော်မောင်း၍ ကျန်တစ်စီးကို ပြည့်ပိုင်ကို မောင်းရပါသည်။

ပြည့်ပိုင်ကိုမောင်းရတာ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး စီးသည့်ကား၊ ပြည့်ပိုင်ကိုသည် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး၏ စပါယ်ရယ် ဒရိုင်ဘာ။

ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ့်ယောက်ျားမောင်းသည်ကို မစီးစေပါလိမ့်။ အေးလေ... သူတို့က သူဌေးတွေဆိုတော့ အလုပ်တွေများကြလို့ နေမှာပေါ့။

ဝင်းခန့်ကျော်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့

ကားတစ်စီးနှင့် ဂျင်ခြေလည်နေပါ၏။ အလုပ်တွေပဲ လျှောက်လုပ်နေသလား။ သို့မဟုတ် ကျွဲကူးရေပါ... ကောင်မလေးတွေနှင့် ထည်လဲတဲ့ပြီး အသည်းစားဖို့လည်း လုံးပန်းနေမှာပေါ့။

ပြည့်ပိုင်ကိုကတော့ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး သွားလိုက်ကို လိုက်ဖို့ပေးနေရပါသည်။

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးမှာ စားသောက်ဆိုင် သုံးဆိုင်ရှိသည်မို့ ထိုဆိုင်များသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခြင်း၊ စာရင်းဇယားစစ်ဆေးခြင်း၊ အခြေအနေ အကဲခတ်ခြင်းကိစ္စများအတွက် သူ နေ့စဉ်ဖို့ပေးနေရပါသည်။

ဝသန်- ၁၊ ဝသန်- ၂၊ ဝသန်- ၃ စားသောက်ဆိုင် သုံးဆိုင်မှာ ခေတ်နှင့်လျော်ညီအောင် ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ပေးခြင်း၊ အားအသောက်များ အရသာရှိပြီး ဈေးနှုန်းချိုခြင်း၊ ဆက်ဆံရေး ဆောင်းမွန်ခြင်းတို့ကြောင့် အခြေအနေကောင်းလှပါသည်။

ပြည့်ပိုင်ကိုမှာ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး၏ကားကို တစ်နေ့လုံး မောင်းနှင်ပေးနေရပြီး ည (၇) နာရီခန့်မှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရပြန်။

သူ၏ မူလတာဝန်၊ မူလရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်သည့် ဝင်းခန့်ကျော်ကို ပူးသတ်၊ ဒုက္ခပေးရေးကိစ္စများကိုတောင် မည်သို့မည်ပုံ စဉ်ဆောင်ရွက်ရမည်မှန်း မသိသေးပါချေ။

ယခုတော့ နိုင်ငံခြားပြန် သင်္ဘောသားကြီးခမျာ ဒရိုင် ဘာအလုပ်နှင့် ဇယားရှုပ်နေရပြီး မိန်းမချောလေး သွားလိုရာသို့ စေသည့်ကျွန်၊ ထွန်သည့်နွားပမာ ဖြစ်နေရရှာပေပြီ။

ဝင်းခန့်ကျော်က အနိမ့်မှလာသည်။ စိတ်ဓာတ် အောက် တန်းကျသည့်လူပီပီ သူ့ကို အဆင့်အတန်းခွဲခြားပြီး နှိပ်ချဆက် ဆံ၏။

သို့သော် ဝသန်မိုးဦးမှာ မွေးကတည်းက သူဌေးသမီး တစ်ဦးဖြစ်ပါလျက် လူများကို လုံးဝ အဆင့်အတန်း မခွဲခြားလေ ပါ။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံ၏ စိတ်ဓာတ်တွေက ဆီနှင့်ရေ၊ မီး နှင့်ရေ။

ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြည့်ပိုင်ကို အရိပ် ကြည့်နေရပါသည်။ သို့သော် သူကလည်း ဝင်းခန့်ကျော်ကို နှိပ်စက်၊ ဒုက္ခပေးလိုသူမို့ ဝသန်မိုးဦး၏ တစ်လက်ကိုင်ဘဝကိုပဲ ခံယူလိုက်သည်။

ဝင်းခန့်ကျော်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်။ ကိုယ့်အတွက်နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက် တကျက်ကျက်ဖြစ်နေတာလည်း လုံးဝဂရုမစိုက်။

ပြည့်ပိုင်ကိုဟာ အလုပ်ရွှေ့လို့ လာကပ်နေသူ မဟုတ်

သည်မို့ ဘယ်အရာကိုမှ ဂရုမစိုက်ချင်ပါ။

နောက်ဆုံး ဝင်းခန့်ကျော်ကို တစ်ခုခု ဒုက္ခပေးခွင့်ရပြီး လွှတ် သူ၏လုပ်ငန်း ပြီးဆုံးမည်မဟုတ်ပါလား။

သည်နေ့လည်း ညနေ ၆ နာရီလောက်မှာ စားသောက် ဆိုင်များမှ ပြန်လာခဲ့ပြီး ည ၇ နာရီမှာ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုသို့ ဝင်း ခန့်ကျော်တို့ဇနီးမောင်နှံ သွားရပေဦးမည်။

နှစ်ယောက်သား ဟန်းပုန်းများနှင့် ချိန်းဆိုထားကြသည် မို့ အိမ်မှာ အတူဆုံကြလျှင် ထုံးစံအတိုင်း တကျက်ကျက်။

ပြည့်ပိုင်ကိုကတော့ အောက်ထပ်မှာ ပေးထားသည့် သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် အပြင်စည်ခန်းမှ အသံများက သူ့နားထဲသို့ လျှံဝင်လာခဲ့၏။

“တကယ်ဆို ဒရိုင်ဘာကို နှိုင်းရမယ့်အလုပ်တွေကျ ညီခိုင်းပြီး မင်းက ဒရိုင်ဘာနဲ့တွဲနေတာ ဘာသဘောလဲကွ”.

“ရှင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော်၊ ဒရိုင်ဘာနဲ့ လျှောက်တွဲနေတာ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကားမောင်းပို့ခိုင်းတာပဲ ရှိ တယ်၊ အဓိပ္ပာယ်ချွင်း မတူဘူး”

“ဘာထူးလဲ ... တစ်နေ့လုံး သူနဲ့ပဲ တွဲနေပြီး ညကျမှ ငါက တွဲရတာ”

၃၀ ကြည်စင်နှုတ်

“ရှင်...ရှင် စကားပြောတာ အောက်တန်းကျလို့ ချည်လား။ ကျွန်မက အလုပ်ကိစ္စတွေပဲ လျှောက်သွားတာ။ ရှင်လို နိုက်ကလပ်တွေ၊ တည်းခိုခန်းတွေကို သွားတာမဟုတ်ဘူး။”

“အေး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကယောက်ျား၊ ဦးစောက် ဇောက်လို့ ဇက်မကျိုးဘူး။ မင်းသာ ဟားတုလို့ခရုခုန်ပြီး ခရု ဇက်ကျိုးသွားမယ်...ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ။ တောက်...ဒီ နေ့ည ညှပ်ခွံပွဲကို ငါမလိုက်ဘူး။ မင်းကောင်သာ မင်းခေါ်သွား အဓိကက မင်းပဲ...မင်းရဲ့ပွဲပဲ၊ ငါ မလိုပါဘူး။”

“ရှင်ဟာလေ...နေရာပေးလို့လည်း မရ၊ နေရာနဲ့ လည်း မထိုက်တန်၊ ခြင်္သေ့ဂူထဲကို ရောက်လာတဲ့ အဲ...”

“ဘာလဲ...မင်းက ငါ့ကို ခွေးအလို့ ပြောဦးမလို့လား။”

ဝမ်းခနဲ ပေါက်ခွဲလိုက်သည့်အသံကြောင့် အခန်းထဲမှာ အကျီချွတ်ပြီး ခေတ္တလုံလျောင်းနေမိသည့် ပြည့်ပိုင်ကို မနေသာ တော့ချေ။ ရန်ပွဲက အကြမ်းဖက်လာပြီမို့ အားနည်းသည့်ဘက်မှ ရပ်တည်ဖို့ ခုတင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထကာ အခန်းပြင်သို့ သူထွက် လိုက်ရပါသည်။

ညှပ်ခန်းထဲမှာ ဝင်းခန့်ကျော်က ပစ္စည်းများကို တစ်ချို့ တစ်ခု ညှပ်ခန်းကြမ်းပြင်သို့ ပေါက်ခွဲလျက်ရှိပြီး ဝသန်မိုးဦးခမျှ

ရွှေစကားစာပေ

အပိမ်းရောင်အချစ်များ ၃၁

အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိနေ၏။

ညှပ်ခန်းပေါက်ဝမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ မဝံ့မရဲ ကြည့်နေကြသူလေးများမှာ မိုးပွင့်စံပယ်နှင့် အိမ်ဖော်မလေး နှစ်ယောက်။

“ဪ... မောင်မင်းကြီးသားက ဒီလိုကို။ ခါတိုင်း လည်း မိန်းမသားချည်းရှိသည့် ဒီအိမ်မှာ ဒီလိုပဲ ဗိုလ်ကျနေကျ ဆင်ပါရဲ့။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗလင်းတန်နှင့်ပြည့်စုံပြီး ယောက်ျား နီသသည့် စိတ်ဓာတ်ရှိသူ ပြည့်ပိုင်ကိုကို သူ မလိုလားတာကို။

ပြည့်ပိုင်ကို ညှပ်ခန်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် လွှားခနဲ ရောက်ရှိသွားပြီး ဘီလူးသရဲစီးသလို မလိုအပ်ဘဲနှင့် ဒေါသတွေ တအားထွက်ပြီး အသားလွတ်ပေါက်ကွဲပြနေသည့် ဝင်းခန့်ကျော် တို့ နောက်မှ ထိန်းချုပ်လိုက်ပါသည်။

ဗလချင်းက ဆင်နှင့်ဆိတ်မို့ ပြည့်ပိုင်ကို၏လက်ထဲမှာ ဝင်းခန့်ကျော် အရပ်တစ်ရပ်လို ချုပ်မိသွား၏။

ပြည့်ပိုင်ကိုက အင်တာနေရှင်နယ်ဗလနှင့် ကိုယ်ခံပညာ တတ်ကျွမ်းသူမို့ ဝင်းခန့်ကျော် မလှုပ်သာ။

သို့သော် အနုတစ်ယောက်နှင့် ထိတွေ့ခံရသည့်အခါ

ရွှေစကားစာပေ

၃၂ ကြည်စင်ရှုစေ

ဝင်းခန့်ကျော်ပုံစံက စက်ဆုပ်ရွံရှာဟန်အပြည့်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ကိုလွှတ်စမ်း၊ မင်းက ဘာကောင်
ပို့ ဝင်ပြီးစွက်ဖက်ရတာလဲ၊ ငါတို့လင်မယားကြားကို မင်း ဝင်စရာ
မလိုဘူး၊ မင်းဝင်လာကတည်းက ငါတို့ရဲ့ သာယာတဲ့ သီရိ
ဂေဟာလေး ပျက်စီးသွားပြီ၊ လုံးဝ အရှက်မရှိတဲ့ကောင်၊ ငွေ
မမြင်ဖူးလို့ လစာလေးနှစ်ပြားတစ်ပုံကို မက်ပြီး အရှက်မရှိ ဒီအိမ်
မှာ ကပ်နေတာ”

ချက်ချင်းပင် လည်ပင်းလိမ်ပြီး ချိုးပစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာ
ပေမယ့် ပြည်ပိုင်ကို မိမိစိတ်ကို ထိန်းရပါသည်။

ဒီအရူးလက်မှာ မိန်းမသားနှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက စိတ်
မချမ်းမြေ့စရာ။

သူပြောသည်ကို ယောက်ျားမာနဖြင့် နာကြည်းမိသော်
လည်း ပြည်ပိုင်ကိုမှာ အားကိုးတကြီးလှမ်းကြည့်နေသည့် ဝသန်
မိုးဦးနှင့် မိုးပွင့်စံပယ်ကြောင့် သူ့စကားတွေကို လျစ်လျူရှုရသည်။

“ကိုဝင်းခန့်ကျော် ... ပြဿနာမရှိ ပြဿနာမရှာပါနဲ့
ဗျာ၊ အခု ခင်ဗျားတို့ဖြစ်နေတဲ့ရန်ပွဲက တစ်ဖက်သတ်ကြီးပဲ
မိန်းမသားတွေကို ခစ်ဗျား အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားက စိတ်
လွတ်ကိုယ်လွတ် တာဝန်မဲ့နေချင်တဲ့သူမို့ အလုပ်များတဲ့ ဒေါ်

ဝသန်မိုးဦးက ကျုပ်ကို ဒရိုင်ဘာခန့်ပြီး ကားမောင်းခိုင်းတာ
... ခင်ဗျား ဘာမကျေနပ်စရာလိုသလဲ၊ ခင်ဗျားနေချင်သလိုနေ၊
လုပ်ချင်သလိုလုပ်ခွင့်ရနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို ဘာမှဝင်ပြီးဝေဖန်နေစရာ
မလိုဘူး၊ မင်းသာ ခု ဒီအလုပ်က ထွက်၊ မင်းမျက်နှာကို ငါ
လုံးဝ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ကျက်သရေယုတ်တယ်”

သည်မျှပြောလာခဲ့လျှင် ပြည်ပိုင်ကို လက်သီးကို ကျစ်
ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိချေပြီ။ သူ့စကားတွေက ဖောင်းဖြစ်လှ
၏။

သို့သော် အလွန်ကြောက်ရွံ့နေသည့် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက
ခဲရင့်စွာနှင့်ပင် ဝင်းခန့်ကျော်အား ချက်ချင်း ကောက်ဝင်ပြောပါ
လေ၏။

“ရှင် သူ့ကို ဘာမှ နှင်ချနေစရာမလိုဘူး၊ ကိုပြည်ပိုင်
ကိုဟာ ကျွန်မရဲ့ဒရိုင်ဘာ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မရဲ့ သက်တော်စောင့်
ခိုလို့ပဲ၊ ရှင် အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်နေတဲ့အတွက် သူ့ကို
ကျွန်မရဲ့သက်တော်စောင့်အဖြစ် ထားလိုက်ပြီ”

သူမ၏စကားကြောင့် ပြည်ပိုင်ကို အံ့သြရသလို ဝင်းခန့်
ကျော်ကလည်း တဟုတ်ဟုတ် အော်ဟစ်ရယ်မောလေ၏။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ ဆင်ခြေနယ်၊ ဆင်သေကို ဆိတ်ရေခွဲ
ခုံးခိုးအတွက် ကောင်းလိုက်တဲ့အလုပ် ...ဟား ဟား ဟား”

တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ဝင်းခန့်ကျော် အိမ်ပေါ်သို့
အဗ္ဗတစ်ယောက်နယ် တက်သွားခဲ့လျှင် အဖြစ်အပျက်ကို စိတ်
နာလွန်သဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်
ခဲ့ပါသည်။

တော်တော်ဆိုးမှဲ့ အဖြစ်တွေပဲ။ အေးလေ ... ငါက
သူ့ကို လက်သည်မပေါ်အောင် သတ်ချင်သူမို့ နည်းနည်းမက
သည်းခံရမှာပဲ။

သူ့အခန်းထဲမှာ ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာပါ တွဲလျက်ပါရှိ
တာမို့ ရေတွေ တဖွမ်းဖွမ်းချိုးချဲ့ စိတ်ကို ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်မှ
သူ နေသာထိုင်သာရှိသွားရသည်။

သူ ရေချိုးပြီးလို့ အဝတ်လဲပြီးစဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံ
ကြားရသဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် ပွဲတက်ဝတ်စုံနှင့် အလှဆုံးဖြစ်
နေသည့် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပြည့်ပိုင်ကို မျက်ခုံးကျုံ့ကြည့်မိလျှင် သူမက သဘော
ပေါက်စွာနှင့် ရှင်းပြသည်။

“လင်မယားရန်ဖြစ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲပေမယ့် သွားသင့်တဲ့

လူမှုရေးညှိခံပွဲကတော့ သွားရမှာပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်မက
စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ...”

“သူ့ကို ထည့်ပြောမနေနဲ့၊ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ဒီရိုင်ဘာ၊
ကျွန်မရဲ့သက်တော်စောင့်ပဲ၊ သွား ... အဝတ်လဲ”

သူမ၏စကားကြောင့် ပြည့်ပိုင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောသာ
တော့ဘဲ သင့်တင့်သည့်အဝတ်အစားကို လဲရသည်။

ခေါင်းကိုကုတ်ရင်းနှင့်ပင် သူမ၊ သွားမည့်ပွဲသို့ ပြည့်ပိုင်
တို့ လိုက်ဖို့ရပါ၏။

“ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ”

“ထရေးဒါးဟိုတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားမှာ တကယ် သက်တော်စောင့်
တစ်ယောက် ထားဖို့လိုပြီ၊ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ လျော်ညီ
အောင် အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ယောက်ျားကိုလည်း ယူခဲ့ဖို့ကောင်း
တယ်”

ကားမောင်းရင်းမှ အံသွားစေသည့်အသံနှင့် ပြည့်ပိုင်ကို
နာကြည်းစွာပြောမိသည်မှာ သူမအတွက် ကရုဏာသက်သည့်
အပြင် ကိုယ့်အတွက်လည်းကိုယ် နာသာခံခက်လို့ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ သူမ၏အသွင်က ခန့်ညားထည်ဝါမှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး အရူးမီးဝိုင်းဟန်နှင့် တကယ့် ကလေးတစ်ယောက်နယ်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ မှားသွားခဲ့တယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာကျော့ကွင်းမှာ ကျွန်မ မိသွားခဲ့ရတယ်၊ အရင်က သူနဲ့ အခုသူဟာ နတ်ရေကန်ထဲပစ်ချလိုက်သလို ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်စီ ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ အရင်ကတော့ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာထဲက ရွှေမင်းသားလေးပဲ၊ ရုပ်ကလေးက ချောချော၊ အပြောကကောင်းကောင်း၊ အမူအရာကကြွယ်ကြွယ်နဲ့၊ အို ... သူဟာ အလှဆုံး ရွှေမင်းသားလေးပါ။”

တစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း ညည်းတွားနေလိုက်သည်မှာ တကယ့်ကို သနားစဖွယ်။

မိဘတွေက အဝေးမှာရောက်နေပြီး တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာကျန်ခဲ့ရသည့် လူကဲ့သို့အမျိုးသမီးငယ်လေးတစ်ယောက်၏ဘဝက ရင်လေးစဖွယ်။

“ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော့်နမူနာဖြစ်ရင် ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက သူ့ကို ကွာပစ်ဖို့ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ သူ့ကိုကွာပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်

... ဘယ်လိုမှ မရတော့ဘူး၊ သူဟာ ကျွန်မကို တကယ်မချစ်ဘဲ သိုက်တူးတာမှန်း သိသွားခဲ့ပြီမို့ ကွာရှင်းလိုပေမယ့် ရွှေပုံ၊ ငွေပုံပေါ်မှာ ထိုင်မိပြီဖြစ်တဲ့သူက ဘယ်ကွာပေးပါ့မလဲ၊ အဲဒီလို ကျွန်မဘဝကို တစ်သက်လုံး တစ်ချိန် နှိပ်စက်ပြီး သူ အနိုင်ကျင့်သွားတော့မှာပါ။”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အနိုင်ကျင့်ခံရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ပါပဲ”

“ဪ ဗျာ”

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ရလွန်းသဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို၏စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြင်းထန်ရသည်။

ဒီကောင်ဟာ အကြိမ်တစ်ရာလောက် သေထိုက်တဲ့ကောင်။ သူ့ကြောင့် အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေ အညွန့်တုံးရတယ်။

အတွေးနှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိဆဲ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက သူ့ကို ဆက်လက်ပြီး မေတ္တာရပ်ခံနေခဲ့သည်။

“ကျွန်မ ကိုပြည့်ပိုင်ကို့ကို မြင်လိုက်ကတည်းက စိတ်ထားမြင့်မြတ်သူမှန်း သိလိုက်ပါတယ်”

“ဒီတစ်ခါ အကဲခတ်လွှဲဦးမယ်နော် ... ဝင်းခန့်ကျော်

၃၈ ကြယ်စင်များဝေ

တုန်းကလည်း ခင်ဗျား အကဲခတ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“သူနဲ့တုန်းက တစ်မျိုးလေ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မကလည်း ခဲအမှန်မခံရဖူးသေးတဲ့ ဒေါင်းမလေးကိုး၊ အတောင်ဖြန့်ပြီး လောကထဲမှာ ဟန်ချေးပြ၊ ကြင်ဖော်ရှာနေတဲ့အချိန်၊ အာရုံငါးပါးနဲ့ အားကုန်ပြားယောင်းတတ်တဲ့ ဝင်းခန့်ကျော်ရဲညွတ်ကွင်းမှာ ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် မိခဲ့ရပါတယ်”

“ထားပါတော့လေ ... ခင်ဗျားပြောချင်တာ ဆက်ပြောပါ”

“သူဟာ ကျွန်မကို အနည်းနဲ့ရော၊ အကြမ်းနည်းနဲ့ပါ အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်တော့မှာမို့ ကျွန်မအနားမှာ ကာကွယ်ပေးမယ့်သူ လိုပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ဆွေမရှိ၊ မျိုးမရှိ တစ်ကောင်ကြွက်မို့ သူ တစ်ချိန်ခပ်စက်သမျှ ခံရမှာမို့ ကိုပြည့်ပိုင်ကိုကို သက်တော်စောင့်အဖြစ်ပါ ကြေညာပြီး ခန့်ထားပါရစေ၊ သူ့ကိုနှိပ်မှာ ရှင်တစ်ယောက်ပါပဲ”

ပြည့်ပိုင်ကို စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောချင်လောက်လောက်ကို စိတ်တွေကုန်နေမိပါသည်။ ဝင်းခန့်ကျော်၏ပုံစံက အင်မတန် ရမ်းကားသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ကြမ်းသည့်နေရာမှာတော့ ဒီကောင် သူ့ကို

ဘယ်လိုမှ မမီး၊ ဒါတစ်ခုတော့ သေချာသည်။

ရွှက်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာသဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်လျှင် ဝသန်မိုးဦး၏ သနားစရာကြေကွဲမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဒါကြောင့်၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ဘွဲ့ရပြီး စာမိတ္တကောင်းမွန်တဲ့သူကိုမှ ကျွန်မ ဒရိုင်ဘာရွေးချယ်ခဲ့တာပါ၊ လူကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးအကဲခတ်ပြီးမှ ကျွန်မ ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ၊ ရှင်ကျေနပ်အောင် ကျွန်မ လစာပေးပါ့မယ်”

“ကျုပ်က ပိုက်ဆံမက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူးဗျား ငွေဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအကဲခတ် အသုံးဝင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်မမှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကိုလည်း ဆောင်ရွက်စရာရှိသေးလို့ ရှင် ကျွန်မရဲ့ အလုပ်က ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထွက်မသွားစေချင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် စာချုပ်ချုပ်ထားရတာလည်း ခြောက်လ မဟုတ်လား၊ ခြောက်လတော့ ထွက်သွားလို့ ဘယ်ရတော့မှာလဲ”

“စာချုပ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိစေချင်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်၊ ကျွန်

တော့သဘောကတော့ အနောက်နိုင်ငံက နာမည်ကျော်တွေလို
ခင်ဗျားမှာ အားကိုးရတဲ့ သက်တော်စောင့်တွေ လေး၊ ငါးယောက်
လောက် တန်းစီခန့်ပြီး ခင်ဗျားယောက်ျား အနိုင်မကျင့်ရဲအောင်
ဆော်ထည့်လိုက်စေချင်တာပါပဲ”

စေတနာနှင့် မခံမရပ်နိုင်စွာ သူပြောပစ်လိုက်လျှင် ဒေါ်
ထန်မိုးဦးမှာ မချိုပြီးလေးနှင့် သူ့ကို အားကိုးမိသွားခဲ့လေသည်။

အခန်း (၄)

ဟာကြူလီကြီးလည်း သွေးနွဲ့ကိုယ် သားနွဲ့ကိုယ်ပါပဲ။
လူသန်ကြီး ပြည့်ပိုင်ကိုခမျာ ညက ရေချိုးမှားသွားလို့
လား။ ရေချိုးမှားသွားလို့လား မသိ ...။

ဇာတိပျိုလ်သီးလည်း ပိုးထိုးတတ်တာပေါ့နော်။
ပျင်းတာနှင့်ပါရောပြီး ကိုယ်ပူတာက နည်းနည်း ညည်း
တာကများများနှင့် သူ ဂရိုဂျောင်ကျလွှတ်လိုက်သည့်အခါ ဒေါ်
ထန်မိုးဦးမှာ ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကားကိုယ်
မောင်းကာ ထွက်ခွာသွားရပါလေသည်။

“ခက်တာပဲ ... ကျွန်မအလုပ်တွေကလည်း မသွားလို့
ချိန်းထားတဲ့သူတွေကလည်း ရှိ”

၄၂ ကြယ်ဝင်များ

တဖွဲ့နှင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့် သူမ၏အသွင်က ပြည့်ပိုင်ကို ကားမောင်းမပေးနိုင်တာထက် ပြည့်ပိုင်ကို ဖျားသွားရသည်ကို စိတ်မကောင်းတာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော် တစ်နေ့လောက် နားရရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်စဝင်ကတည်းက တစ်ရက်မှ မနားရတော့ ပန်းဖျား ဖျားသွားတာပေါ့”

သည်တော့မှ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် မျက်စောင်းလေး တစ်ချက် ချိတ်လိုက်ပုံက နမက မောင်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့်နယ်။

“ဒါဖြင့် နားရအောင် ဉာဏ်များတာပေါ့လေ၊ ဒါဆို တစ်ရက်ပဲ ဖျား ... ဟုတ်ပြီလား၊ ရှင်မရှိရင် ကျွန်မ အရာအားလုံးကို ကြောက်လို့ပါ”

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် ကျေနပ်စွာ ထွက်ခွာသွားသည့် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးသို့ ဆလံပေးရင်း ပြည့်ပိုင်ကို ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဒီနေ့တော့ အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲပြီး အနားယူမည်။ နောက်တစ်အိပ်တည်းနေပြီး အိပ်အယောင်လေးတောင် မမြင်ရသည့် ကိုယ့်ငွေလမ်းကို ကောင်းကောင်းပညာပြရမည်။

“အင်း”

ရွှေစကားစာပေ

အင်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၄၃

သည်အတွေး ဝင်စဉ် သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး လေးလံလာခဲ့ပြီး သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်လည်း အလိုလို မှုတ်ထုတ်ခဲ့မိပြန်သည်။

သူ့လမ်းဟာ ဟိုကောင်နဲ့မ။

သူက ဝင်းခန့်ကျော်ကို သတ်သည့်အခါ သူ့နမက ကိုယ့်ကို အရမ်းမုန်းတီးနာကြည်းသွားမှာပေါ့။

ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် လေးတွဲစွာ ခါယမ်းနေမိသည်မှာ ဘယ်နှကြိမ်မှန်းတောင် မသိ။

ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည့် တစ်ဦးတည်းသော ညီမငယ်လေး စန္ဒာကိုကို သူ ပြန်လည်မြင်ယောင်မိပြန်သည်။

မိန်းမမိုက်လေးပါပဲ။

အေးလေ ... ယောက်ျားတွေကလည်း မာယာများတော့ သူတို့မေတ္တာဟာ အတုလား၊ အစစ်လား၊ အပေါ်ယံရွှေ့ချည်စိန်ကြီးတွေလားဆိုတာ ဘယ်ခွဲခြားနိုင်တော့မလဲ။

စန္ဒာကိုလို မလိမ်မိုး၊ မလိမ်မာလေးတွေကို ထားပါဦး။ ဆန်မိုးဦးလို အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်၊ ပညာတတ်၊ သူဌေးအဖိုးတစ်ယောက်တောင်မှ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင် မျက်စိတွေ နှလုံးကန်းတတ်ကြသေးတာပဲ။

ရွှေစကားစာပေ

အတွေးထဲမှာ ပူလောင်ကြေကွဲလာခဲ့လျှင် နဂိုက အဖျား
ဆင်နေသည့် ပြည့်ပိုင်ကိုမှာ မျက်လုံးတွေ ပူ၊ လျှာတွေပူပြီး
ထစ်ကိုယ်လုံး ပူလာခဲ့သလိုလို။

သည်စဉ် သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာခဲ့ပြီး သူ့ခုတင်
နားသို့ ရောက်လာသည့် မိုးစံပယ်နှင့် အိမ်ဖော်မလေး အဖျားကို
ငွေလင်ပန်းလေးနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ ... ငါဖျားနေတယ်၊ ကျေးဇူးပြု
ပြီး ငါ့ကို ချမ်းသာပေးကြပါ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူ့အော်ဟစ်လိုက်လျှင် အတူးက
တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး မိုးပွင့်စံပယ်ကတော့ အေးမြစွာ ပြုံးပြခဲ့ပါ
သည်။ ပြီးနောက် သူ့နဖူးကို သူမ၏လက်ဝါးလေးနှင့် အုပ်မိုးပြီး
ကြင်နာစွာ စမ်းသပ်လိုက်သေးသည်။

စကားမပြောတတ်သည့် မိန်းမပျိုလေး၏အသွင်က
အနီးအားဆင်းပုံပြင်ထဲက ရေသူမလေးနယ်။ သူမကလေး ဘာ
ကြောင့် စကားမပြောတတ်တော့တာလဲဆိုသည့် ရာဇဝင်ကိုလည်း
သူ သိချင်ပါသည်။

မူတယ်လို့ပဲပြောပြော ... ရင်ထဲမှာ တွေ့ချင်မြင်ချင်
လျက်နှင့် သူ မိုးပွင့်စံပယ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

ကိုယ်ပူတာက မသေဘူး။ ရင်ထဲမှာ အရမ်းပူပြီး လိုက်
တာ မောပန်းလာတာ အချစ်ပူပဲ ဖြစ်ရမယ်။

အို ... အချင်း စေတနာနတ်ဆိုး ...

ငါ့အခန်းထဲက မာရ်နတ်၏သမီးမျှကို ဖယ်ရှားလွှင့်စဉ်
သွားပါစေလော့။

ငါ့နှလုံးသားတွေ နာဖျားကုန်ကြပါပြီ။

သူက လူကြမ်းကြီးပေမယ့် အချစ်နဲ့ ရင်ဆိုင်မတွေ့ဖူး
သေးသူမို့ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်တွေဖြစ်လာပြီး အဆိပ်မိသူ
လို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာခဲ့လျှင် ... သူမကလေးက ငှက်
ချားတက်နေသည်လို့များ မှတ်ယူလေသလားမသိ။

စောင်တွေ ဘာတွေ ဆွဲခြံပေးပြီး သူ့ကို ကြင်နာစွာ
ပြုစုယူယနေခဲ့သည်။ သူ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ အတူးကို
တွေ့ရတော့။

မဟာဗန္ဓုလ၏သွေးမို့ သူ အော်လိုက်ကတည်းက ပြေး
လေပြီ ထင်ပါသည်။

အိမ်မှာ ဝင်းခန့်ကျော်လည်းမရှိ၊ ဝသန်မိုးဦးလည်း မရှိ။
ဇာလိကမာစိတ်တွေ မမွေးလိုပေမယ့် ချစ်ရသူလေး၏ သနပ်ခါး
အပြင်မို့မို့လေးကို နမ်းရှိုက်ချင်စိတ်က တားမရ ဆီးမရ။

ကြည်စမ်း... ငါကသာ သင်းနှမကို မထိရက်၊ မကြည့်ရက်နဲ့ အမျိုးကောင်းသားစိတ် မွေးနေရတယ်။ သူကတော့ ငါနှမလေးကို သုံးရက်တောင် ခိုးသွားပြီ ပေါင်းသင်း စွန့်ပစ်ခဲ့သေးတယ်။

အတွေးနှင့် ဟုန်းခနဲ မခံချင်စိတ်တွေ ပေါက်ကွဲသွားလျှင် သူ့အပေါ်မှာ စေတနာ၊ စိတ်ကောင်းနှင့် ပြုစုရအောင်လားသည့် မိုးပွင့်စံပယ်လေးကို သူ ခုတင်ပေါ်သို့ လှမ်းပြီးပွေ့ယူဆွဲတင်မိလိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းပင် ပွေ့ဖက်နမ်းနှိုက်ပစ်လိုက်စဉ် မိုးဦးကျမိုးများကလည်း ဗြုန်းခနဲ အုံးအုံးခိုင်းခိုင်းရွာချလာခဲ့သည်။

သူ့သွေးတွေ ဆူပွက်ပြီး သူကလေးအပေါ် မုန့်တိုင်းဆင်မည်ကြံသော်လည်း မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်အသနားစံနေသည့် ဖြူစင်အေးချမ်းသည့်မျက်နှာ ငွေလလေးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ပြည့်ပိုင်ကို၏ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကြည်စမ်း... ကံကောင်းလို့ပါလား။

ငါ့စိတ်တွေ အောက်တန်းကျလှချည်လား။
 ဝင်းခန့်ကျော်လို ငါရော အောက်တန်းကျမလို့ ယုတ်မာမိတော့မလို့ပါလား။
 ဝံပုလွေနှင့်သိုးငယ်ဇာတ်လမ်းလို နှင်မဟုတ်ရင် နင့်အဖေဆိုတဲ့ ဇာတ်ကို ငါ ခင်းမိတော့မလို့ပါလား။
 အပြစ်ရှိတာက ဝင်းခန့်ကျော်ပဲ။ ဒီ သနားစရာ အပြစ်တင်းစင်တဲ့ လုံမငယ်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။
 ငါ့မှာ နှမရှိခဲ့တာတောင်မှ ငါ နှမချင်း မစာနာတတ်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်နှမကို သူများစော်ကားတော့ နှမလေးအတွက် ရင်ထုကာ ဖြစ်လိုက်ရတာ၊ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါလိုက်ရတာ။
 မိုးပွင့်စံပယ်ဟာ ငါနှမလေးအရွယ်ပဲ။ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေကို အညွန့်ချီးရဘူး။ မစော်ကားရဘူး။ တကယ်မေတ္တာရှိတယ်ဆိုရင် အသားပီပီ လက်ထပ်ယူရမယ်။ လက်ထပ်ပြီးမှ စိတ်တိုင်းချစ်ပေါ့။
 အပြစ်ရှိသူကလေးပဲဟာ ဝင်းခန့်ကျော်ပဲ။
 ငါ အပြစ်ပေးရမှာ ဝင်းခန့်ကျော်ပဲ။
 မိုးပွင့်စံပယ်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိရှာဘူး။ သူ့အစ်ကိုကို

၄၈ ကြယ်စင်နှုတ်

သူလည်း ဘာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး။

အတွေးအမြင် မှန်ကန်လာသည့်အခါ သူ့အသွင်က မှန်တိုင်းရိပ်လွတ်သည့် ကောင်းကင်လို တဖြည်းဖြည်း ကြည်စင်လာခဲ့သည်။

ရင်ခွင်ထဲမှာ ရှိက်ငင်ကြောက်လန့်နေသည့် သနားစရာ လုံမပျိုကို သူ ညင်သာစွာပင် လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သွားတော့ မိုးပွင့်စံပယ်ရေ ... သွားတော့၊ ငါဟာ မင်းရဲ့စေတနာနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ လူယုတ်မာတစ်ဦးပါ။ ကျားကြီး တစ်ကောင်ပါ။ ကျားမှ ကျားဆိုးကျားနာကြီး၊ မင်း ငါ့အနားကို ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့တော့၊ ငါ့ဘဝထဲကို ဘယ်တော့မှ ဝင် မလာပါနဲ့တော့၊ ငါ့ကို ချမ်းသာပေးပါ။ ငါကလည်း မင်းကို ချမ်းသာပေးလိုက်ပါပြီ ...”

တစ်အိမ်ထဲနေပေမယ့် တို့တွေ မမြင်မတွေ့ကြရအောင် နေကြရုံနဲ့ ဆဲဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ ဒီနေ့ ငါ ကောင်းကောင်း ဖျားသွားပြီ၊ ငါ့ရဲ့ ကောင်းကောင်းဖျားခွင့်ပြုပါ။ ငါ့ဆီ ဆရာဝန် လည်း ခေါ်မလာနဲ့၊ ဖူးလည်း မလာနဲ့၊ ဘယ်သူမှ မလာကြ တော့ ... သွားတော့ သွားတော့”

တစ်သက်တာအတွက် နှုတ်ဆက်သလို သူ တဖွဖွဖြေ

နေပုံက အရှူးကြီးတစ်ယောက်နယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှ ဒယ်ဒယ်နှင့် ထရပ်ပြီး မိုးပွင့်စံပယ်ကို အခန်းပြင်သို့ တွန်းထုတ်ပြီး သူ အခန်း ထဲသို့ ပြန်ဝင်သည်။ နောက် တံခါးချက်ချလိုက်သည်။

လောကကြီးနှင့်အဆက်ဖြစ်ပြီး သူတစ်ကိုယ်တည်း ဖျား နာနေသည့်အခါ သူ့ကို စိတ်မနာနိုင်ဘဲ မိုးပွင့်စံပယ် မျက်ရည် ကျနေမိသည်မှာလည်း အံ့သြစဖွယ်။

သြော် ... လောကကြီးထဲမှာ ကျားသတ္တဝါကိုမှ သနား တတ်ကြတဲ့ သမင်ငယ်လေးတွေလည်း ရှိတတ်တာပဲနော်။

အ ခန်း (၅)

မိုးပွင့်စံပယ် ... တဲ့။

ငြိမ်းချမ်းတဲ့ နာမည်လေးပါပဲ။ သို့သော် သူမ၏ဘဝဟာ ဘယ်မှာငြိမ်းချမ်းခဲ့လို့လဲ။

ဖခင်က ဆိုးဆိုး၊ အစ်ကိုကလည်း ဆိုးဆိုးပါပဲ။

မေမေနှင့် သူမကတော့ အမြဲတမ်း မျက်ရည်နှင့် ဒူးနှင့် သုတ်နေခဲ့ရသည့် ဘဝ။

မေမေက စက်ချုပ်ကျွေးခဲ့ရသလို သူမကလည်း မေမေ့ကို ကူညီပြီး လုပ်ပေးခဲ့သည်။ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

မိုးပွင့်စံပယ် ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်မှာတော့ အစ်ကို

ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းဖို့ခေါ်သည်။ ရန်ကုန်မှာနေကြဖို့ စီစဉ်သည်။

အစ်ကိုက လူလည်း လူလည်း၊ ခွပ်ကလည်း ရပ်ချောမို့ ရန်ကုန်မှာ အဆင်ပြေနေသည်ထင်ပါသည်။

နောက်ဆုံး မိသားစုလိုက် နောင်ရိုးတိုက်ပွဲလို ဒီမှာရှိအခြေလေးဖြုတ်ပြီး ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြသည်။

အစ်ကိုကတော့ ရှေ့ပြေးအဖြစ် ရန်ကုန်မှာ စီစဉ်နှင့်

ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် သူမတို့ ပြောင်းလာသည့်ကားက ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးနှင့် ဝင်တိုက်မိသောအခါ ...

မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ခရီးသည်တချို့မှာ သွေးသံရဲရဲ၊ မိုးပွင့်စံပယ်ကတော့ ကံကောင်းလို့လား၊ ကံဆိုးလို့လား

...။

ကြီးမားသော ဒဏ်ရာမရဘဲ ထိုမြင်ကွင်းတွေကိုကြည့်ပြီး မျက်ကား စကားပြောလို့မရတော့ပါချေ။

နောက်တော့ အစ်ကိုက မမဝသန်မိုးဦးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး သူဌေးဖြစ်သွားသလို သူမလည်း အစ်ကိုနောက် လိုက်နေရတော့သည်။

ဥဒ္ဓါရဏ

မမဝသန်က သဘောကောင်းပြီးဖော်ရွေပေမယ့် အစ်ကို့
ငါတ ဆိုသဖြင့် ရန်တကျက်ကျက်ဖြစ်ကြသည့်အခါ ကြားထဲက
နိဗ္ဗာန်စံပယ် အားနာရ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

အစ်ကိုဟာ ညီမလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ရှိတယ်လို့
ပင် မထင်။ သူမကတော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်သည့် စီးဖိုထဲမှာပင်
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ အစ်ကိုနှင့်အစ်မကို ပြုစုပေးသည်။
စကားမပြောတတ်သူမို့ သူမ လူတောထဲသို့ မဝင်တော့ပါ။ မဝင်ရဲ
တော့ပါ။

ဟော ... အခုတော့ သူမ၏ဘဝထဲသို့ အစ်ကိုပြည့်ပိုင်
ကို ဝင်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

စမြင်လိုက်ကတည်းက ရိုးသားတည်ကြည်သောရုပ်နှင့်
ဖွင့်လင်းသောအပြောအဆိုတို့က သူမ မြင်ဖူးခဲ့သည့်လူတွေနှင့်
မတူ။

အစ်ကိုအကြင်နာမျက်လုံးများနှင့် ကရုဏာပါသည့်
အကြည့်တို့က သူမ၏ဘဝကို ပြန်လည်ရှင်သန်စေခဲ့ပြီ။

အလုပ်တွေ မအားလပ်ရသည့် တစ်နေ့ကုန် ကား
မောင်းပို့နေရသည့် အစ်ကိုကို ထစ်နေရာမှ ခိုးကြည့်ပြီး ကျေနပ်
နေရသည့် သူမ၏ဘဝကို အစ်ကို သိမှသိပါလေစ။

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၅၃

သည့်နေ့မတော့ အစ်ကိုနေမကောင်းလို့ မမဝသန်က
သူမကို တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

“စံပယ်ရေ ... ကိုပြည့်ပိုင်ကို ဖျားနေတယ်၊ ငါ ဆရာ
နေမိ ဖုန်းဆက်ထားတယ် ... ကြည့်လုပ်ပေးလိုက်ဦး၊ စွပ်
ပြုတ်လေး၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်လေး စီစဉ်ပေးလိုက်နော်၊ နင့်အစ်
ကိုကတော့ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာမယ်မသိဘူး၊ ဖုန်းဆက်ရင်
မည်း မကြိုက်ဘူး၊ သူ့ဖုန်းက ဖွင့်ချင်တဲ့သူမှ ဖွင့်ထားတာ၊
အစ်ကို့ဆီမှာ အမြဲပိတ်ထားတယ်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့သဘောထား
ကိုလည်း ငါ လိုက်မမီတော့ဘူး၊ သူတို့မက်မောတာ ဘာလဲ၊
သူတို့လိုချင်တာ ဘာလဲ ... ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းလား၊ အချစ်လား၊
အစ်ကို့အစ်မကိုကတော့ ငါ့ဆီက ငွေပဲလိုတယ်၊ သူလိုတဲ့ငွေ ရနေ
ရင် အားလုံး အဆင်ပြေနေတာပဲ”

တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုပြီး မမဝသန် ထွက်ခွာ
သွားသည့်အခါ မိုးပွင့်စံပယ် အစ်ကိုအတွက် စွပ်ပြုတ်နှင့်အသား
မည်းကြော်လေး စီစဉ်ပေးနေမိသည်။

နောက် အတူနှင့်အတူ အစ်ကိုအခန်းထဲသို့ သူမတို့
ဝင်ခဲ့လျှင် ကယောင်ချောက်ချားနှင့် အစ်ကိုက လှမ်းအော်ခဲ့
သည်။

“ငါများနေတယ် ... ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကို ချမ်းသာပေးကြပါ”

... တဲ့။

ကြွေကုန်ဖန်ဖန် အစ်ကိုရယ် ... မိုးပွင့်က အစ်ကိုကို ဘာလုပ်မှာမို့လဲ။

မိုးပွင့်ရင်ထဲက သူ့ရဲကောင်းကြီးကို အနာအဖျားတွေ ကင်းစင်ပပျောက်အောင်ပဲ ကုပေးလိုက်ချင်တာပါ။

သူ အော်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် အတူက မီးဖိုအလုပ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ပြန်ပြေးသဖြင့် သူမတစ်ယောက်တည်း အစ်ကို အနားမှာ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

နာဖျားနေသည့် သူ့ရဲကောင်းကြီးက တုန်တုန်ယင်ယင် နှင့် အိပ်ရာပေါ်မှာ လူးလှိမ့်နေသည့်အခါ သူမ သူ့ကို စောင့်တွေ ခြုံပေးမိပါသည်။

သည်စဉ် ...

စောင့်ခြုံထဲမှာ နာဖျားနီရဲနေသည့်အစ်ကိုက ပြုံးခနဲ သူမကို လှမ်းပြီးပွေ့ယူသွားခဲ့လျှင် မိုးပွင့်စံပယ်၏ ရင်ထဲမှာ နှလုံးသားတွေ တစ်ခွေလုံး ဟာခနဲ ပြုတ်ပျက်လွှင့်စဉ်သွားခဲ့သည်။

အချစ်သူရဲကောင်းကြီးရဲ့ အချစ်သင်ခန်းစာက ကြမ်းလွန်း၊ ရမ်းလွန်းသည့်အခါ သူမမှာ ရေမွန်းသည့် ကြွက်စုတ်လေးနယ် အသက် ဘယ်ကထွက်ရမှန်းပင် မသိတော့။

တရူးရှူး တရဲ့ရဲ့နှင့် ဂျပန်ခေတ်က မီးရထားကြီးလို သူ့အသံတွေ၊ ဟန်တွေ ပျက်ယွင်းသွေးဆူပြီး မှန်တိုင်းတစ်ခုလို သူမကို တိုက်ခိုက်တော့မည်ပြင်လျှင် သူမမှာ လိပ်ပြာလွှင့်တော့တတ်။

ကြောင်၏လက်သည်းကြားမှာ မိသည့် ကြွက်ကလေးလို သူမ ဘယ်လိုရုန်းကန်ရမှာလဲ။

ခပ်ကြမ်းကြမ်း နမ်းစုပ်မှုတွေဟာ မေတ္တာမပါဘဲ မုန်းတီးကြည်းမှုတွေ ကြီးစိုးနေသည်ကြောင့် ပန်းကလေးကို ချွေလိုမှုတစ်သက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့သော် သူမ၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး သူမ၏ပြန်ရသွားပုံက မှန်ယိုနေသည့်ဆင်ကြီးကို ချွန်းနှင့်အုပ်လိုက်သည်နယ်။

တစ်ချက်တည်း သူမကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ကြေကွဲစွာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုပုံကလည်း သူနှင့်ကိုယ်ဟာ ရှေးအစဉ်အဆက် ဝမ်းကြွေး အတုံအလှည့်တွေ ရှိခဲ့သည်နယ်။

ခုတွေးလျှင် ခုပင် ငိုချင်မိပါရဲ့လေ။

“သွားတော့ မိုးပွင့်စံပယ် ... သွားတော့၊ ငါဟာ ထုတ်မှာတစ်ဦးပါ။ ကျားဆိုးကျားနာကြီးပါ။ မင်း ငါ့အနားကို ဘယ်တော့မှ မလာပါနဲ့၊ ငါ့ဘဝထဲကို ဘယ်တော့မှ ဝင်မလာပါနဲ့ ငါ့ကို ချမ်းသာပေးပါ”

... တဲ့။

တစ်အိမ်ထဲနေပြီး မတွေ့အောင် နေကြရမတဲ့လေ၊ ဟုတ်ပါပြီ။ အစ်ကိုမှာ သူမ မသိတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ရပ်ရှိရမှာပါ။

တစ်သက်တာအတွက် နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး သူ့ခန်းထဲမှာ ချက်ချီ၊ ပိတ်နေလိုက်သည်မှာ တစ်နေ့လုံးပါ။

မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း မိုးပွင့်စံပယ် အစ်ကိုကို သနားနေမိပါသည်။

သူ့အသွင်ဟာ တကယ့်ကို နွမ်းညှိုးလှပါရဲ့။

တကယ့်ကို နာကြည်းကြေကွဲနေပုံရပါရဲ့။

သူမ အစ်ကိုကို ဘာလို့ စိတ်မနာနိုင်တာလဲ။ အစ်ကိုဟာ သူ့ပြောသလို တကယ့်ကျားဆိုးကျားနာကြီးလား။

မိုးပွင့်စံပယ် မထင်ရက်ပါချေ။

တစ်နေ့လုံး ပိတ်ထားသည့် အခန်းတံခါးကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်ရင်း ညနေ ၃ နာရီထိုးသည်အခါ မိုးပွင့်စံပယ် မနေနိုင်တော့ပါ။ အခန်းထဲမှာ အပူတွေကြီးပြီး ချွေးတွေခွံနေမှာ၊ သတိလစ်နေမှာ သူမ စိုးရိမ်လှပါသည်။

အစ်ကို အော်ထုတ်ခါမှ ထုတ်ရော ... သူမ အခန်းတံခါးကို မဖွင့်မချင်း ထုနေမိပါတော့သည်။ သူမ၏ လက်သီးဆုပ်ခလေးတွေ နာကျင်ပဲ့ရွံ့ထွက်ပါစေ ... မဖွင့်မချင်း ထုမည်ဟု သူမ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

အတော်ကြီးကြာမှ အလဲလဲ အပြိုပြို အသံနှင့် တံခါးလာဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ အစ်ကိုအသွင်က ဖရိုဖရဲ၊ မျက်လုံးတွေ နီပြီး ကိုယ်ကလည်း ချိုးချိုးကျလို့။ အို ... တစ်ရက်လေး ချားတာနှင့် ဒီလောက်တောင် နွမ်းညှိုးသွားရသတဲ့လားကွယ်။ စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကျေသွားတာလား။

“ဘာလို့ ဝင်လာပြန်တာလဲ၊ မင်း အမှတ်မရှိဘူးလား၊ မင်းကို ငါမတွေ့ချင်ဘူး၊ မမြင်ချင်ဘူး၊ လက်ပံပင်ပေါ်က လက်ပံပင်တွေကို သားတစ်မှတ်လို့ အပင်အောက်က မခွာနိုင်တဲ့ ခွေးအတိုင်း မင်း ငါ့ကို မလှည့်စားနဲ့၊ သွား ... ဘာလို့ ငါ့ကို လာရှုပ်ရတာလဲ”

သွေးသွေးတန်းနှင့် သူ့အော်ဟစ်နေပေမယ့် မိုးပွင့်
စံသ် သူ့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ ပြင်မိပါသည်။

အတူးယူလာသည့် လင်ပန်းလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်
လိုက်ပြီး သူ့ကို စွပ်ပြုတ်တိုက်ဖို့၊ ဆေးတိုက်ဖို့ ပြင်၏။

ကလေးလေးလို ခေါင်းခါငြင်းဆန်နေသည့် အစ်ကိုကို
သူမ စိတ်ရှည်ကြင်နာစွာ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးနေမိသည့်အခါ
အစ်ကိုအသွင်က ဆစ်ကပ်ထဲမှ ခြင်္သေ့ကြီးလို တဖြည်းဖြည်း
ငြိမ်သက်ဝပ်ကျသွားခဲ့သည်။

အတူးက ...

“ဆရာဝန်က ညနေမှလာမယ်တဲ့၊ ဆေးတိုက်ဖို့ပဲ ညွှန်
ကြားထားတယ်”

ဟု သူမကိုယ်စား ပြောပေး၏။

သူ့ကို ပြုစုပေးပြီးတော့ ချွေးရွှဲနေသည့် အဝတ်များကို
ချော့မော့လဲဇယ်ပေးရပြန်သည်။

အစ်ကိုရယ် ကောက်ညှင်းကမစေး ဆန်ကြမ်းကစေးနေ
ရသေးတယ်နော်။

မနက်က သူပဲ ပွဲကြမ်းပစ်ခဲ့ပြီး သူကပဲ စိတ်ဆိုးနေရ
ပြန်သတဲ့။

ရွှေစကားစာပေ

အမိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၅၉

သူမဟာ အပေါ်စားမိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ရ
ဘဲမယ့် စိတ်ရင်းကောင်းသည့် အစ်ကိုအား ပစ်ခတ်မထားနိုင်
ဘာတော့အမှန်။

ဒါကို အစ်ကိုသိမှာပါလေ။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း(၆)

လင်ကုန်ရှုံးလို့ တစ်သက်လုံးမှောက်တော့မည့် ဝသန်
မိုးဦးကို သနားကြင်နာစွာ စိတ်လည်းစိတ်ပျက်စွာနှင့် ပြည့်ပိုင်ကို
ကြည့်နေမိစဉ် ဆရာဝန်က သူ့ကို လိုအပ်သလို ကုသပေးနေခဲ့
လေသည်။

သူ့အနားမှာ မိုးပွင့်စံပယ်နှင့်အတူ ပါရှိနေခဲ့ကြသည်။
အခု ... ဒီလိုတော့လည်း ကြင်နာကြသားပါလား။

ဆရာဝန်က ...

“လူနာက ကိုယ်ခံအားကောင်းပါတယ်။ အအေးပတ်ပြီး
ပန်းဖျားဖျားသွားမှာပါ။ နှစ်ရက်လောက် အနားယူလိုက်ရင်
ကောင်းသွားမှာပါ”

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၆၁

ဟု ပြောသောအခါ ဝသန်မိုးဦး အားငယ်သွားလေ၏။
“ရှင် ဆရာဝန်နဲ့ပေါင်းပြီး ခွင့်ယူချင်တာတော့ မဟုတ်
ဘူးနော်”

သူ့ကို ခပ်တိုးတိုးမေးလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို လက်ခါးခါပြ
တတ်သည်။ ဝသန်မိုးဦးက ...

“ရှင်မရှိတော့ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းရတယ်။ သူမောင်း
တာကို ကျွန်မ မစီးရဲဘူး။ သူကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ
ပဲမြဲနေတယ်”

“သူက ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကားပွဲစားလို့ ပြောတာပဲ။ ဝယ်ရောင်းလည်း လုပ်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပိုက်ဆံကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ မမြင်ရပါဘူး။
အဆီကသာ အရင်းအနှီးတွေ ထပ် ထပ်တောင်းနေတာ”

“ဪ”

သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို တစ်စွန်းတစ်စ သိလိုက်
သည့် ဘယ်အခါမှ ကောင်းသည်မရှိပါလား။ စိတ်ချမ်းသာစရာ
အကြောင်းမှ မရှိ။

ဆရာဝန်က လိုအပ်သည်များကို ညွှန်ကြားခဲ့ပြီး ပြန်ပို့
သည့် အတူးနှင့်မိုးပွင့်စံပယ် ကားနားအထိ လိုက်ပို့ကြပါသည်။

၆၂ ကြယ်စင်များဝေ

သူ့အခန်းထဲမှာ ဝသန်မိုးဦး ကျန်ခဲ့၏။ သူနှင့်တွေ့လျှင် ဝသန်မိုးဦးမှာ အားရှိရပြီး ကိုယ့်အခက်အခဲများကိုလည်း ရင်ဖွင့် ညည်းတွားမိသည်။

သူဟာ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်၊ သက်တော်စောင့် တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အရည်အသွေး၊ သူ့ညီပစ်ရုပ်နှင့် သူ့နှလုံးသားက ကြီးမြတ်နေသည့်အခါ ဝသန်မိုးဦး အားကိုးမိ တာလည်း အမှန်။

မောင်ဘွားတစ်ယောက်လိုပေါ့။

အခန်းထဲမှာ သူက ခုတင်ပေါ်မှာ တည်ကြည်စွာ ထဲ လျောင်းလျက်ရှိပြီး ဝသန်မိုးဦးကတော့ ခုတင်ဘေးမှ ကုလားထိုင် တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။

သူက ဝသန်မိုးဦးကို အကြံပေးသည်။

“ခင်ဗျားမှာ စားသောက်ဆိုင်ကြီး သုံးခုတောင် ရှိနေတာ ပဲ၊ သူ့ကို တစ်ခုလောက် အုပ်ချုပ်ခိုင်းပါလား။ ကိုယ်ဝန်ရှိစဆဲ တော့ ခင်ဗျား သိပ်အပင်ပန်းခံဖို့ မသင့်တော်ဘူး”

သူ့အကြင်နာစကားကို ကြားရလျှင် ဝသန်မိုးဦး မျက် ရည်ဝဲမိသည်။ အသည်းအသက်ကို ပုံပြီး ဘဝကို အပ်နှင်းမိလိုက် သည့်သူက သရဖူအတူကြီး ဖြစ်နေသည့်အခါ သူမ ယူကျုံးမ

ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် အနောက်နိုင်ငံတွေမှာလို ခုညား ခုကွဲ အဖြစ် ခံနိုင်သဖြင့် သူမ လည်စင်းခံရတော့မည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ညည်းခံရပါတော့မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို ယခု သူမမှာ ကိုယ် ခန့်လည်း ရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“သူ့ကို ကျွန်မ တစ်ဆိုင်လွှဲပေးဖူးပါတယ်၊ လုံးဝမရ ဘူး။ အရည်အချင်းမရှိတဲ့အပြင် ငွေရေးကြေးရေးလည်း စည်း စည်းမရှိဘူး။ ကြာရင် ဆိုင်တောင်ပြုတ်သွားတော့မှာမို့ သူ့လက် ဆဲက ပြန်ယူလိုက်ရတယ်၊ သူကလည်း အလုပ်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူး သေးဘူး။ ငွေသုံးဖို့ပဲ စိတ်ကူးတဲ့လူ”

“ကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ အင်းလေ မိန်းမတွေကလည်း ခက်တာပဲ၊ အဆင်ကိုပဲ မြင်ကြတယ်၊ အရည်အချင်းကို မရှာတတ်ကြဘူး”

“ကျွန်မမှာ အုပ်ထိန်းသူမိဘက အနားမှာမရှိတော့ ကိုယ်ထင်ရာ ကိုယ်စိုင်းခဲ့မိတဲ့ဒဏ်၊ အချစ်မှာ စိတ်ကူးယဉ်မိတဲ့ ဒဏ်တွေကို အခု ခံနေရပါပြီ၊ ဘဝမှာ အရာရာပြည့်စုံပြီး ငွေကို ခြေထောက်ရနေတော့ ကျွန်မလိုတာ အချစ်ပါပဲ”

“အခု အဲဒီအချစ်ကို ရပြီမဟုတ်လား”

ရွှေကားစာပေ

ရွှေကားစာပေ

ပြည်ပိုင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး မေးလိုက်သည့်အခါ ဝယ်
နိဗ္ဗာန်ရယ်သံသဲ့သဲ့လေး ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူမ
ရယ်သံက အသည်းအက်သည့်အသံ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ သူ့ကို အသည်းပေါက်မတတ်
ချစ်ခဲ့မိပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာလည်း ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်၊ သူဟာ
ကျွန်မအပေါ်မှာ တကယ်မချစ်ဘဲ ငွေအတွက် သက်သက်လှည့်
စား လိမ်ညှာပြီး လက်ထပ်ခဲ့မှန်းလည်းသိရော ... ကိုယ့်ဘာ
ကိုယ် ရင်ထုမနာဖြစ်၊ နောင်တတွေရပြီး တစ်ခါတုန်းက ရွှေမယ်
သားလေးလို ထင်ခဲ့သမျှ ချစ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံး ...”

သူမ၏စကားမဆုံးမီ ခပ်ဟဟ တံခါးရွက်က ဝန်းခံ
ပွင့်လာခဲ့ပြီး အခန်းပေါက်ဝမှာ ဝင်းခန့်ကျော် ပေါ်လာခဲ့လေသည်။
သူ့ရုပ်က ဒေါသတကြီးရုပ်မှ လျှောင်ပြောင်သရော်ဟန်အပြည့်
ရုပ်သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့သည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ကောင်းတယ်ဟေ့၊ သိ
ကောင်း ကိုယ့်ယောက်ျားအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီး အိမ်ပြန်လာ
တာတော့ ဆီးကြိုဖော်မရဘဲ ဒရိုင်ဘာအစုတ်အပြတ်ကိုများ
အရေး သယ်နေရသတဲ့ ကိုယ် ငွေတောင်းတိုင်း ရှုံ့မဲ့နေတဲ့မိန်း
က အခုကျ ဆေးဖိုးဘယ်လောက်တောင် ထိသွားပြီလဲ ... ပြော

ပြည်ပိုင်ကိုကတော့ သူ့ကို မျက်လုံးခဏဖွင့်ကြည့်ပြီး
ချင်းပင် ပြန်မှိတ်လိုက်သည်။ အကုသိုလ်တက်လွန်းလို့
သူ့ကို မကြည့်ချင်။

သည်စဉ် အတူးနှင့်မိုးပွင့်စံပယ်လည်း စတီးလင်ပန်း
နှင့် လူမမာ၏ညစာကို သယ်ယူလာကြရာ ဝင်းခန့်ကျော်
ပေါက်ကွဲနေလေ၏။

“ဟေ့ ... ဒီအကောင်ကိုများ အိမ်ကြီးရှင် အရှင်သခင်
ကြီးသလား၊ ဒီအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်က ငါက ငါ၊ သွားကြ
... ငါ အားလုံးကို ဘေးပိတ်ကန်မိလိမ့်မယ်”

ဝင်းခန့်ကျော်၏အသွင်က အောက်တန်းစားပီပီ အဆင့်
အတန်းနေခဲ့လျှင် မိုးပွင့်စံပယ်နှင့်အတူးမှာ လင်ပန်းကလေး
သွေပေါ်သို့ ထိုးထည့်ခဲ့ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြရ

သန်မိုးဦးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ ဝင်းခန့်ကျော်
မကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင် စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ၊ ဒီအိမ်သား
သေသွား နေမကောင်းဖြစ်ဖြစ် ဆေးကုပေးရမှာပဲ ပြီးတော့

သူက ကျွန်မရဲ့ဒိုင်ဘာဆို သူနေကောင်းမှ ကျွန်မရဲ့အလုပ်
ပြန်လုပ်နိုင်မှာပါ”

“ဒီလောက်တောင် အခန်းထဲက မထွက်နိုင်လောက်
အောင် ဂရုစိုက်ရသလားကွ၊ ကိုယ့်လင်ပြန်လာတာတော့
မစိုက်ဘဲ၊ ဆီးမကြိုဘဲနဲ့”

သူ့စကားတွေက ရင်သီးလွန်းသဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို၏နှုတ်
ထဲမှာ ကျင်ခနဲ ကျင်ခနဲ။ စိတ်ကို မနည်းချုပ်သိန်းနေရင်း

“အခန်းထဲက ဘာလို့ မထွက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မ အခု
အလုပ်က ပြန်လာတယ်၊ ခုမှ ဝင်ကြည့်ရတာ၊ ရှင့်ကို ဆီးကြ
ရအောင် ရှင်က အိမ်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူမို့လား၊ အိ
အတွက် ငွေရှာနေတဲ့ သူမို့လား၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လို
ထိန်းပေးလို့မရဘူး၊ ချုပ်ကိုင်လို့လည်း မရဘူး၊ နေချင်သလိုနေ
လုပ်ချင်သလိုလုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီ
ဆီးကြိုရမှာလဲ’

အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ သူ့အဆို့
ပေါင်းစုံကို ခါးစည်းပြီးခွဲခဲ့လျှိုးမို့ ဝန်ခံမိပြီးအသွင်က ကျားနာ
မလေး၏အသွင်နယ်၊ အားကိုးရှိလို့လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ဘာကွ ... မင်းက ငါ့ကို အာခံတယ်ပေါ့လေ၊

ဘက် ငွေမက်တဲ့မိန်းမ ... ပိုက်ဆံတွေကို ကုန်အောင်ကို
ပြန်ပြန်မယ် ... မှတ်ထား”

အံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောပြီး ဝန်ခံမိဦးကို ကိုယ်ထိလက်
ချုပ်ချိတ်နှက်ဖို့ ဝင်းခန့်ကျော် အနားသို့ကပ်လာခဲ့လျှင် လူ
ပေမယ့် ပြည့်ပိုင်ကို မနေသာတော့ပါ။

အာဇာနည်မြင်းဟာ လက်နှစ်ထိထားပေမယ့် သာမန်
ထက်တော့ ခွန်အားရှိပါသေးသည်။

“ဟေ့လူ ... ပါးစပ်နဲ့ပဲ ပြော အားနဲ့သူကို ကိုယ်ထိ
တော်ရောက် မတော်ကားနဲ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်နဲ့
အား လူမဟုတ်ဘူးလား”

“ဘာကွ”

ဝန်ခံမိဦးသို့ ထွက်နေသည့်ဒေါသက ပြည့်ပိုင်ကိုတက်
ရောက်သွားပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ထရပ်လိုက်သည့် ပြည့်ပိုင်ကို
ဝင်းခန့်ကျော် လက်သီးနှင့်ဆွဲထိုးနေတော့သည်။

ဘယ်ရမလဲ ... သာသာလေးပင် ရောင်ရင်းတိမ်းရင်း
သူ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီလူနဲ့တော့ ခက်နေပြီ၊ ခွေးဆိုးတစ်ကောင်လို ရမ်းကား
သူ့ဘယ်၊ တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ သူ့ကိုသတိ

ဒို့ ထင်္ဂါမှာ နည်းလမ်းရှာရလျှင်ကောင်းမလား။

သို့သော် မိုးပွင့်စံပယ်နှင့် ဝသန်မိုးဦးတို့၏ သနားစရာ မျက်နှာလေးများက သူ့အတွေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ဝင်းခန့်ကျော်မှာ သူ့ကို မယှဉ်နိုင်မှန်းမသိဖြင့် အေးတကြီး အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားခဲ့သောအခါ ပြည့်ပိုင်း ညဉ့်ခန်းထဲတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချမိလိုက်သည်။

မျက်စိကိုမှိတ်ပြီး သူ သေသေချာချာစဉ်းစားပြီး စိတ်ပျက်စွာ မျက်ခုံးကို ရှုံ့ထားမိနေလျှင် သူ့အနားသို့ ခြေသံလေးများ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

စိတ်ပျက်လွန်းသဖြင့် သူ မျက်လုံးပင် ဖွင့်မကြည့်တော့ ယောက်ျားမာနကို ထိပါးလွန်းတယ်။ စော်ကားလွန်းတယ်။ ခုချက်ချင်းပဲ သူ့နောက်လိုက်သွားပြီး လည်ပင်းညစ်သလိုက်မှ အေးမယ်။

“စိတ်ပျက်စရာကောင်းလွန်းတာနဲ့ ကျွန်မတို့ကို ထမပစ်ခဲ့ပါနဲ့နော်။ ရှင်မြင့်တဲ့အတိုင်း ဝသန်တို့မှာ အားကိုးမရှိလို့ပဲ ခင်ပွန်းယောက်ျားက ရန်သူနှင့်တူသောလင်ယောက်ျား ဖြစ်တော့ သူ့ကိုပဲ အကြောက်ရဆုံး ဖြစ်နေပါတယ်။ လူမှုရေး စီးပွားရေး ဘာမှ စိတ်မချရတဲ့အဖြစ်ပါ။”

“အဲလောက် ဖြစ်နေလည်း ကွာလိုက်ပေါ့ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မြေတစ်ကောင်နဲ့အတူ နေနေရတာလဲ။ ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို တော်တော် စိတ်ကုန်နေပြီ။ ခင်ဗျားလုပ်သင့်တာ အားကောင်း မောင်းသန် ဗလကြီး သုံးယောက်လောက်ငှားပြီး ဒီလူကိုဖြုတ်ပဲ”

ပြည့်ပိုင်းကို အံသွားစေပြီးပြောလိုက်လျှင် သူ့အနားမှာ ဝိုင်းနေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်၊ အတူးနှင့် ဒေါ်မြိုင်တို့ပါ အားငယ် သွားကြ၏။

“မဖြစ်လို့ပါရှင် ... ကျွန်မ ယောက်ျားတွေကို ကြောက်တယ်။ သူများတွေကို မယုံဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျား နဲ့ ညအိပ်ညနေ လက်မခံရဲပါဘူး။ မိုးပွင့်စံပယ်ကလည်း စကား မပြောတတ်ဘူးလေ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ နောက် ကျွန်မ နာ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု ရှိသေးလို့ပါ ... ရှင် စိတ်မပျက်လိုက် ပါနဲ့နော်”

ဝသန်မိုးဦးနှင့်အတူ မိုးပွင့်စံပယ်ပါ မျက်ရည်ခဲပြီး ကြေကွဲအားငယ်နေကြလျှင် ခိုကိုးရာမဲ့ မိန်းမသားများအတွက် ချုပ် လူမိုက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ဟုတ်ပါပြီ ... စာချုပ်မစေ့မချင်း မြောက်လတော့ အာမခံလိုက်ပါတယ်။ ကဲ ... ဒါပဲမဟုတ်ဘူး။”

၇၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကျွန် နားတော့မယ်”

သောက်ထားရသည့် ဆေးများကြောင့် လူက တုန်ယပ်နေခဲ့လျှင် ပြည့်ပိုင်ကို အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

အတူးနှင့် မိုးပွင့်စံပယ် ထားခဲ့သည့် စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကြီးကို မြန်မြန်ကုန် ပြီးရောသဘောဖြင့် သူ ခွက်စောင်းမော့ချလိုက်သည်။

အတော်တွေကိုလည်း ဘာမှန်းမသိ၊ ညာမှန်းမသိ သူ ပါးစားပစ်လိုက်၏။ ပါးစပ်တွေ ခါးနေသည်မို့ အရသာကတော့ ဘယ်ရှိမလဲ။ ဆေးဒဏ်ခံနိုင်အောင် သောက်ရခြင်းပင်။

“အဲ”

သူ ခွက်စောင်းမော့ပြီးလို့ ခွက်ကို ပြန်အချ၊ အခန်းဝမှ အံ့သြတကြီး ချောင်းကြည့်နေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်ကို မြင်လိုက်လျှင် သူ့ရင်ထဲမှာ ရှက်သလိုလို။

အတော်ကြီးလို့ ထင်သွားမှာပဲ။

သို့သော် ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုသည့်စကားလည်း အရှိသားကုန်သွားသည်ပန်းကန်လုံးကို ခပ်တည်တည် လှမ်းပေးပြီး သူ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်သည်။

“တံခါးပိတ်ပေးခဲ့”

စကားမပြောတတ်သည့် ကောင်မလေးကို ညွှန်ကြားချက်လှမ်းပေးရင်း ရင်ထဲမှ မကျေမနပ်စိတ်တွေကို သူ ဖြေသိပ်ဖို့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။

ဝင်းခန့်ကျော်ဟာ ငါ့ကို တော်တော် မျက်စိစပါးမွှေးနှာနဲ့ရတယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကျလီ ကျလီနဲ့ အမြဲဒေါသထွက်နေတယ်။

အဲဒါ မနာလိုစိတ်လား။

သူ့ထက် ရုပ်၊ ဗလ၊ အရည်အချင်းသာလို့ မနာလိုတာကြည့်ပရတာလား။

သူ့မိန်းမကိုချစ်လို့ သဝန်တိုနေတာတော့ မဟုတ်တန်

“ဟုတ်ပြီ”

သူ့အလုပ်က ဝင်းခန့်ကျော်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ မဟုတ်လား။

သူ့ဆီ သူ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံလိုက်သည့်အတွက် ဝင်းခန့်ကျော်အရင်က စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝင်းခန့်ကျော်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးဖို့အတွက် ဒီအလုပ်ကို ပြည်ကြည်ဖြူဖြူ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ဖို့ ပြည့်ပိုင်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချသွား၏။

ချစ်ကြည်စင်ရှင်

ဒုက္ခသည်မလေးများကိုလည်း ကူညီရင်းနဲ့ပေါ့။

တစ်ခုတော့ သေချာသည်။

သူ ဒုက္ခပေးမှာ ဒီအိမ်သားချည်းကို မဟုတ်ဘဲ ဝင်းခန့်
ကျော် တစ်ဦးတည်းကိုသာဖြစ်ကြောင်း သူ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုရ
ပါသည်လေ။

အခန်း(၇)

“အစက ကျွန်မ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းတာ၊ နောက်
အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်မလို နှစ်ခါလောက်ကြိုလိုက်တာနဲ့ ဒရိုင်
ရှာရတာ”

ဝသန်မိုးဦးမှာ သူဌေးမလေးဖြစ်ပေမယ့် ကားရှေ့ခန်းမှာ
သူနှင့်အတူ ထိုင်ပါသည်။ နောက်ဘက်မှာ စတိုင်ကြီး
မိခွဲသားနှင့် မစီး။

ပြီး ကလေးလေးနှယ် သူ့မှာ အရေးကိစ္စရှိသမျှ ပြောပြ
ဆင်တတ်တာလည်း အံ့သြစရာ။

ကိုယ်မို့လား။

လူတိုင်းကို ဒီလိုပဲ သဘောထားသလား။

၇၄ ကြယ်စင်မှူဝေ

“ဒရိုင်ဘာထားတာ ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် ကား မောင်းတော့ စိတ်များရတာပေါ့၊ ပြီး ခုလို ကိုယ်ဝန်ရှိစအချိန်ဆို တာ သက်သောင့်သက်သာနေရတယ်။ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပုံစံတွေကရော ဘယ်လိုလဲ”

သူနှင့်ကိုယ်ဟာ သူဌေးနှင့်ဒရိုင်ဘာလို မဟုတ်ဘဲ တကယ့် မောင်ရင်းနှမတွေသဖွယ်၊ အစ်ကိုကြီးနှင့်ညီမလေးနယ်၊ ဝသန်မိုးဦး၏ အရေးကိစ္စမှန်သမျှကိုလည်း ပြည့်ပိုင်ကို စိတ်ဝင်စား ပါသည်လေ။

“တစ်ခါကတော့ ကျွန်မကားကို ဟိုဘက်က လိုင်းမှာ ဝင်လာပြီး တိုက်တော့မလိုဖြစ်သွားတယ်။ လူရှင်း၊ လမ်းရှင်းနေ တဲ့ ကြားထဲကပဲ”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုတစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘူး လား”

တကယ်ပဲ ပြည့်ပိုင်ကို သူမအတွက် စိုးရိမ်သွားမိသည့် သူမဟာ တစ်ကောင်ကြွက်သူဌေးမလေး မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မ သံသယမရှိသေးဘူး၊ တစ်ဖက်က လူငယ်တွေ ဆိုတော့ မူးနေလို့လားပေါ့၊ နောက်တစ်ခါကတော့ ကျွန်မရဲ့ကား ကို နောက်က ကုန်တင်ကားကြီးက ဝင်အောင်းတော့မလို့”

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၇၅

“ဟင်”

“အဲဒါကတော့ သွေးရိုးသားရိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ခု ဝသန်-၃ က ဆင်ခြေပုံးနည်းနည်းကျတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ နှစ်ခါလည်းပြီးရော ဝသန်လည်း အကြောက်လွန်ပြီး ဒရိုင် ဘာ ရှာရတော့တာပဲ။ ကျွန်မက ယောက်ျားတွေကို ကြောက် ခန့်သူပီပီ တော်ရုံတန်ရုံလူကိုလည်း ဒရိုင်ဘာမခန့်ချင်ဘူးလေ။ နှစ်ဟာ ဘုရားပေးတဲ့ ဒရိုင်ဘာပါပဲ”

သူမ၏စကားတွေက အဆန်း၊ သူ့အပေါ်လည်း ချီး နှက် ယုံကြည်လွန်းလှ၏။

“ယောက်ျားတွေကို ကြောက်လို့ တော်တော့တယ်၊ အဲဒါမျိုးရွေးထားတဲ့ ယောက်ျားက တကယ့်ဖော်ပဲ”

သူများလင်မယားကြားမှာ ဝင်ပြီး သပ်မလျှိုလိုသော် လည်း ဝသန်မိုးဦးသာ ကိုယ့်နှမဖြစ်ပါက ဒီကောင်နှင့် ချက်ချင်း နှိပ်စက်ပစ်မှာ မူချ။

မိန်းမသားတွေရဲ့သဘောက ဘယ်လိုလဲ။

တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကိုတော့ သူလည်း လေးစား ခန့်နိုးထားပါသည်။

သို့သော် မိန်းမသားတွေဟာ တစ်ခုလပ်ဖြစ်ရမှာကို

စိုးတာနှင့် တည်မိတဲ့ဘုရား လင်းတပဲနားနားဆိုပြီး ခြင်္သေ့နဲ့ တူတဲ့ လင်ယောက်ျားတွေရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို ကိုယ့်တစ်ဘဝလုံး ထိုးကျွေးရမှာတဲ့လား။

စိတ်ထဲမှာ ဝသန်မိုးဦးအတွက် ခံပြင်းရပေမယ့် သူ့ပြောမနေတော့ပါ။

ဝသန်မိုးဦးဟာ ကိုယ့်နှမအရင်းဆိုလျှင်တော့ တစ်မို့ပေါ့။ ယခုတော့ ဘာမှမတော်သည့်အပြင် သူမဟာ ချောလည်ချော၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာသူလေးမို့ အဓိပ္ပာယ်တွေလည်း တစ်မို့အထင်မခံနိုင်ပါလေ။

သူ့စကားကြောင့် ဝသန်မိုးဦး၏မျက်နှာလေး ညှိုးသွားပြီ။ အသံလေး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် သူမက အယူခံဝင်ခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်က ဖေဖေနဲ့အတူ အမေရိကန်က လိုက်နေခဲ့တယ်။ သူတို့လူနေမှုစနစ်အရ ကျွန်မ ၁၅ နှစ်သား လောက်ရှိနေလည်း ဖေဖေမိတ်ဆွေတွေက နမ်းကြတယ်။ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်နဲ့ လက်ပွန်းတတီး ဆက်ဆံကြတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်မ ယောက်ျားတွေကို ရွံတယ်၊ ကြောက်တယ်၊ နောက်တော့ ဒီမြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ဘွားဘွားနဲ့အတူ ပြန်နေခဲ့တယ်”

“အဲဒီ ဘွားဘွားရော”

“ဘွားဘွားဆုံးတာ နှစ်နှစ်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ကိုဝင်းခန့် ကျော်ဟာ မိန်းမကျမ်းကျေလှပါတယ်။ ကျွန်မလို အစိမ်းအရိုင်းကို မည်ကျေးအောင် ကျူးသွင်းပြီးမှ တစ်စတစ်စ သူ့ဘက်ပါအောင်၊ သူ့အချစ်မှာ ယစ်မူးအောင် အိုလေ ... ကျွန်မ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး”

မျက်ရည်ဝဲသောမျက်နှာလေးနှင့် ဝသန်မိုးဦး အဝေးသို့ ဆေးရိုးကြည့်နေလျှင် ပြည်ပိုင်ကို သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိလိုက်သည်။

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ဗျာ၊ လူ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးတာ စိတ်ဓာတ်ပါ။ ဖြစ်လာသမျှ လောကဓံကို ကြုံကြုံခံရင်း ဆရာ အကောင်းဆုံး ဖောက်ထွက်တတ်ရမယ်။ မထူးဇာတ်ခင်းဦး ရေစုန်မျောနေရင်တော့ ဘဝဆုံးတာပေါ့။ ကဲ ... အခု ဆင်ဗျားမှာ ဥစ္စာပစ္စည်းကြွယ်ဝတယ်။ လုပ်ငန်းတွေရှိတယ်။ နောက် သားသမီး ရလာဦးမယ်။ ပျော်စရာတွေတွေ့ပြီး ပျော်အောင်နေပါဗျာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကောင်းရင်လည်း အားကိုးတာပေါ့။ မကောင်းတော့လည်း သူ့ကို အရပ်ကြီးလိုသဘော ဆင်လိုက်ပေါ့ဗျာ”

သူ့အကြံပေးချက်ကို သူမ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေလျှင် ပြည်ပိုင်ကို ကားကိုသာ ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်နေမိသည်။

အချိန်က ညနေစောင်း။

ဝသန်-၃ က ကျောက်မြောင်းဘက်မှာမှီ အချိန်မီ အခါ မီ အိမ်ပြန်နိုင်ရေးအတွက် သူ ဂရုစိုက်နေမိစဉ် ရှေ့ဆက်မှ ဝင်လာသည့် ကားလေးတစ်စီး၏ပုံစံက ကမူးရှူးထိုးနိုင်သဖြင့် အသင့်သတိထားနေမိဆဲ ...

“အား”

သွေးလန့်နေသည့် ဝသန်မိုးဦးက ကားစတီယာရင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သောကြောင့် ကားနှစ်စီး၏အသွင်က ဖရိုဖရဲ။

သို့သော် ပြည်ပိုင်ကို ကားမောင်းအလွန်ကျွမ်းကျင်ပါ သည်။ ဘေးမသီ ရန်မခရအောင် သူ စွမ်းဆောင်နိုင်ပါ၏။

ဘရိတ်ဆွဲသံတွေ၊ အော်ဟစ်သံတွေ ဆူဆူညံညံ ကြား ထဲမှာ တစ်ဝက်ကားလေးကတော့ တရကြမ်း မောင်းထွက်ပြီး သွားပါချေပြီ။

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်အဖြစ်အပျက်တွေကြောင့် ရှောင်ဖြစ် ပြီး သတိလစ်သွားသည့် ဝသန်မိုးဦးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြည်ပိုင်ကို နီးရာဆေးခန်းသို့ ဝင်လိုက်ရပါ၏။

သူမကို နိုင်နင်းစွာပွေ့ချီပြီး ဆေးခန်းခုတင်ပေါ်သို့ ချ ဆေးလိုက်စဉ် ဆရာဝန်မလေးက ဂရုတစိုက် ကုသပြုစုပေးပါ၏။

“ရှင့်ဇနီးလား။ သူ့ အရမ်းလန့်သွားတယ်ထင်တယ်။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်လည်း ရှိနေတယ်နော်၊ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းဘူး၊ နှလုံးအားနည်းနေတယ်၊ သေသေချာချာ ဂရုစိုက် ခဲ့”

“ဗျာ ... ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ဆရာဝန်မလေး ထင်သလို ကိုယ့်ဇနီးမဟုတ်ပေမယ့် နှလေးလို ခင်တွယ်မိသည်ကြောင့် ပြည်ပိုင်ကို ဝသန်မိုးဦး အတွက် အလွန်စိုးရိမ်မိသွားသည်။

ကံဆိုးရှာတဲ့ ကောင်မလေး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ယောက်ျားတွေကို ကြောက်သူ ဆေးခမျာ တကယ့်ယောက်ျားနဲ့မှ လာတွေ့ရရှာ၏။

ယခုတိုင် ညည်းညူသတိမေ့နေသည့် ဝသန်မိုးဦးအား အမှတ်ကလေးလို နိုင်နင်းစွာ သူပွေ့ချီလာခဲ့ပြီး ကားနောက်ဆိုတာ မှာ ဆွေခွေလေး ထည့်ပေးလိုက်၏။

ပြီးမှ ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်မှာ သူ ဆေး သက်သောင့်သက်သာ ရှိစေချင်လို့ပါ။

၈၀ ကြယ်စင်မှာမ

ဝသန်-၃ သို့ မသွားတော့ဘဲ အိမ်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ပြီး အိမ်ပေါက်သို့ ရောက်လျှင် သူ ဟွန်းနှစ်ချက် ဆင့်နှိပ်လိုက်၏။

တံခါးပြေးလာဖွင့်ပေးသူမှာ သူ့စံပယ်ပွင့်လေးပါပဲ။

သူက အရင်ဆင်းရင်း သူကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

“လမ်းမှာ အော်ဝသန်မိုးဦး မူးလဲသွားလို့၊ မိုးပွင့်လိုက်ခဲ့ဦး၊ ဆရာဝန်လည်း ဖုန်းဆက်ခေါ်ရဦးမယ်”

သူက စိတ်မြန်သူပီပီ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဝသန်မိုးဦးကို ပွေ့ချီလိုက်လျှင် မိုးပွင့်စံပယ်က ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် သူ့ကို ဆီးတားထားပါသည်။

သူကလေး ဘာတွေပြောလိုတာလဲ။ အိမ်ပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးရင်း စိုးရိမ်တကြီး၊ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေပုံကလည်း အထင်းသား။

ဘာလဲ ... ဟိုကောင် ပြန်ရောက်နေလို့လား။

လက်ထဲမှ ဝသန်မိုးဦးကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။ အရပ်ကလေးနယ် နုဖပ်ချောမောလှသည့် ဝသန်မိုးဦးမှာ ပျော့ခွေမိန်းမောလျက်။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ကောင်မလေးရ၊ မင်းပဲ အကြံ

ပေးစမ်းပါဦး”

သည်တော့မှ ခေါင်းလေးညှိတ်ရင်း သူ့ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲခေါ်လမ်းပြသည်ကြောင့် ပြည်ပိုင်ကို သူကလေး၏နောက်သို့ ထိုက်သွားရပါသည်။

သူမက ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို လျင်မြန်စွာ ခပ်ဆုတ်သုတ်သွားနေသမျှ သူက ဝသန်မိုးဦးကိုပွေ့ချီလျက် နောက်မှ မိအောင်လိုက်နေရပါသည်။

သူမက အခန်းတစ်ခန်းကို ဆွဲဖွင့်ပေးလျှင် သူလည်း ဝင်လိုက်ရသည်။

သူ ဝသန်မိုးဦးကို ခုတင်ပေါ်သို့ ညင်သာစွာ ချပေးလိုက်မည် ... မိုးပွင့်စံပယ်က စာရွက်တစ်ရွက်မှာ စာရေးပြလာခဲ့သည်။

“ကိုကို ပြန်ရောက်နေတယ်၊ သူတို့အိပ်ခန်းထဲကို အစ်ကို့ပွေ့သွားရင် ရန်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့အိပ်ခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်လို့ ဘယ်သင့်တော်မလဲ၊ ကဲ ... ဒါတော့ အခု ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ၊ နေဦး ... မိုးပွင့် ဒီမှာ တုန်နေခဲ့၊ မင်းအစ်မကို စောင့်ပေး၊ ကိုယ် ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်ထိုက်မယ်”

တကယ့်လူနာရှင်ကြီးပမာ ပျာပျာ ပျာပျာနှင့် သူ ထွက်သွားခဲ့လျှင် ဝသန်မိုးဦး အားနည်းခွမ်းဖျော့စွာနှင့် မျက်လုံးစွဲသည်။ ထို့နောက် စာရွက်ပေါ်မှာ စာရေးပြီး ပြလာသည်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သတိမေ့နေသည်ဆိုပေမယ့် လူက မလှုပ်နိုင်တာပဲ အားလုံးကို သူမ သတိရနေခဲ့သည်။

ဪ... လောကကြီးထဲမှာ ဒီလို ဖြူစင်မြင့်မြတ်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာမျိုးလည်း ရှားရှားပါးပါး ရှိနေတတ်တာပဲနော်။

သူမလို ချောချောလှလှ၊ ပြီးတော့ ယောက်ျားနှင့်အဆင်မပြေသူလေးအပေါ် ဘယ်လိုမှ အမြတ်မထုတ် အသားမယူဘဲ သွေးသားရင်းချာလို သူစောင့်ရှောက်ကြင်နာခဲ့တာတွေ ဝသန်မိုးဦး သိနေရပါသည်။

ဝင်းခန့်ကျော်ကတော့ သူမနှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး သွားကတည်းက အရေခွံကွာကျသွားလိုက်တာ ယခုဆို သွေးသားဆက်သံမှုကလွဲလို့ ကြင်နာမှု၊ ယုယမှု၊ မေတ္တာစေတနာဆိုတာ လုံးဝမရှိတော့ပါချေ။

သူလိုအပ်တာ ရွှေ၊ ငွေ။ နောက် အသွေးအသား။

စိတ်နာကြည်းစွာဖြင့် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကျမိစဉ် ယောက်မလေး မိုးပွင့်စံပယ်က ကြင်နာစွာဖြင့် မျက်ရည်သုတ်ပေးတာ မဟုတ်။

မငိုပါနဲ့ မမ။

အစ်ကို့ ဆရာဝန်ထံ ဖုန်းဆက်နေတယ်။

ကိုကိုလည်း ပြန်ရောက်နေတယ်၊ ခေါ်ပေးရမလား။

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး မိုးပွင့်စံပယ်ကို တောင်းပန်

တတ်သည်။

“သူ့ကိုမပြောပါနဲ့တော့ကွယ်၊ သူနဲ့ဆုံရင် ကြားရမယ့် သူ့အနုတ္တတွေ၊ စွပ်စွဲမှုတွေ၊ ရုန့်ရင်းကြမ်းကြုတ်မှုတွေ၊ သာသနာတော်ကို မမ မခံစားပါရစေနဲ့တော့၊ မမ ဒီအခန်းမှာပဲ နားဦးမယ်”

ဝသန်မိုးဦး၏စကားသံ တီးတိုးလေးက အားငယ်ပြီး ပျော့နေလျှင် မိုးပွင့်စံပယ် မျက်ရည်ကျမိ၊ အားနာမိရပါသည်။

သို့သော် သူမ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကိုကိုဝင်းခန့်ကျော်

သူမကိုလည်း ညီမလေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ ယုယကြင်နာ

မဟုတ်။

ခွေးကလေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို

ပဲ သူမဟာ လောကထဲမှာ ကြည့်ပြီး ရှင်သန်ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

မမဝသန်မိုးဦးကတော့ သူမအပေါ် ညွှာတာကောင်းမွန်လှပါသည်။ ညီမ.မရှိသူမို့ ညီမတစ်ယောက်လို သဘောထားပုံရပါသည်။ သူမကလည်း မမဝသန်မိုးဦးကို ကိုယ့်အစ်ကိုရင်းထက်တောင်မှ ချစ်ပါသေးသည်လေ။

ဒါကြောင့် မမရဲ့အလိုကျ အိမ်ကိုစောင့်ရှောက်၊ မမကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း သူမဟာ ဘဏ္ဍာစိုးလိုနေခဲ့သည်။

“မမကို ခု ညစာ ဘာစီစဉ်ပေးရမလဲ”

စာနဲ့ရေးပြီး သူမ,မေးလျှင် မမက ခေါင်းသာခါပြခဲ့သည်။

“မမ ဘာမှမစားချင်ပါဘူးကွယ်၊ ညီမ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ပါ၊ မမ နားနေပါရစေ”

မျက်ဝန်းလေးမှိတ်ရင်း သူမ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလှည့်သွားလျှင် မိုးပွင့်စံပယ် သနားကြင်နာလိုက်တာ အရမ်းပါပင်။

ကြည့်စမ်းပါဦး ... သဘောဖြူ အူစင်းလှတဲ့ သူဌေးမလေးပါပဲ။ မာန်မာနလည်း မရှိ၊ ထောင်လွှားမှုလည်း မရှိ။

ကိုယ့်အစ်ကိုက အလုပ်မဟုတ်သည်မို့ ကြားထဲမှ မိုးပွင့်

စိတ်ဝယ် အားနာနေမိပါသည်။ မမကိုပဲ ကိုကိုအတွက်ပါ ပိုပြီး ဩဇာစောင့်ရှောက်တော့မည်ဟု နှလုံးသွင်းရင်း စောင်လေးခြုံထားမိပါသည်။

မိုးအေးအေးမို့ မမ ချမ်းနေမှာပါပဲ။ ညစာအတွက် ဆစ်ဒုရစ်စဉ်ပေးဖို့ သူမ မီးဖိုဘက်သို့ထွက်လာခဲ့စဉ် ဆရာဝန်၏ ဘား ရောက်လာ၏။

ဆရာဝန်က ဖင်မလီဒေါက်တာမို့ ပျာယီးပျာယာနှင့် အပေါ်ထပ်ရှိ ဝသန်မိုးဦးနှင့် ဝင်းခန့်ကျော်၏အခန်းသို့ တက်သွားသော သန့်စင်ခန်းဝင်နေမိသည့် ပြည့်ပိုင်ကိုရေး၊ မိုးပွင့်စံပယ် သူ့ကို မမိလိုက်ကြချေ။

အပေါ်ထပ်မှာ ဝန်းဒိုင်းကြံနေသံကြောင့် ပြည့်ပိုင်ကိုနှင့် မိုးပွင့်စံပယ်တို့ အပေါ်သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးတက်သွားကြသည့် အခန်းဝမှာရပ်နေသည့် ဒေါက်တာနှင့် သူတို့ကို စိတ်ဆိုးနေသည့် ပင်းခန့်ကျော်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဆရာဝန်က အရင်မေး၏။

“လူနာက ဘယ်မှာလဲ”

မိုးပွင့်စံပယ်က သူ့ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြပြီး သူ့အခန်းသို့ ဆောင်ခေါ်သွားခဲ့လျှင် ပြဿနာတစ်ခု ပြီးသွား၏။

၁၆ ကြယ်စင်ရာဇဝ

ပြည့်ပိုင်ကို မိုးပွင့်စံပယ်တို့နောက်သို့ မလိုက်တော့ပါ
ချေး လမ်းမှာလည်း စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပြီ။ ဆရာဝန်လည်း
ခေါ်ပေးခဲ့ပြီ။ ကျန်တာ သူတို့ဘာသာ ဆက်လိမ့်မည်။

ဝင်းခန့်ကျော်၏ရှေ့မှ ချာခနဲ သူလှည့်ထွက်ခဲ့လျှင်
နောက်မှ သူ့အင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲခြင်းခံလိုက်ရပါ၏။

“ဟေ့ကောင် ... ယောက်ျားပီပီ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလေ
ကွာ၊ ငါ့မိန်းမက ဘာကိစ္စ အဲဒီအခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ၊
ဟို အ၊အမကလည်း အလိုတူအလိုပါ။ ဘာလဲ ... ဘာမဖွယ်
မရာတွေ ကြုံစည်မလိုလဲ”

သူ့စကားတွေက ရင်သီးရိုင်းရိုင်းနေလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို
စိတ်ကုန်ရပါ၏။ သူဌေးက သူဌေးနေရာ မနေ။ အလုပ်ရှင်နေရာ
မှာ မနေဘဲ လက်အောက်က ဒရိုင်ဘာနှင့် ဆင်းပြီးရန်ဖြစ်ချင်၊
သွေးဆူချင်နေသည့် ဝင်းခန့်ကျော်ကို သူ မုန်းတီးစွာ ကြည့်ပစ်
လိုက်သည်။

မကြောက်ပါဘူး။ ဘာလို့ ကြောက်ရမှာလဲ။ ကိုယ်ဟာ
ဝတ်ပြတ်နေလို့ အလုပ်တစ်ခုကို ငမ်းငမ်းတက် လာလုပ်နေတာ
မဟုတ်။

သူ့ကို လက်စားချေလိုခြင်းနှင့် မိန်းမသားများဘက်မှ

ရွှေစကားစာပေ

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၈၃

စောင့်ရှောက်ကာကွယ်လိုခြင်းတို့ကြောင့် ဒီအိမ်မှာ ခုလို သောင်
တင်နေရတာ မဟုတ်လား။

သူ့စော်ကားတာ ခံပြင်းတာပေါ့။

သို့သော် ခွေးဟောင်လို့ တောင်မရွေ့လို့ဘဲ သဘောထား
လိုက်မည်။

“ခင်ဗျား စကားပြောတာ ရင်သီးလှချည်လား။ ကိုယ့်
မိန်းမ နေမကောင်းတာ စိုးရိမ်ပူပန်ဖော်မရဘဲ အသားလွတ်
ဒေါသကြီးနေရတယ်၊ ဒါ ခင်ဗျားအိမ်၊ ခင်ဗျားနှမရဲ့အခန်းထဲမှာ
ခင်ဗျားမိန်းမ၊ရောက်နေရတာ ပြဿနာရှာစရာလား”

“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အခန်းထဲ မပို့ရသလဲ”

“သူ့ဘာသာ သူ့နေချင်တဲ့အခန်းမှာ နားနေတာ ...
ပြဿနာမလုပ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်သင့်တာ ကိုယ့်မိန်းမကို
ချီချီသာသာ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ သွားပြီး အားပေးဖို့ ကြည့်ရှုဖို့”

ပြောပြီး သူ လှေကားမှုန်းမှုန်းအတိုင်းဆင်းခဲ့လျှင် နောက်
မှ ဝင်းခန့်ကျော် တွေတွေပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

ရွှေစကားစာပေ

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ပြည့်ပိုင်ကို စိတ်ရှုပ်နေမိ၏။

ည ၈ နာရီထိုးပြီ။ ဝသန်မိုးဦးအတွက် စိတ်ပူသေလည်း သူ အပေါ်သို့ တက်မကြည့်တော့။ ဆရာဝန်ဆင်းမလဲသေးပါလား။

မီးဖိုခန်းထဲမှာ မည်သူမျှ မရှိ။ ဒေါ်မြိုင်က သူ့ရွာခေတ္တပြန်နေပြီး အတူးနှင့်မိုးပွင့်စံပယ်ကတော့ အပေါ်ထပ် ဝသန်မိုးဦး၏အနားမှာ ရှိနေလိမ့်မည်။

ထမင်းကတော့ ဆာတာပဲ။ စိတ်တွေ ဘယ်လောက်ပူပူ၊ ရှုပ်ရှုပ် ကျန်းမာသူမို့ အချိန်ကျော်တော့ ထမင်းအလွဲဆာလာသည်။

ဒီကောင်ကို ငါ ဘယ်လိုဖြိုရမလဲ။

လူမသိ၊ သူမသိ၊ အပြစ်မရှိအောင် ဘယ်လိုဖြိုရမလဲလောလောဆယ် သူ့ကို ဖြိုဖို့နေနေသာသာ အနားသံ

ပင် ကပ်ခွင့်မရ။

သူကလည်း ကားတစ်စီးနှင့် လျှောက်လိမ့်နေပြီး ကိုယ်ကလည်း ဝသန်မိုးဦး၏နောက်သို့ တကောက်ကောက် လျှောက်

ပို့ပေးနေရ၏။

အရေးထဲ လုပ်ကြံမှုတွေကလည်း ရှိသေး။ ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။ သူလိုလူမှာ ရန်သူမရှိတာကြောင့် လုပ်ကြံသူသည် သေနိမ့်ဦးကိုပဲ လုပ်ကြံတာ ဖြစ်ရမည်။

ဪ... သနားစရာ သူဌေးမလေးပါပဲ။

အတွေးတွေနှင့် ငေးငူနေမိစဉ် သူ့ရှေ့သို့ အငွေ့တဆောင်းထောင်းနှင့် ထမင်းဟင်းပန်းကန်များ ရောက်လာသဖြင့် သူ အလန့်တကြား ငုံ့ကြည့်မိ၏။

မိုးပွင့်စံပယ်။

ဘယ်အချိန်ကရောက်ပြီး ဘယ်လိုခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးလိုက်တာလဲ။ ဖြန်လိုက်တာလည်း စက်ရုပ်လေးနယ်။

ရောက်နှင့်သည့် ထမင်းပန်းကန်မှာ ဇွန်းတပ်ပြီး ချနှင့်သည့် ပုစွန်တုပ်ဟင်းနှင့် သူ စတင်ပြီး စားထည့်လိုက်သည်။ ဆာလှပြီလေ။ ထိုအတူ စိတ်လည်းပူပါသည်။ ဝသန်မိုး

အတွက်။

ဇွန်းနှင့် သုံးလေးဇွန်းလောက် စားပြီးမှ အနားသို့ ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးကို တိုးတိုးမေးရသည်။

“ဝသန်မိုးဦး ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

သူကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် တော်ပါသေးရဲ့ဟု ပြည့်ပိုင်ကို သက်ပြင်းချရသည်။ သူ့အနားမှာ ရပ်ပြီး လိုတာလုပ် ပေးဖို့ စောင့်နေသည်ကြောင့် သူ မိုးပွင့်စံပယ်ကို ထမင်းစားဖို့ ခေါ်လိုက်သည်။

“လာ ... မင်းပါ တစ်ခါတည်း စားပါလား။ ရှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ”

သူကလေးက ခေါင်းခါပြန်၏။

“ရှက်လို့လား။ ... ရှက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်က မင်းအစ်ကို အရွယ်ပါ။ အဲ ... ရွံလို့၊ ဒရိုင်ဘာမို့ အတူမစားလိုဘူးဆိုရင် တော့ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်”

သူ့စကားကြောင့် စိုးရွံ့အားငယ်စွာနှင့် လက်ကလေး တကာကာဖြစ်သွားသည့် မိုးပွင့်စံပယ်မှာ ချက်ချင်းပင် ထမင်း တစ်ပန်းကန်သွားယူပြီး သူ့အနားမှာ ရှက်ရွံ့စွာ ဝင်စားပါလေ၏။

ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး သူကလေး အရမ်းရှက်နေလျှင် ပြည့် ပိုင်ကိုကပင် လူတတ်ကြီး၊ အိမ်ရှင်ကြီးလုပ်ကာ ဟင်းများ ထည့် ပေးခဲ့သည်။

“စား ... အတူတူစားတော့ ထမင်းမြိန်တယ်တဲ့၊ အတူ စရာ”

သူမက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဪ ... ဝသန်မိုးဦးကို စောင့်ပေးနေတာလား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။ ထို့နောက် သူမက ခေါင်းငုံ့ ပြီးထမင်းစားနေသလို ပြည့်ပိုင်ကိုကတော့ မိုးပွင့်စံပယ်ကို ကြည့် ပြီး ထမင်းစားနေမိပါ၏။

သနားစရာ ကောင်မလေးပါပဲ။

အစ်ကိုဆိုးဆိုးနဲ့ နေရရှာတယ်။ သူကလေးရဲ့ဘဝဟာ ခရေမျောကမ်းတင်ပဲ။ ဘာမှ မရေရာဘူး။

ငါ သူ့ကိုချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ငါ့ရန်သူရဲ့ညီမ ဖြစ်နေတယ်။ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူကလေးကတော့ မိတ်နှလုံး ဖြူစင်လှပါတယ်။ အိမ်တွင်းမှလည်း နိုင်နင်းတယ်။ သေးကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းတွေ အပြည့်အဝရှိ တယ်။

တစ်ယောက်တည်း အတွေးတွေလွန်နေမိသဖြင့် ပြည့် ပိုင်ကို ပန်းကန်ထဲမှာ ထမင်းကုန်သွားတာပင် မသိလိုက်ချေ။ မိုးပွင့်စံပယ်ထည့်ပေးမှ ရှက်ပြီးဖြင့် လက်ကာလိုက်ရသည်။

“တော်ပြီ တော်ပြီ ... ဒီနေ့ ထမင်းစားလို့ အရမ်း ကောင်းတယ်”

ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ပြည့်ပိုင်ကို လက်သုတ်သည်။ သူမက သောက်ရေတစ်ခွက်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူပေး၏။

“ကျေးဇူးပဲ၊ ညရေးညတာ အကူအညီလိုရင်ပြော... နို့။ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးကိစ္စဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

အပိုလောကွတ်တွေ ချော်နေရတာမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒီအိမ်က ဒရိုင်ဘာဆိုသည့်အသိထက် ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦးလို၊ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးလို သူ ခံစားမိရသည်။

သူ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ခြံထဲမှာ ဆင်းထိုင်မိပြန်သည်။

အမေတော့ အဆင်ပြေမှာပါလေ။ ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့ နေနိုင်ပြီပေါ့။ ညီမနဲ့အတူ နေရတာမို့ အဖော်လည်းရမှာပါ။

နေဝမ်းပါဦး... သဘော နောက်တစ်ခေါက်လိုက်မိမစဉ်းစားဘဲ ငါ ဒီလိုပဲ အချိန်ဖြုန်းနေတော့မှာလား။

ဝင်းခန့်ကျော်ကို ငါ ဘယ်လိုနှိမ်နင်းရမှာလဲ။ သူ့ကို ဘုမသိ ဘမသိ သူ့အပြစ်သူမသိဘဲနဲ့လည်း လက်စားမချေချင်ဘူး။

အင်း... အခုပုံစံကတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရ

နဲ့တောင်မသိဘူး။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေပေမယ့် တစ်လမ်းစီ ကြီးမှပါလေ။

ခြံထဲမှ ယူနေပင်ရိပ်မှာ မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ရင်း မိုးဦးကျဆောင်ကို သူ ငေးကြည့်နေမိလျှင် လရိပ်မှာ မိုးပွင့်စံပယ်က နေရာယူ၏။

ဪ... ဒီနှောင်ကြိုးကလည်း တစ်ခက်ပဲ။ ငါ့ဘဝ ပစ်တိုင်းထောင်ရှုပ် ကြိုးရှုပ်လှပါလား။

သည်နေ့ မိုးမရွာပေမယ့် နေ့လယ်က ရွာထားသည့် ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စွတ်စွတ်မိုမို။

သူထိုင်နေတာ အချိန်ဘယ်လောက်တောင် ကြာမှန်း သို့သော် သူဌေးအိမ်တွေမို့ တံခါးတွေ အလုံအခြုံပိတ်ရဦးမည်။ တံခါးပိတ်ရသည့် မိုးပွင့်စံပယ်ကို အားနာသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ပြည့်ပိုင်ကို လှုပ်လိုက်လျှင် သူ့အနားမှာ ရပ်နေသည့် အောင်မလေးကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင်... မိုးပွင့်စံပယ်”

လရောင်မလင်းတလင်းအောက်မှာ ဝင်းပနေသည့် အောင်မလေး၏ရုပ်က တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်။ လက်ကလည်း အိမ်သို့ အရေးတကြီး ထိုးပြလျက်။

၉၄ ကြယ်ဝင်ကုန်း

“အိမ်ပေါ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြလို့လဲ၊ ကိုယ် လိုက်ရ နှိလား”

ထုံးစံအတိုင်း လင်မယားရန်ဖြစ်နေတာဆိုလျှင် သူ လုံးဝ မဝင်ချင်ပါ။ သို့သော် ဝသန်မိုးဦးက နေမကောင်းရသည့်ကြားထဲ နိုင်ထက်စီးနင်းတွေ လုပ်နေဦးမည်ဆိုလျှင်တော့လည်း သူ လူသားပီပီ ကူညီချ ကြားဝင်ရပေဦးမည်သာ။

ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် မိုးပွင့်စံပယ် သူ့ကိုဆွဲခေါ်သွားလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို သူမ၏အနောက်သို့ အပြေးလိုက်ရပြန်ပါ၏။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်လျှင် ဝသန်မိုးဦးတို့အခန်းထဲမှ ဝင်းခန့်ကျော်၏စကားသံတွေ အပြင်သို့ လျှံလန်ကျနေပြီး အတူးနှင့်ခေါ်မြှင်ကတော့ အခန်းဝနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ မျက်နှာတွေ ညှိုးငယ်စွာနှင့် ရပ်ကြည့်နေကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တက်လာတာမြင်လျှင် ခေါ်မြှင်တို့ အားတက်သွားကြ၏။

“မောင်ပြည့်ပိုင်ကိုရယ် ဒီလူကို တစ်ချက်လောက် သတိမေ့သွားအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ မမလေးခမျာ သူ့ကို ယူမိကတည်းက တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာရရှာဘူး”

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၉၅

အသံလည်း ကျယ်ကျယ်မပြောဝံ့ပါ။ အသံတီးတိုးနှင့် ဆူကပ်ပေးရင်း သူ့ကို အခန်းပေါက်ဝသို့ မိန်းမသုံးယောက်က ချွန်လွှတ်ကြလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို အခန်းပေါက်ဝသို့ ရောက်သွား၏။

ခပ်ဟဟတံခါးပေါက်မှ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်အသံများထဲတွင် ဝန်မိုးဦး၏ငိုရှိုက်သံများက အဝီဆုံးဖြစ်လာလျှင် “တစ် နှစ် ဆုံး” ဟု ရေတွက်လိုက်ကြပြီး သူတို့လေးယောက်လုံး အခန်းထဲသို့ ပြိုင်တူတိုးဝင်လိုက်ကြသည်မှာ ကြွက်မြီးတန်းကြီးနယ်။ သူက ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်ပြီး မိုးပွင့်စံပယ်က သူ့နောက်၊ အတူးနှင့် ခေါ်မြှင်က ဘိတ်ဆုံးမှ ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်းဝင်ရတာထက် ဘာရင် အပြုလိုက်ဝင်တာက တော်သေးတာပေါ့။ မဟုတ်လျှင် လူတွင်ကျယ်လုပ်သည် အပြောခံရဦးမည်။

ဝင်းခန့်ကျော်ကို မကြောက်ပေမယ့် အိမ်ရှင်နှင့်ဒရိုင်ဘာ သူတည်းနှင့်သူတော့ သဏ္ဌာန်လုပ်၊ သရုပ်နှင့်တူအောင် နေ ခဲ့ဦးမည်။

သို့သော် ဝသန်မိုးဦးအား ထသတ်နေမည်ဆိုလျှင်တော့ ထက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မသင့်တော်။ လူသားပီပီ လူသား ချစ်ချင်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမည်ကို ဂေန်။

သူတို့အဖွဲ့ဝင်လာလျှင် ဝင်းခန့်ကျော်၏ဒေါသက သူတို့
ဘက်သို့ မြှားဦးလှည့်၏။

“ဘာလို့ ဝင်လာကြတာလဲ၊ သွား... ထွက်သွားကြ
စမ်း၊ နေရာတာကာ လူတွင်ကျယ်လုပ်ချင်တဲ့ကောင် ... ထွက်
သွားစမ်း၊ ငါ့ဘာသာ ငါ့မိန်းမ ငါဆုံးမနေတာ”

“နောင်ပေါ်မှာ ဝယ်နိမ့်ဦးက ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် ငိုကြွေ
နေပြီး ဝင်းခန့်ကျော်က ဘာတွေ ရန်လုပ်နေသည်မသိ။

“ကိုဝင်းခန့်ကျော်ရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ဝယ်နိမ့်
ဦးခမျာ နေမကောင်းနေတာမဟုတ်လား၊ ညနေကလည်း ကား
အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တော့မလို့ သိသိလေး လိုတော့တယ်၊ သူ့ခမျာ
ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်ပြီး ...”

ပြည်ပိုင်ကို၏စကားမဆုံးမီ ဝင်းခန့်ကျော် အော်ဟစ်
လိုက်သည်က လိပ်ပြာလွင့်စဖွယ်။

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ မင်းလိုဒရိုင်ဘာကောင်ကို ငှား
ထားရဲ့နဲ့ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ရဦးမတဲ့လား၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး
... ကျွမ်းကျင်တဲ့ကားမောင်းသမားကို ထပ်ရှာငှားရမယ်၊ ဒီမယ်
ဝယ်နိမ့် ... မင်း ဒီကောင်ကို ဘာတွေအားကိုးနေတာလဲ၊ ခြောက်
လစာချုပ် ချုပ်ထားလည်း လျော်လိုက်”

အကွက်ဝင်တုန်း ဝင်းခန့်ကျော်ကဖိအားပေးလျှင် ဝယ်နိမ့်
ဦးက တည်ငြိမ်စွာပင် ငြင်းပယ်၏။

“ညနေက ကိုပြည်ပိုင်ကို ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လို့သာ
ဝယ်နိမ့်မသေရတာ၊ ရှင်ဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်မ မတား
သလို ကျွန်မရဲ့အလုပ်မှာလည်း ရှင် ဝင်ပြီးမစွက်ဖက်ပါနဲ့”

“အောင်မာ ... ငါ့အလုပ်ကို မင်း ဝင်တားလို့ရော
မလား၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါဟာ မင်းရဲ့ခင်ပွန်း၊ မင်းရဲ့အိမ်
ထောင်ဦးစီးမို့ ကန့်ကွက်သင့်တာတော့ ကန့်ကွက်ရလိမ့်မယ်”

ဝင်းခန့်ကျော်၏စကားတွေက အဓမ္မဆန်နေလျှင် ဝယ်နိမ့်
ဦး အခန်းထဲမှ ညင်သာစွာ ထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဒါ ဘယ်ကိုလဲ၊ စကားပြောလို့မပြီးသေး
ဘူးနော်၊ ငါ ဘယ်လောက်စိတ်တိုတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်
မဟုတ်လား”

ဝင်းခန့်ကျော် အော်ပြောသော်လည်း ဝယ်နိမ့်ဦး ဂရု
မစိုက်တော့ပါ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာမို့ ကိုယ်ကြိုက်သလို နေခွင့်ရှိရ
မည်။

ညအိပ်ညွှတ်သည်လာလျှင် ထားသည့်အခန်းမှာ ဝင်နေ
ဦးပြီး သူမ အားလုံးကို ကြေငြာလိုက်သည်။

“သေနကတော့ သူ့ကို အယူမှားမိတဲ့အတွက် နွား ဖြစ်သွားပြီ။ နွားမဖြစ်အောင် ဆက်ပြီးကြိုးစားရတော့မယ်။ ဒီနေ့ တစ်ပြီး သေန အခန်းခွဲလိုက်ပြီ။ အားလုံးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အတူး... မမနဲ့အတူ လာအိပ်ပေးပါ။ ဒေါ်မြိုင်နဲ့မိုးပွင့်စံပယ်က အတူးအတွက် ဒီဘက်မှာ ခုတင်တစ်လုံး သွင်းပေး”

ဝသန်မိုးဦး စိတ်ချမ်းသာအောင် ပိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ပေး နေကြစဉ် ဝင်းခန့်ကျော်ကတော့ တစ်ကိုယ်တည်း ဘီလူးဆိုင်း တီးပြီး ဘီလူးထွက် ထွက်နေလေတော့သည်။

အခန်း(၈)

“ကျွန်မ ကိုပြည့်ပိုင်ကိုကို အလွန်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု တိုင်ပင်ချင်တယ်။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မမေမေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ဘူး။ ရှင့်ကို ကျွန်မရဲ့ ဘွဲ့ပေးပွဲမှာ သဘောထားယုံကြည်တဲ့အတွက် အခုလို ဖွင့်ဟ ဆိုပင်မှာ၊ အကူအညီလည်း တောင်းမှာဖြစ်တယ်”

ဝသန်မိုးဦး၏စကားက လေးနက်လွန်းလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို ချက်ဆုံးပင့်သွားရပါ၏။ အရိုင်းဘာတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက် ဆောင် ယုံကြည်လိုက်မလို့လဲ။

“ကျွန်တော် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးဆီမှာ အလုပ်ဝင်တာ နှစ်လ ခန့်ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလောက်ထိ မယုံကြည်

လိုက်ပါခဲ့”

“အပွေးမြင် အပင်သိ၊ အသွေးမြင် အသွင်သိပါတယ်။ နှစ်လဆိုတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ကိုပြည့်ပိုင်ကိုကို ကျွန်မ အမျိုးမျိုး လေ့လာစမ်းသပ်ပြီးပါပြီ”

ဝသန်မိုးဦးက ခိုင်လုံစွာဆိုလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို ပြုံးနေရတော့သည်။

ဒီလောက်ယုံချင်တာ ယုံလိုက်စမ်း။

“ဒါဆိုလည်း ပြောစရာရှိတာ ပြောပါတော့”

ဝသန်-၁ ၏ ရုံးခန်းထဲမှာ စာရင်းစစ်ရင်း သူမ ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်တော့မည်ပြင်လျှင် ရုံးခန်းထဲသို့ ထိုဆိုင်မှ မန်နေဂျာ ဝင်လာခဲ့၏။

“မနက် ကိုးနာရီလောက်က ဦးဝင်းခန့်ကျော် ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒီဆိုင်ထဲက ငွေဆယ်သိန်း ထုတ်ယူသွားပါတယ်”

“ဘာ”

ဝသန်မိုးဦး၏အသံက ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားသလို ပြည့်ပိုင်ကိုလည်း အံ့အားသင့်သွားပါ၏။

ဝင်းခန့်ကျော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကားပွဲစား၊ ကားဝယ်၊ ရောင်းပဲမဟုတ်လား။ အလုပ်လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား။

“ရှင်ကို အတန်တန်ပြောပြီးပြီ ... သူ လာပြီးငွေယူရင် ပေးပါနဲ့လို့”

“ဪ ... ဒါကတော့ သူဟာ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးရဲ့ လက်ရှိခင်ပွန်းဆိုတော့”

“ဘာရှင် ... လက်ရှိခင်ပွန်း ဆိုတော့ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားဘယ်နှယောက်တောင် ရှိဖူးလို့လဲ၊ ခင်ပွန်းဆိုပေမယ့် သူ့အကြောင်းလည်း ရှင်တို့ သိပြီးသားပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်မလက်ထဲက ပိုက်ဆံပဲ ပေးလိုက်မယ်၊ ရှင်တို့ဆိုင်တွေထဲက မပေးရဘူးလို့ ကျွန်မ စည်းကမ်းထုတ်ပြီးသား”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဘေးကျပ်နံကျပ်ပါ၊ သူနဲ့ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးရဲ့ကြားမှာ အနေရကျပ်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးရဲ့ တရားဝင်ခင်ပွန်းဆိုတော့ မယားရဲ့ပစ္စည်းကို ထင်လည်း တစ်ဝက်ဆိုင်”

‘ခွပ်’

မန်နေဂျာ၏ရုပ်နှင့် မန်နေဂျာ၏စကားက မဆိုးမခန့် ဖြစ်နေလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို သူ့ကို လက်သီးနှင့်ဆွဲထိုးပစ်လိုက်၏။

“မှတ်ထား ... ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို စော်ကားဦး၊ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး ... ခင်ဗျား ဒီလိုအလုပ်သမားမျိုးဟာ စိတ်မချရတော့

၁၂၂ ကြယ်စင်နာဝေ

တဲ့အတွက် သူ့အစား နောက်တစ်ယောက်ကို အစားထိုးမှ သင့်
တော်ပါလိမ့်မယ်”

ပြည့်ပိုင်ကို၏မလနှင့် တစ်ဖွတ်ထိုး၊ တဖောက်ကန်း
ရုပ်ကို မန်နေဂျာ မယဉ်ခဲ့ပါ။ မျက်ဝန်းမှ အရောင်တလက်လက်
ထွက်အောင် ဒေါသထွက်နေပြီး သတ္တိနှင့်ရဲရင့်နေသည့် ပြည့်ပိုင်
ကိုကို သူဖြိုသွားသည်။

ကွဲသွားသည့်နှုတ်ခမ်းမှ သွေးကိုသုတ်ရင်း မန်နေဂျာ
က ပြည့်ပိုင်ကိုကို ရိုသည့်။

“ဒရိုင်ဘာကလည်း အလာကြီးပါလား။ သခင်နောက်
လိုက် ခွေးတစ်ကောင်လိုပဲ ... သစ္စာရှိပါပေတယ်။ မင်း တစ်ခု
တော့ သတိထား၊ မြင့်ကျော်ကိုစော်ကားပြီးရင် တန်ရာတန်ကြေး
ပြန်ပေးရဦးမယ်”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားထွက်သွားစမ်း”

“အဆင့်တွေကျော်နေပြီ ကိုယ့်လူ၊ မင်းကိုယ်မင်း သူဌေး
ရဲ့ခင်ပွန်းများ မှတ်နေသလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒရိုင်ဘာလို့
လည်း သတိလေးရစမ်းပါဦး”

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးကို အနားမှာထားပြီး မန်နေဂျာမြင့်ကျော်
စကားတွေ ဖောင်းဖြစ်နေလျှင် ပြည့်ပိုင်ကိုမှာ လက်သီးတပြင်ပြင်။

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၀၃

အင်ကာနေရှင်နယ်ပွဲတွေမှာ သင်္ဘောကမ်းကပ်တာနဲ့
ကြုံလျှင် လက်ဝှေ့ထိုးနေကျလက်ပေပဲ။ သွေးက ခပ်ဆူဆူ။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး၏ရန်ပွဲကို ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက တည်
ကြည်အေးဆေးစွာပင် ထရပ်ပြီး ဖြေရှင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“နှစ်ယောက်လုံး တော်တော့၊ ကလေးတွေလို ရန်ဖြစ်ရ
မယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ကိုမြင့်ကျော်သိထားဖို့က ကိုပြည့်
ပိုင်ကိုဟာ ကျွန်မရဲ့သက်တော်စောင့်ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မကို စော်
ကားထိပါးသူမှန်သမျှကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမှာပဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်း
ဖြစ်ပါစေ ... ကျွန်မကို ရိုက်မယ်၊ ပုတ်မယ်၊ သတ်မယ်ဆိုရင်
သူ့ကာကွယ်ရမှာပဲ”

ဝသန်မိုးဦးပြောတာ လမ်းကျနေလျှင် ကိုမြင့်ကျော်
ထက်ခံရပါ၏။ ပြည့်ပိုင်ကိုကို အမြင်ကတ်သဖြင့် စော်ကားရန်စ
မိသည်ကိုလည်း သူ နောင်တရ၏။

ဝင်းခန့်ကျော်မြှောက်ပေးခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးကို
ထိမိမြင် ပြုမိတာလည်း နောင်တရပါသည်။
တကယ့်ထမင်းရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ။

၁၀၄ ကြယ်စင်ပျာစေ

သူ ကွဲကွဲပြားပြား သိခဲ့ဖူးကောင်းပါသည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ကိုမြင့်ကျော် နောင်တတွေရနေလျှင် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုမြင့်ကျော်ဟာ စည်းကမ်းဖောက်တယ်၊ အလုပ်ရှင်ကို မထိမဲ့မြင်လုပ်တယ်၊ ရှင်မှာ အပြစ်ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့”

မျက်နှာငယ်နှင့် ကိုမြင့်ကျော် အယူခံဝင်လိုလျှင် ဝသန်မိုးဦးက ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

ငုံထားသောခေါင်းကို မော့ပြီး တုန်ယင်စွာနှင့် ကိုမြင့်ကျော် တောင်းပန်ခဲ့လေပြီ။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါပြီ၊ ဒီတစ်ခါလေးပဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ မိသားစုနဲ့မို့ ငဲ့ညှာသင့်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ ... ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ ကိုမြင့်ကျော် သဘောပေါက်ထားဖို့က အလုပ်ရှင်အစစ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိထားဖို့ပါပဲ၊ ဘေးပယောဂတွေ မဝင်စေချင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာကတိတွေ ပေးနိုင်မလဲ”

အစိမ်းရင့်ခရောင်အချစ်များ ၁၀၅

အရွယ်ငယ်ပေမယ့် ပြတ်သားရဲရင့်သည့် ဝသန်မိုးဦးကို ကြည့်ပြီး ပြည့်ပိုင်ကို ကျေနပ်အားရမိပါ၏။ သည်လောက်ထက် သည့်ကြားမှ ဝင်းခန့်ကျော်၏ညွတ်ကွင်းမှာ အမိခံသွားရသည့် ကိုလည်း သူ ရင်ထုမနာ ဖြစ်မိ၏။

ကိုမြင့်ကျော် ကောင်းကောင်းကျိုးခွံသွားပေပြီ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာယှက်ရင်း သူ လေးလေးစားစား ကတိပေးပါ၏။

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် နောက် ဒီလိုအမှားမျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး၊ ဒီလိုမျိုး ထပ်ပြီးဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ... ရှင်ကို ကျွန်မ ဒီတစ်ကြိမ် ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်၊ အရင်ကအတိုင်းပဲ အလုပ်ကို ကျေကျေပွန်ပွန် ကြိုးစားပါ၊ ကဲ ကိုပြည့်ပိုင်ကို ... ကျွန်မတို့ နောက်တစ်ဆိုင် သွားစို့”

သည်တစ်ခါတော့ ပြည့်ပိုင်ကိုကိုပါ ဦးမြင့်ကျော် လေးစားသွားရပါတော့၏။

နှုတ်ခမ်းကွဲကိုအုပ်ရင်း ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည့် ဦးမြင့်ကျော်ကို ပြည့်ပိုင်ကို ခပ်ရဲရဲ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

၁၀၆ ကြယ်စင်ရှာခေ

ဒီလူ တကယ် ကျိုးနွံသွားတာလား။

ဟန်ဆောင်ပြီး ပူးသတ်ဒုက္ခပေးမှာလား။ သတိတော့
ကောင်းကောင်းထားရပေဦးမည်။

အသန်း (၉)

“အရေးကြီးတဲ့စကားကို လူရှေ့သူရှေ့ပြောလို့ ဘယ်
ဖြစ်မလဲ၊ မဟောသတပြောခဲ့သလိုပေါ့... ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်
ဆိုတာ မရှိဘူးလေ၊ ပြောချင်ရင် လူမရှိတဲ့နေရာကျမှ ပြောမှ
ပေါ့”

ပြည့်ပိုင်ကို သတိပေးလျှင် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး ခေါင်းညိတ်
လိုက်၏။ စားသောက်ဆိုင် သုံးဆိုင်လုံးမှာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး
ငွေတွေ သိမ်းလာခဲ့သည့်နေ့မှီ သည်နေ့ဟာ အထူးသတိထားရ
မည့် နေ့ပါပဲ။

အကြောင်းသိသူတွေက တစ်မျိုးကြစည်နိုင်သည်
ဟုတ်လား။ ခါတိုင်းက ဘယ်လိုမှ ပြဿနာမတက်ဖူးပေမယ့်

၁၀၀ ကြယ်စင်ပျံ

ဝသန်မိုးဦးမှာ အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက အနှောင့်အယှက်တွေက အမျိုးမျိုး။

မနက်က ဝင်းခန့်ကျော် ဆိုင်ထဲမှ ငွေယူသွားတာမျိုးက တစ်မျိုး။ လမ်းမှာအနှောင့်အယှက်ဖြစ်တာတွေက တစ်ခု။

ဒါတွေဟာ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။

ယခု ပြည်ပိုင်ကိုကို ငှားပြီးမှတော့ ဘာပြဿနာမှ မပေါ်သေး။

ဆိုင်တွေမှ တစ်လတစ်ခါ ငွေသိမ်းလာပြီး စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ပြီ။

ငွေတွေပါလာတာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် ပြည်ပိုင်ကို သတိထားသည်။ ဝသန်-ခု မှအပြန် လမ်းဟာ လူရှင်း၊ ကားရှင်း၊ ရသည့်ကြားထဲ အချိန်ကလည်း ည ၇ နာရီခန့် မဟုတ်ပါလား။

ရာဇဝင်တွင်လည်း ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးက သူ့ကို အလုံးစုံ ပြောပြဖူးခဲ့သည်။

“ဒါဆို အခု သွားရင်းလာရင်း ပြောမယ်”

“နေဦး ... အခု ငွေတွေပါလာတော့ လမ်းမှာ မမျှော်လင့်နိုင်တဲ့ အန္တရာယ်တွေ တွေ့နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဒေါ်ဝသန်

အိမ်ရှင်ရောင်အချစ်များ ၁၀၉

မိုးဦးရဲ့ ဆိုင်အလုပ်သမားတွေထဲက သစ္စာမရှိတာလား။ ဘယ်သူက ဘယ်လိုတွေ လက်ထောက်ချနေတယ်တော့ မသိဘူးဟော ...”

ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့်ပင် ကားလမ်းရှေ့မှာ အမှူးသမားသုံးယောက် ရန်ဖြစ်နေသည်ကို သူတို့လမ်းမြင်လိုက်ကြရ၏။ အမှူးသမားတွေက လမ်းတစ်ခုလုံး ပြည့်မတတ်။

တမင် အကွက်ဆင်နေမှန်း သိသာသဖြင့် ပြည်ပိုင်ကို ကားကိုမရပ်ပါ။ ဟွန်းသံပေးရင်း အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းပစ်လိုက်၏။ သည်တော့လည်း တကယ့်အမှူးသမားတွေ မဟုတ်သည်မို့ လန့်ဖျပ်ပြီး လူတွေ ရဲသွားကြသည်သာ။

အော်ဟစ်ဆဲဆိုကျန်ခဲ့သည်ကို ပြုံး၍နားထောင်ရင်း ပြည်ပိုင်ကို အောင်ပွဲခံလာခဲ့စဉ် ရှေ့မှ ကားလေးတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ဝင်လာခဲ့ပြီး သူ့ကားရှေ့မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်ရပ်သွားခဲ့၏။

‘ကျွ၊ ကျွ၊ ကျွ’

ကားဘရိတ်နှင်းသံတွေ ဆူညံသွားရပြီး ပြည်ပိုင်ကို အသင့်ပြင်ရပါတော့၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ကားဆက်တံက သူ့လက်ထဲမှာ အသင့်။

၁၁၀ ကြယ်တင်ယူစေ

သို့သော် တစ်ဖက်ကားမှ ဆင်းလာသူနှစ်ယောက်က တော့ လက်ထဲမှာ သေနတ်တွေနှင့်။

ဒါ ကြိုတင်ပြီး အကွက်ဆင်ထားကြတာပေါ့။ သည်ကြားထဲ နောက်မှ အမူးသမားသုံးယောက်က ပြေးလာကြသေး၏။

တစ်ဖွဲ့လုံးပေါင်းလျှင် ငါးယောက်ပေါ့။ သေနတ်နှစ်လက်၊ လူငါးယောက်ကို ကားဂေါက်တံတစ်ချောင်းတည်းနှင့် သူ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ပါ့မလဲ။

သို့သော် ပြည့်ပိုင်ကို မကြောက်ပါ။ သတ္တိအပြည့်၊ သတိအပြည့်နှင့် ဝိုင်းထားသည့်လူငါးယောက်ကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့်နေဆဲ ...။

မထင်မှတ်သည့် အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့၏။ အဲဒါက တော့ သူတို့က ပြည့်ပိုင်ကိုကို ဖြိုဖွဲ့ မဲနေကြစဉ် ဝသန်မိုးဦးက ကားကို ရုတ်တရက် မောင်းထွက်ပြေးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟာ ... ပြေးပြီဟေ့၊ ဟိုကောင်တွေ လိုက်”

ငါးယောက်သား ဖရိုဖရဲတွေ ဖြစ်သွားကြပြီး နှစ်ယောက်က သူတို့ကားပေါ် ပြေးတက်သွားကြစဉ် ကျန်သုံးယောက်အား ပြည့်ပိုင်ကိုကပင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်ပါသည်။

‘ခွပ် .. ခွပ်’

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၁၁

“အား”

ကားဂေါက်တံနှင့် ဂေါက်သီးရိုက်သလို ရိုက်ချလိုက်သည့်အခါ နှစ်ယောက်မှာ အငိုက်မိသွားပြီး ကျန်တစ်ယောက်က တော့ ခလုတ်စားနှင့် ပြည့်ပိုင်ကိုကို လှမ်းထိုး၏။

“အား”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖရိုဖရဲတွေဖြစ်နေကြစဉ် ဂောဇောက ထွက်သွားသည့် ဝသန်မိုးဦး၏ကားလေးက အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်မို့ အမူးသမားတွေ လန့်ဖျပ်ခုန်ထွက်လိုက်ကြစဉ် အရှိန်ရပ်သွားသည့် ကားထဲသို့ ပြည့်ပိုင်ကို ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ပြီးတာနှင့် ကားလေးက လျော့ခနဲ။ လမ်းပေါ်မှာ ကုန်ငင်ကားကြီးနှစ်စင်းလည်း ဖြတ်ဝင်လာသဖြင့် အကြမ်းဖက်မှုတွေ ဆက်လက်မလုပ်ရှားသာတော့ပါ။

ကားထဲမှာ လက်မောင်းကို မေးထိမိသွားသည့် ပြည့်ပိုင်ထိုက ဒဏ်ရာကို လက်နှင့်အုပ်၍ ငြိမ်သက်နေပြီး ဝသန်မိုးဦးက ကားကို အိမ်သို့အမြန်ရောက်အောင် မောင်းနှင်နေခဲ့သည်။

“ကိုပြည့်ပိုင်ကို ... အားတင်းထားနော်၊ အိမ်ရောက်ရင် အီလီဒေါက်တာ ခေါ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ ... သေဘေးနဲ့အဝေးကြီးပါ။ ကားကို

တအားမမောင်းပါနဲ့၊ တော်ကြာ အက်ဆီးဒင့်တစ်ခုခု ဖြစ်နေပါဦးလယ်”

မြို့တွင်းမှာမို့ လူရှုပ်ရှုပ်၊ ကားရှုပ်ရှုပ်။ သူ့ကို စိုးရိမ်နေသည့် ဝသန်မိုးဦးအား ပြုံးပြ၊ အားပေးလိုက်ပြီး ပြည့်ပိုင်ကို နောက်ကိုမှီကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သူ့ခေါင်းထဲမှာ မူးရိပ် မူးရိပ်နှင့်၊ ရန်ပွဲဆင်ခဲ့ရလို့လား။ သွေးထွက်လွန်လို့လား။ ယောက်ျားပဲ။ ဒါလေးနှင့် မူးရတာ သိကွာကျတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်းနှင့်ပင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သွားကြလျှင် ပြဿနာက ယခုမှ စတော့၏။

အိမ်မှာ ဝင်းခန့်ကျော် ရောက်နှင့်နေသည်လေ။ လူက လည်း မူးနေလိုက်သေး၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ညဉ့်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်းအကူး ထောင့်နားမှာတော့ မိုးပွင့်စံပယ်တို့မှာ ပြုတစ်ပြုတစ်။

ကားပေါ်မှ ပြည့်ပိုင်ကိုဆင်းလိုက်လျှင် လူက ယိုင်ထိုးသွားသဖြင့် အနားမှ ဝသန်မိုးဦးမှာ မနေသာ။ လှမ်းပြီး ဖေးမရင်း မိုးပွင့်စံပယ်နှင့် အတူးကို လှမ်းခေါ်ရသည်။

“အတူးရေ ... စံပယ်ရေ ... လာဦးဟေ့”

အတူးနှင့်မိုးပွင့်စံပယ်တို့ အနားသို့ ပြေးလာခဲ့ကြပြီး

ဝသန်မိုးဦးက ပြည့်ပိုင်ကိုကို လက်သွဲပေးလိုက်စဉ် အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်ပြီး ခါးထောက်ကြည့်နေသည့် ဝင်းခန့်ကျော် တစ်စခန်း ထတော့သည်။

“မင်းက ဘာသဘောလဲကွ၊ ဒါ ဘာတွေဖြစ်လာကြတာလဲ၊ အချိန်လည်း ကြည့်ဦး၊ ဘာလဲ ... အကျိုးစားတွေ ချွန်လာကြသလား”

ဝသန်မိုးဦးမှာ သူနှင့် စကားပြိုင်ပြောနေလျှင် ရန်ဖြစ်တာပဲ အဖတ်တင်မည်မို့ သူ့ကိုရှောင်ကွင်းပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့တာပဲ။

ညဉ့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူမ ဒေါက်တာထံ ဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“ဒေါက်တာ ... အိမ်မှာအရေးကြီးလို့ အခုပဲလာခဲ့ပါဦး ဟုတ်ကဲ့ ... ဓားရှသွားလို့ပါ၊ ဒဏ်ရာကြီးတယ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

ဝသန်မိုးဦး ဖုန်းဆက်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်လျှင် အနားသို့ ထွက်လာပြီး ရောက်လာသည့် ဝင်းခန့်ကျော်က ဖုန်းကိုဆွဲပြီး ချစ်ခင်လိုက်၏။

“ဟင် ... ရှင် ... ရှင်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊

၁၁၄ ကြယ်စင်ရှုစေ

ရှင် ခိုင်းလှည့်လား။ ပစ္စည်းတန်ဖိုး မသိဘူးလား။”

ဝသန်မိုးဦး မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်အောင်ပင် ဝင်းခန့် ကျော်ကို စိတ်ဆိုးသွားမိ၏။ မနက်ကာလည်း ဝသန်-၁ က ငွေဆယ်သိန်းယူသွားခဲ့ပြီး ယခုတစ်ခါ ဟန်းဖုန်းကို ပေါက်ခွဲနေ ပြန်ပြီ။

သူနှင့်သာ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာလျှင် ရှိသရွေ့ စည်းစိမ် အကုန်ပြောင်လိမ့်မည်။

“ရှင် ... ရှင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ ... မေးနေတာ ပြောလေ”

ဝင်းခန့်ကျော်က မခိုးမခန့် မဲ့လိုက်၏။ ပြီးမှ ...

“မင်းပုံစံလည်း မင်းကြည့်ဦး။ ဖရိုဖရဲနဲ့ ဘာတွေဖြစ်လာ သလဲလို့ မေးတဲ့ယောက်ျားကိုတော့ အရေးမစိုက်ဘဲ ဆရာဝန် လှမ်းပင့်တယ်။ ပြီးတော့ ငါ့ရှေ့မှာ ဟိုဒရိုင်ဘာကို တွဲလိုက်၊ ဖက်လိုက်ရသေးတယ်”

“ရှင် ... ကိုယ့်မိန်းမကို ဘာဖြစ်လာသလဲတော့ စိုးရိမ် ဖော်မရဘဲ သဘောထားတွေ သေးသိမ်ပြနေတယ်”

“အဲဒါ မင်းကို ချစ်လို့ကွ ... သိရဲ့လား။ မင်းကို သိပ်ချစ်လို့”

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၁၅

သူက ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောပစ်လိုက်လျှင် အကောင်းဆုံး ပြက်လုံးကို ကြားလိုက်ရသည်ပမာ ဝသန်မိုးဦး အားရပါးရ ရယ် ပစ်လိုက်၏။

“ဟိုတုန်းက ရှင် ဒီလိုပြောရင် ကျွန်မ အရည်ပျော်သွား ခဲ့တယ် ... ခုတော့ မရတော့ဘူး။ ရှင်လည်း မင်းသားခေါင်း ကျွတ်ကျသွားပြီ။ ကျွန်မလည်း သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ။ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ... ဒါ ချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ အချစ်မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် နားထောင် ... ကျွန်မတို့ ဘာဖြစ်လာသလဲဆို တာ ပြောပြမယ်။ လမ်းမှာ ငွေတွေလုမယ့်အဖွဲ့နဲ့ တိုးတယ်၊ တိုက်ပြည့်ပိုင်ကို ကောင်းလို့ ငွေတွေပါမသွားခဲ့ဘူး။ တကယ်ဆို ဒါတွေ ရှင် ကာကွယ်ရမှာ”

“မင်းမှ ငါ့ကို အားမကိုးဘဲကွ၊ အတွင်းထရုံ အပြင် တာ၊ အပြင်ထရုံ အတွင်းကာနေတာပဲ”

“ရှင်မှ ဒီအလုပ်တွေမလုပ်ချင်ဘဲ၊ ပွဲစားယောင်ယောင်၊ ဇယ်ရောင်းယောင်ယောင်နဲ့ ယောင်ခြောက်ဆယ် လုပ်နေချင်တာ ဝဲ”

“ဟေ့ ... မင်း ငါ့အလုပ်ကို မထိခိုက်နဲ့ကွ။ ဒီနေ့ မင်းဆိုက်က ယူတဲ့ငွေကလည်း အရင်းအနှီးထဲထည့်တာ”

သစ်ကြယ်တင်များဝေ

“ရှင်အရင်းအနှီးတ၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မပေါ်တဲ့ အရင်းအနှီးပဲ၊ ကျွန်မဆီက ယူသမျှ ရှင် ဘယ်တုန်းကများ ပြန်ပေးဖူးလို့လဲ၊ အလကား ကလေးကချေ နေချင်တဲ့လူ”

“အောင်မ... နင်က အားကိုးရှိလို့ အာခံတယ်ပေါ့လေ ... ဖြန်း”

ဝင်းခန့်ကျော်မှာ ရေရေရာရာ ပြောစရာစကားလည်း မရှိသည့်အခါ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါသတွေထွက်ပြီး ဝသန်မိုးဦးကို ရိုက်နှက်ခြင်းဖြင့်သာ ရန်ပွဲက အဆုံးသတ်ခဲ့၏။

“တော်တော်ဆိုးတဲ့လူပဲဗျာ၊ ကြာကြာနေရင် ကျုပ် လူသတ်မိတော့မယ်”

သူ့အခန်းထဲမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း မိုးပွင့်စံပယ် ဒဏ်ရာဆေးကြောပေးနေသည်ကို ပြည့်ပိုင်ကို ခံနေရပါသည်။

ညှော်ခန်းထဲမှ အဖြစ်သနစ်ကိုလည်း သူမြင်နေရ၊ ကြားနေရတာပဲ မဟုတ်လား။

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၁၇

အတူးက မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ဝင်ပြောခဲ့သည်။

“မမလေးဘဝက ဝဋ်ခံနေရသလိုပါပဲရှင်၊ သူဌေးသမီး ဖြစ်ရဲ့နဲ့ ငရဲခံနေရတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ရှေးလူကြီးတွေက လင်ကုန်ရှုံးတော့ တစ်သက်လုံးမှောက်လို့ ဆိုကြတာပဲ”

“ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးကလည်း ပျော့ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်သာ ဆိုရင် ချက်ချင်းကွာပစ်တယ်”

“ဪ... လူသိရှင်ကြား၊ အကြီးအကျယ် လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲ မမလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတော့ ကလေးကို ဖိစုံဖစုံနဲ့ ကြီးပြင်းစေချင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်တော့ လူသတ်မိတော့မယ်ဗျာ”

လက်သီးကိုဆုပ်ပြီး အံကြိတ်တော့ ဒဏ်ရာမှ သွေးပိုထွက်လာ၏။ မိုးပွင့်စံပယ်မှာ ပြည့်ပိုင်ကိုအတွက် အစိုးရိမ်ပိုနေပြီး သူ့အစ်ကိုအတွက်မူ စိတ်ပျက်နေမိသည်။

သည်စဉ် ဖမိမလီဒေါက်တာ ရောက်လာသဖြင့် ဝသန်မိုးဦးက ပြည့်ပိုင်ကို၏အခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။ အချင်းချင်းတွေမို့ အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း ရှင်းပြနေပါ၏။

ဆရာဝန်ကလည်း သဘောပေါက်နားလည်မှုနှင့်ပင်

သစ်ကြယ်စင်နှစ်

ပြည်ပိုင်ကိုကို ကုသပေးခဲ့ပါလေသည်။

“ဒဏ်ရာက အရိုးမရောက်လို့ တော်သေးတယ်။ သူ့ထက်မောင်းကလည်း နည်းတဲ့ကြွက်သားကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး။”

ဒဏ်ရာကို အိမ်ရှင်မောင်တော့လည်း ပြည်ပိုင်ကိုမှာ တစ်ချက်မတွန်း အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ငြိမ်သက်စွာခံနေလျှင် မိန်းမသားများမှာ အံ့သြနေမိကြပါတယ်။

ဒေါက်တာက လိုအပ်သည့်ဆေးဝါးများကို ကုသပေးပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းမှာ ဝသန်မိုးဦး ဝင်းခန့်ကျော်တို့နှင့် စကားပြောနေ၏။

ပြည်ပိုင်ကို၏အခန်းထဲမှ ဒေါက်တာစကားများကို ကြားနေရလေသည်။ သူ့အခန်းထဲမှာ ယခုတော့ လူရှင်းသွားပေပြီ။

တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာပေါ်မှာလှဲရင်း စကားထဲမှာ မိုးပွင့်စံပယ်ပါလာသဖြင့် သူ နားစွင့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“မိုးပွင့်စံပယ်ကို ခရီးကြမ်းလေး၊ ခရီးရှည်လေး တွက်ခိုင်းပါလား။ ဒါဆို စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုခုဖြစ်ပြီး စကားပြန်ပြောချင်ပြောနိုင်မယ်။ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်တော့ စကားပြန်ပြောလာနိုင်လိမ့်မယ်”

ဝင်းခန့်ကျော်ကလည်း သူညီမအတွက်တော့ နည်းနည်း

စိတ်ဝင်စားလေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာတ ဝသန်ရော ကျွန်တော်ပါ မအားကြဘူးလေ။ သူ့ရားပျော့ရိုးရှည်ကျတော့လည်း သူက စကားမပြောတတ်တော့ သူများနဲ့ ထည့်လို့ မဖြစ်ပြန်ဘူး”

“တစ်ခုခုတော့ စိစဉ်ပေးကြပါဗျာ ... သနားစရာလေးပါ”

ဒေါက်တာပြန်သွားလျှင် ဝသန်မိုးဦး သူ့အခန်းဝသို့ ရောက်လာပြီး ...

“ကိုပြည်ပိုင်ကို ထမင်းစားနိုင်သေးရဲ့လား”

ဟု ကြင်နာစွာ မေးလေ၏။

လက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာရသည်မှပ ကျန်တာ ပကတိအတိုင်းမို့ ပြည်ပိုင်ကို စိတ်တိုစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စားနိုင်တာပေါ့ဗျာ ... လူက အကောင်းကြီးပဲ”

ဝသန်မိုးဦး စိတ်ရှည်စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။ လူ့သဘောဆောင်းကြီးပေမယ့် အနာနာတော့လည်း စိတ်တိုမှာပေါ့နော်။ ဦး သူမမေးတာကလည်း ခွကျတာကိုး။

“ကောင်းပါပြီ။ ဝသန် ထမင်းပိုခိုင်းမလို့ပါ။ ဝသန်တို့

တွေလည်း အခုမှ စားရမှာ”

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဝင်းခန့်ကျော်ပါ ရှိနေမည့်သဘော နို့ ပြည့်ပိုင်ကို ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။ သူနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်တာဘဲ ကောင်းပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းသလို စိစဉ်ပါ”

ဝသန်မိုးဦးက ထွက်ခွာသွားမလိုလုပ်ပြီးမှ သူ့ကို အရေး တကြီး ပြောသည်မှာ ...

“ဟို ... ကျွန်မတိုင်ပင်ချင်တဲ့ကိစ္စကို စာနဲ့ရေးပြီး ပေး မယ်၊ ဖတ်ပြီးရင် စီးရုံပစ်လိုက်ပါ။ သူတောင် သိလို့ မဖြစ်လို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဝသန်မိုးဦးထွက်သွားလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲပြီး အနားယူလိုက်သည်။

သူ့မျက်စိထဲမှာ ပေါ်လာသည်က ညီမလေး စန္ဒာကို။

ပြီးတော့ မေမေ။

သို့သော် သူတို့နှင့်အတူ ရောထွေးမြင်ယောင်နေသည့် မျက်နှာလေးတစ်ခုကလည်း ရှိသေးသည်။

အဲဒါကတော့ မိုးပွင့်စံပယ်။

မလွယ်လိုက်တာ။

ငါ့အဖြစ်က ဝက်ပါထဲရောက်နေတာလား။ ပုဆစ်အိမ်ထဲ ရောက်နေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ဓားခုတ်ရာမှာ ဝင်ပြီး လက်လျှိုမိနေတာ လား။

ဝင်းခန့်ကျော်ကို ဒုက္ခပေးလို့မူကြောင့် ဝင်လာမိသည့် သူ့မှာ ယခုတော့ ဝသန်မိုးဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခထဲ ဝင်ပြီး တူညီနေရ၏။

နောက် ... သနားစရာ မိုးပွင့်စံပယ်လေးကိုလည်း သူ ချစ်ကြင်နာနေမိပြီ မဟုတ်ပါလား။

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချရင်း တစ်ဖက်သို့ စောင်းမိလျှင် အနာကို ဖိမိသည်ကြောင့် သူ အသည်းခိုက်မတတ် နာကျင် သွားပြန်၏။

“အား ... ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်”

အဲဒီပြဿနာတွေကရော ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ။ စား သောက်ဆိုင်ကလူတွေက ဝင်းခန့်ကျော်ရဲ့ လူတွေလား။

သူကတော့ ဝင်းခန့်ကျော်ကိုပါ မသက်သည့်စာရင်းထဲ တို့ထားမိ၏။

သည်စဉ် သူ့အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး စတီးလင်ပန်းလေး

နှင့် ထမင်းပွဲသယ်ယူလာသူမှာ မိုးပွင့်စံပယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ အမှောင်များကို လင်းကျင်းသွားစေအောင်
ဝင် သူကလေး၏အသွင်က ငြိမ်းချမ်းလှပါဘိ။

ထမင်းပွဲကို စားပွဲပေါ်သို့ ထိုးတင်ခဲ့ပြီး သူကလေး ထွက်
သွားမည်ပြင်လျှင် ပြည်ပိုက်ကို ညည်းညူမိလိုက်ပါသည်။

“ညာလက်ကြီး စားထိုးခံရတာပါကွာ၊ ကိုယ် ထမင်း
ဘယ်လိုစားရမှာလဲ။ စေတနာမရှိရင်လည်း ထမင်းပွဲ ပြန်ယူသွား
ပါတော့”

သူ့အသံက ခိုတစ်ကောင်လောက်ဖြစ်နေပြီး သူ့ရုပ်က
သနားကြင်နာစရာ၊ မာယာများတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ချစ်ခြင်း
နှင့် ထိတွေ့ရတဲ့အခါ တကယ့်လူကြမ်းကြီးတွေလည်း နူးညံ့သွား
ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် ...။

သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး သူကလေးတွေနေပုံက စဉ်းစားနေ
တာ ဖြစ်ရမည်။

နောက်တော့ ကြင်နာခြင်းက ဦးဆောင်သွားလို့ထင်
...။ ထမင်းပန်းကန်လေးမှာ ဖွန်းတပ်ပြီး သူ့ကို ခွံပေးပါတော့
သည်။

“အရမ်းစားလို့ကောင်းတာပဲ၊ ဒီလက်က တစ်ပတ်

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၂၃

ထောက်တော့ နာနေမှာပဲ၊ အင်း... ကားပြန်မောင်းနိုင်တောင်မှ
ထမင်းကတော့ မိုးပွင့်လေးခွံပေးနော်”

ရှက်မျက်နှာချဲ့လေးကို ကြည့်ရင်း သူ ကြည်နူးစွာ
နေမိလျှင် ကောင်မလေးမှာ ခေါင်းမော့မလာပါတော့ချေ။

မျက်တောင်လေးတွေ စင်းကျနေပြီး သူ့ကိုထမင်းခွံနေပုံ
ပါးစပ်နှင့်လက်ပင် မတည့်။ တကယ့် အပျိုစင်ရိုင်းလေးပါပဲ။

ဒါလေးကို စကားမြန်မြန်ပြောတတ်စေချင်လိုက်တာ။
သူ့ချစ်ခြင်းဖွဲ့တေးတွေ အပြန်အလှန် သိကျွေးလို့ ရမှာပေါ့။

သို့သော် သူတို့ကြားထဲမှာ ဘီလူးတစ်ကောင်လို ကြမ်း
ဆင်းပြီး ယုတ်မာသည့် ဝင်းခန့်ကျော်က ရှိပါသေးလား။

သူ ထမင်းကို မြန်မြန်စားနေမိဆဲ အတူး အခန်းထဲသို့
ပြေးလေး ဝင်လာခဲ့၏။

“မိုးပွင့်အစ်ကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ ပုန်းနေ ပုန်းနေ
ဒုက္ခပဲ၊ ကိုပြည်ပိုင်ကလည်း လက်မောင်းမှာ အနာကြီးနဲ့”

အတူးက သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်ခံတူအောင် သူမ၏နေရာ
ဝင်လိုက်ပြီး သူမကတော့ အခန်းထဲမှ ဗီရိုကြီးနောက်သို့

ဆုန်းရ၏။

“အတူး... ရတယ်၊ ကျုပ်ဘာသာ စားမယ်၊ ကျုပ်တို့

...ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်းမစားရပါလားနော်၊ ဒီအိမ်ဟာ ဘီလူးနေတဲ့ပူပဲ၊ သွား သွား ... မီးဖိုထဲသာ သွား”

စောစောက မူယာတွေကြွယ်ပြီး ဖိုးပွင့်စံပယ်ကို ထမင်းခွံ့ခိုင်းပေမယ့် ယခုတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သူ ကြိုးစားပြီး စားနေရပါသည်။

ဘယ်လက်နဲ့ပဲ သူ ဖြည်းဆေးစွာ ထမင်းစားနေစဉ် ဝင်းခန့်ကျော် သူ့အခန်းတံခါးကို ဂုန်းခနဲ ဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည်။

သူ ခပ်တည်တည်ပဲ ကြည့်နေမိပါ၏။ တစ်လက်ကျိုးလည်း တစ်လက်ကျန်သေးတာပဲ ... ဘာမှုစရာ လိုမလဲ။

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ညီမ ဘယ်မလဲ၊ ရာရာစစ ဒရိုင်ဘာကိုများ ရှင်ဘုရင်လောက် ထင်နေကြသလား မသိဘူးပိုင်းပြီး လုပ်ကျွေးပြုစုနေလိုက်ကြတာ ... တောက်”

“ဘယ်သိမလဲဗျ ... ဒရိုင်ဘာဆိုပေမယ့် ကျုပ်က ကလေးကချောမဟုတ်ဘူးနော်၊ ရေကြောင်းသိပ္ပံဘွဲ့ရ အင်ဂျင်နီယာ”

“အပိုတွေကွာ ... ဒါဆို ဘာလို့ ဒီအိမ်မှာ လာပြီး အရှက်မရှိ ကုပ်ကပ်နေရသလဲ၊ ဒီလောက် ငါ မလိုလားနေတာမင်း မသိဘူးလား၊ အလကား အရှက်မရှိ ... ဘယ်ဘွဲ့ပဲရရ

မင်းကို ငါ လုံးဝ အထင်မကြီးဘူး”

ဂုန်းဂုန်းခိုင်းခိုင်းနှင့် ဝင်းခန့်ကျော် ထွက်ခွာသွားခဲ့လျှင် ပြည်ပိုင်ကို အခန်းတံခါးကို ချက်ထိုးထားလိုက်သည်။

ထမင်းစားရတာ ဇိမ်ပျက်တယ်။

အသံတွေအေးဆေးသွားလေမှ ဖိုးပွင့်စံပယ် ဗီရိုနောက်မှ ငြိန်ထွက်လာ၏။ သူမရုပ်က အကြောက်တရားများကြောင့် ဖြူချောပျက်ယွင်းလျက် ...

“ကဲ ... ထမင်းလေး ဆက်ခွံ့ပေးပါဦး ကိုပေါင်တိုကြီးတို့”

သူကလေးက လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်ရွံ့နေပေမယ့် သူ့မှာတော့ အူမြူးနေလိုက်တာ။

နောက် သေခါမှ သေရောလေ။ ယခုတော့ ချစ်ရသူလေး၏ထမင်းကို ကြည်နူးစွာ ဆက်ပြီးစားလိုက်ချင်ပါသေးသည်လေ။

လက်ကလေး တုန်တုန်နှင့် သူမ ဆက်လက် ထမင်းခွံ့နေလေလျှင် ပြည်ပိုင်ကို အလွန်ပင် ကြင်နာသနားသွားမိ၏။ သေချာတယ်။

သူကလေးကိုတော့ တကယ်ပင် ချစ်ခင်စုံမက်မိပါပြီ။

၁၂၆ ကြယ်စင်ကုမ္ပဏီ

“တော်ပါတော့ကွယ် ... ကိုယ်ဝပါပြီ၊ တော်ပြီနော် ... ညီမ မစားရသေးချင် စားပါလား”

သူကလေးက ခေါင်းခါပြီး မျက်ရည်များသာ တစ်ပေါက် ပြီးတစ်ပေါက် ကျနေလေ၏။

ဪ ... သူ့အစ်ကိုကို အရမ်းကြောက်နေလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူ့အစ်ကိုကလည်း လူဆိုးပဲ။

သူ့အနီး ကုလားတိုင်လေးမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်လေးကို ပြည့်ပိုင်ကို ကောင်းနေသည့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ထားမိပါလေပြီ။

နှုတ်မှလည်း သူကလေးကို ဖွင့်ဟဝန်ခံမိပါ၏။

“ချစ်တယ် ကလေးရယ် ... အရမ်းချစ်တယ်၊ ကိုယ်ဟာ သူများအိမ်က ဒီရိုင်ဘာပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ ဝမ်းဝအောင်၊ ခါးလှအောင် လုပ်ကျွေးပြုစုနိုင်ပါတယ်”

ချစ်စိတ်တွေ မတားဆီးနိုင်တော့သဖြင့် သူကလေးကို ချစ်ခွင့်ပန်မိလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို၏ခေါင်းထဲမှာ အစီအမံ ပေါ်လာကြတာ ညီမလေးစန္ဒာကိုနှင့် ဝင်းခန့်ကျော်။

သို့သော် သူ နောက်မဆုတ်ချင်တော့ပါပြီ။ မြင်းမိုရ်တောင်လောက် ကြီးမားသည့် အချစ်ထုတွေက သူကလေးအပေါ်

ရေတံခွန်လို သွယ်ဖြာစီးမိပြီ။

“ချစ်တယ် စံပယ်လေးရယ် ... ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ပါနော်၊ ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

ကောင်းသည့်လက်ရုံးနှင့်ပဲ အားရပါးရ ပွေ့ဖက်ရင်း သူကလေးအပေါ် အနမ်းမိုးတွေ စွေရွာမိသည်မှာ သူ့အချစ်တွေတို့ ကမ္ဘာတည်အောင် ကမ္ဘာလုံးထိုး တံဆိပ်နှိပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူကလေး သူ့ကို တွန်းထိုးထွက်ခွာပြေးသွားပေမယ့် သူမရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ ချစ်ခြင်း၏အချိန်အယောင်များက ဝင်းလဲ့သွက်ဖြာနေခဲ့တာ သေချာပါသည်။

အခန်း(၁၀)

ဖေဖေမှာ ငယ်ငယ်တုန်းက ငယ်ရည်းစားနဲ့ သားတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဖေဖေက ကသာဇာတိလေ။ ကသာမှာ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပြီး နောက် ရန်ကုန်ရောက်၊ တက္ကသိုလ်မှာ ဘွဲ့ရ နောက် သူဌေးသမီး မေမေနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။

ငယ်ရည်းစားနဲ့ သားရခဲ့တာလည်း မေမေလက်ထပ်ပြီးမှ ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့ပြီး သိခဲ့ရတာတဲ့။ သူ ရန်ကုန်ဆင်းခါနီး ချိန်းတွေ့ကြရင်းနဲ့ အချစ်နယ်ကျွံခဲ့ကြတယ်တဲ့။

အခုတစ်ခါ နိုင်ငံခြားမှာရောက်နေမှ အကြောင်းကြောင်းတွေကို သတိရပြီး ဖေဖေက ဝသန်ကို တာဝန်ပေးလာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့သား ဝသန်ရဲ့အစ်ကိုကို သွားရှာဖို့။ နောက် တာဝန်ယူ

အစိုးရရင်အချစ်များ၁၂၉

ကြည့်ရှုပေးဖို့ပေါ့။

ဖေဖေစာကိုဖတ်ရတဲ့အခါ ဝသန် အရမ်းဝမ်းသာခဲ့မိတယ်။ ကိုယ့်မှာ သွေးရင်းသားရင်း မောင်နှမရှိတာကိုလည်း သိသေးတာတယ်။

ဖေဖေ ဟိုက ပြန်လာရင် မိသားစုတွေ စုစည်းရည်းနဲ့ နိုင်အောင် ဖေဖေညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဝသန်အစ်ကိုကို သွားရှာချင်တယ်။

ဝသန်ဆီမှာ ဖေဖေငယ်ရည်းစား မမြတ်မွန်ရဲ့ဓာတ်ပုံတယ်။ ကျန်တာတော့ ကသာရောက်မှ ကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာ

အဲဒါ ဖေဖေက သူ့ကိုစွဲကို ဘယ်သူမှမသိစေချင်ဘူး။ မေမေလည်း မသိစေချင်ဘူး။ သမက်လည်း မသိစေချင်တော့(၆)စီးကရက်ပေါ့။

ဝသန် ကျန်းမာတန်း သွားချင်တယ်။ ကိုဝင်းခန့်ကျော် ဆရာ အကြောင်းပြရမှာပေါ့။ ရအောင်ပြောရမှာပဲ။ ဝသန်ကို အကြံဉာဏ်ပေးပါဦး။ ရှင်ကို အများကြီး အားကိုးတယ်။

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး၏ စာလေး ဆုံးသွားလျှင် ပြည့်ပိုင်
 နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ဖတ်ပြီး စာကို မီးရှို့လိုက်သည်။
 အကြောင်းအရာတွေ ရင်ထဲ ရောက်သွားပြီ။
 ဪ... လူတိုင်းမှာ ဇာတ်လမ်းကိုယ်စီ ရှိခဲ့ကြတာ
 နော်။

ဝသန်မိုးဦးရဲ့ဖခင်လို ပညာတတ်ကြီး၊ သူဌေးကြီး တစ်
 ယောက်မှာလည်း ငယ်ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့တာပါပဲလား။

လောလောဆယ် လက်မောင်းဒဏ်ရာကြောင့် ဒေါ်
 သန်မိုးဦးက သူ့ကို နှစ်ရက်ခွင့်ပေးထားခဲ့သည်။

သူမကိုလည်း စိတ်မချသဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို တားဆီး
 သည်။

“ကျွန်တော်မပါတော့ တစ်ခုခုဖြစ်တောင် တစ်ယောက်
 တည်း ခံနေရဦးမယ်၊ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးလည်း နားပါ”

ဆိုပေမယ့် အတူးကိုခေါ်ပြီး သူ့အလုပ်များသို့ သွား
 စစ်ဆေးပြီး

တော်တော်စီရိယရှိတဲ့ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးပါပဲ။
 ထို့အတူ ဝင်းဆန်ကျော်ကလည်း သွားပြ၊ ရှစ်ဖွေ

သူ့ကိုတော့ ဘယ်လိုတံဆိပ်ကပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။

အိမ်မှာ သူ၊ မိုးပွင့်စံပယ်နှင့် ဒေါ်မြိုင်တို့သာ ရှိတော့
 သည်။

တစ်မနက်ခင်းလုံး ခြံထဲမှ စကားဝါပင်ခိုင်မှာ ဟက်လက်
 လှည်းထိုင်တစ်လုံးနှင့် နားနေရာမှ ပြည့်ပိုင်ကို အိမ်ထဲသို့
 ခေါ်လာခဲ့သည်။

ညကမှ ပူပူနွေးနွေး ချစ်သူလေးအား ရှာဖွေဖို့ မီးဖိုဘက်
 ထွက်ခဲ့လျှင် စားပွဲမှာ ထမင်းပွဲပြင်နေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်အား
 တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

မြန်မာဆန်ဆန် ချစ်သူလေး။

ယဉ်ကျေးပြီး ခေတ်လည်းမီသည့် ချစ်သူလေးက သူ့ကို
 ခေါ်ဖမ်းပြီးပြပြီး ထမင်းပွဲဆီ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာ ကိုယ် ဘုရင်ကြီးပေါ့ ... ဟုတ်
 စံပယ်က ကိုယ့်ရဲ့တောင်ညာစံဒေဝီ အဂ္ဂမဟေသီကြီးပေါ့။

... အတူစားကြမယ်”

ကြောင်မရှိတုန်း ကြွက်ထ။ အိမ်ရှင်တွေမရှိတုန်း သူ
 ကြွက်စွာ ဆိုမိလျှင် မိုးပွင့်စံပယ်က ချစ်မျက်စောင်းလေး ထိုး
 ပြီး သူ့အလိုကျ ထမင်းအတူစားခဲ့သည်။

“ဒေါ်မြိုင်ရော ခေါ်လေ၊ ကိုတို့ အတူစားကြရအောင်”

နိဗ္ဗာန်စံယက်က ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် စကားပြန်ပြောလျှင် ဒေါ်မြိုင် အပြင်ခဏသွားကြောင်း သူသိလိုက်ရသည်။

“ကောင်းတယ် ... အိမ်မှာ ကိုတို့ဗိုလ်ပဲ၊ ဟ”

ဟင်းများကို တစ်ယောက်ပန်းကန်ထဲ တစ်ယောက် ထည့်ပေးရင်း ကြည်နူးနေမိကြတော့လည်း လောကကြီးသည် အစွမ်းကုန်သာယာလျက်။

မုန်တိုင်းမလာခင် လေပြည်လာသည့်နှယ်။

“ကျွန်တော်က သုံးရက်လောက်ဆို ချုပ်ရိုးဖြည့်ပြီး ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးရဲ့ကိစ္စကို အကောင်အထည် ဖော်ပေးဖို့က ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုဝင်းခန့်ကျော်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းပြမလဲ၊ သူယုံကြည်ဖို့နဲ့ ခွင့်ပြုဖို့က ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး ဒီမှာကျန်ခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး။ ဟိုနေ့ကလို အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ပြည့်ပိုင်ကိုက သံယောဇဉ်ကြီးစွာနှင့် နောက်ဆံတင်း စကားဆိုလျှင် ဝသန်မိုးဦး ကြည်နူးရပါ၏။

ဖြူစင်သောချစ်ခြင်းမေတ္တာများဟာ ခံစားရသူကို ရင် ခုမ်းမြေစေပါလား။

ညှော်ခန်းထဲမှာ သူတို့ထိုင်စကားပြောဖြစ်နေကြသည်။ ညှော်ခန်းသားကတော့ ယခုတိုင် ပြန်မလာသေး။

ရင်ထဲမှာ နာကြည်းသည်ဆိုသော်လည်း ဝသန်မိုးဦးမှာ အချိန် တကြည့်ကြည့်။ ညှော်ခန်းနာရီ ရှိပေပြီ။ မိုးပွင့်စံယက်တို့ ညှော်ခန်းလည်း အနားမှာ တိတိထိုင်ကြည့်နေကြပါလေ၏။

“ကိုပြည့်ပိုင်ကို ဘယ်လိုစဉ်းချင်သလဲ ... ကျွန်မကို အကြံပေးစမ်းပါဦးရှင်”

တကယ့်ကို လေးလေးစားစား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနှင့် သူမ အကြံဉာဏ်တောင်းလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို လေးနက်စွာ အကြံပေးမိ၏။

“ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသွားပြီး စိစစ် မေးမြန်းလိုရပါတယ်။ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး မလိုက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သွားက ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ခရီး ကြမ်း မသွားသင့်ဘူး။ ခရီးက ကြမ်းလည်းကြမ်း၊ ရှည်လည်း

သုန္ဒြေထိပ်စပ်နေစေ

ရှည်ထယ် မဟုတ်လား”

“ခရီးကြမ်း”

ပြည့်ပိုင်ကိုပြောသည့်စကားကို နားထောင်ရင်း ဝသန်
မိုးညို၏ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ချက် လင်းလက်သွားခဲ့၏။

“ဒါဆို ဒီခရီးမှာ မိုးပွင့်စံပယ်ကို ထည့်လိုက်ရမယ်၊
သူလည်း ကံကောင်းရင် တစ်ခုခု ထူးခြားနိုင်တာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းတော့ ကိုဝင်းခန့်ကျော်
က ဘယ်လွှတ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျွန်မကို
လည်း ထည့်မှာမဟုတ်ဘူး၊ သူညီမကိုလည်း ထည့်မှာမဟုတ်
ဘူး”

“သူထည့်ချင်အောင် အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ပြမှ
ဖြစ်မှာပေါ့”

ကြည့်မိကြည့်ရာအဖြစ် တိတိဘက်သို့ မျက်နှာမူကြရင်း
မိုးပွင့်စံပယ် အတူ ခေါ်မြှင်တို့နှင့်အတူ ပြည့်ပိုင်ကို ကြည့်နေမိ
၏။

ဦးနှောက်ကတော့ ဝသန်မိုးညို၏ပြဿနာကို ဘယ်လို
ကူရမလဲဟု ခဏ်းစားလျက်သာ။

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ”

ပြည့်ပိုင်ကို ထအော်လျှင် အားလုံး အလန့်တကြား
လှည့်ကြည့်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ ဘာမှသိသည်တော့ မဟုတ်ပါ။
ဒီအရေးကိစ္စကို သိတာ သူနှင့်ဝသန်မိုးညို နှစ်ယောက်တည်းသာ။

“ပြောပါဦး”

ဝသန်မိုးညိုက ပြည့်ပိုင်ကိုဘက်သို့ ခေါင်းငုံ့တိုးကပ်လိုက်
၏။

“အတူက စစ်ကိုင်းကဆို၊ အဲဒါ သူ့အိမ်က အရေး
တကြီးကိစ္စရှိလို့ ပြန်မယ်၊ မိုးပွင့်စံပယ်က ခရီးထွက်တဲ့အနေနဲ့
လိုက်မယ်ဆိုရင် ရတယ်”

“ရှင်ကတော့ရော”

“ကျွန်တော်က အရင် အလုပ်တစ်ခုခုနဲ့ ထွက်နှင့်လိုက်
မယ်”

“တော်ကြာ သူ ခိုပိမိနေပါဦးမယ်”

“ပိပိခိုခိုဆို မခိုပိမိပါဘူး၊ ကျွန်တော် နှစ်ရက်လောက်
စောပြီးသွားနှင့်မယ်၊ ကျွန်တော်မြို့က စောင့်မယ်၊ ပြီးမှ သူတို့ကို
စောင့်ပြီး အတူသွားကြမယ်လေ”

“ကျွန်မက ကိုယ့်ကားနဲ့သွားစေချင်တာ”

သုန္ဒရီလင်္ကာ

“ခရီးရှည်ဖြစ်တဲ့အတွက် လိုင်းကားတို့ ရထားတို့က
စိုအဆင်ပြေပါတယ်”

“အင်းလေ ... ကိုပြည့်ပိုင်ကို အဆင်ပြေသလို လုပ်
ကြတာပေါ့”

အစီအစဉ် ချပြီးသွားပြီမို့ ဝသန်မိုးညို စိတ်ချမ်းသာသွား
ရပါ၏။ ဖေဖေငယ်ရည်စား မမြတ်မွန်၏ဓာတ်ပုံကို ပေးလိုက်
မည်။ သူဟာ အရည်အချင်းရှိသူမို့ အရာရာပြီးမြောက်အောင်မြင်
မှာပါ။

အခန်း(၁၁)

သည်ခရီးဟာ ပြည့်ပိုင်ကိုအတွက် အကြီးဟန်းနီးမွန်း
ခရီးနယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်မှ ကသာအထိဆိုတော့ ခရီးရှည်။

မန္တလေးမှာ တစ်ထောက်နားပြီး နောက်တစ်နေ့မှ မီး

ရထားနှင့်ဆက်ရမည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်မီးရထားပေါ်မှာ ပြည့်ပိုင်ကို

နွဲ့စံပယ်နှင့် အတူတူသုံးယောက်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ သည်ခရီးကို အပန်းဖြေခရီး

ဦးတာ သိထားလေသည်ထင်။

နှစ်ယောက်လုံး ကလေးတွေလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။

၁၃၀ ကြယ်စင်နှုတ်

အေးလေ ... တကယ်လည်း ဘာဆန်းတာမှတ်လို့။

ထန်မိုးဦးဖခင်၏ ငယ်ငယ်တုန်းကရာဝေင်ကို လိုက်လံ
တူးဖော်ပြီး သားဆိုတာကို ရှာရမှာမဟုတ်လား။

ကြောင်တော့ အတော်ကြောင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ လူသိရှင်ကြား
လည်း သိပ်မဖြစ်ဘဲ စုံစမ်းတူးဖော်ရမည်တဲ့။

လောလောဆယ်တော့ ချစ်သူလေးနှင့်အတူ ခရီးသွား
နေရတာ လောကကြီးကို မေ့လိုက်ချင်စရာ။

အတူးကတော့ ဝက်ပုတ်လေးပီပီ အစားနှင့်အအိပ်ပဲ
အားကုန်ရသည်။ သူ့နေရာ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ နံရံကိုမှီပြီး
အိပ်ငိုက်နေ၏။

ပြည့်ပိုင်ကို ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အံ့သြမိပါ၏။ သတ်ချင်
လောက်အောင် မုန်းသည့် ရန်သူတော်ရဲ့နှမကိုမှ အသည်းပွင့်
မတတ် ချစ်ရသတဲ့။

တော်ပြီ ... စိတ်ရှုပ်စရာတွေ မတွေ့ဘူး။ သူ့အနား
မှာ ရှက်စနိုးလေးဖြစ်နေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်ကိုသာ မြတ်နိုးကြင်နာ
စွာ ငဲ့ကြည့်မိသည်။

“စံပယ် ... ကိုနဲ့ ခုလို ခရီးအတူသွားရတာ ပျော်ရဲ့
လားကွယ်”

အပိမ်းရောင်ရောင်အချစ်များ ၁၃၉

တေမိမလေးက ခေါင်းညိတ်ပြပါ၏။ ဒါ သူ့ဘာသာ
ကောင်းပဲလေ။

“မန္တလေးရောက်ရင် လျှောက်လည်ချင်သေးလား။ မြွေ
ကြီးနှစ်ကောင်တို့၊ နန်းတော်တို့၊ ဈေးချိုတို့၊ နောက် ... အဲ
... မဟာမြတ်မုနိကို အရင်ဝင်ရမယ်”

သူကလေးက အလှဆုံးအပြုံးနှင့် ခေါင်းသာတွင်တွင်
ခါပြသဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို အံ့သြရ၏။

“ဘယ်မှမသွားချင်ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဒါဆို ဘာ
တွေ ဆက်လုပ်ကြမလဲ”

သူမက လက်ကိုသာ အရှည်ကြီးညွှန်ပြသဖြင့် ခရီးဆုံး
သို့ အမြန်ဆုံးရောက်လိုကြောင်း ပြည့်ပိုင်ကို နားလည်လိုက်ရ
သည်။

“ဒါဆိုလည်း အမြန်ဆုံး ခရီးဆက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ဒီည မန္တလေးမှာ အိပ်ရမယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှ ရထားနဲ့
တသာကို သွားရမယ်။ စံပယ်သဘောအတိုင်းပါပဲ”

တလှုပ်လှုပ်နှင့် ခုတ်မောင်းနေသည့် မီးရထားကြီးထဲမှာ
ချစ်သူလေးနှင့် ခရီးသွားနေရတာ မပြီးဆုံးသေးသည့် အိပ်မက်

ဇော။

၁၄၀ ကြယ်စင်ကုဏ္ဍဝေ

လမ်းတစ်လျှောက် အစားတွေစားရင်း၊ ရှေ့ခရီးစဉ်ကို
ရွှေကြည်ရင်း ပြည်ပိုင်ကို ရင်လေးသလိုလို စိတ်ချမ်းသာနေ
သလိုလို။

အခန်း(၁၂)

ဝင်းခန့်ကျော်မှာ တိုင်နေလျက်နှင့်ပင် လူတစ်ကိုယ်လုံး
အငွေတွေ ပျံ့ကုန်သလား။ အစိုးအငွေတွေ ထောင်းထောင်းထ
ကုန်သလားလို့ပင် မှတ်ထင်မိလိုက်၏။

ဟိုတယ်အထူးခန်းထဲမှာ သူနှင့် ချစ်ကိုကို။

“ဘာဗျ ... ပြည်ပိုင်ကိုဟာ စန္ဒာကိုရဲ့အစ်ကိုအရင်း
မသလား။ ဒါဆို ဒီကောင် ကျွန်အိမ်ထဲကို ဘာလို့ ထိုးဖောက်
အိပ်ရာကလာရသလဲ”

“အဖြေက အရှင်းကြီး ... လက်စားချေချင်လို့ ဖြစ်မှာ
ပေါ့။ ခင်ဗျားက သူ့ညီမကို ချိုးသွားခဲ့သလို သူကလည်း ခင်ဗျား
ညီမတို့ ...”

၁၄၂ ကြယ်ဝင်ရှာစေ

“ဟာဗျာ ... တောက်”

ချစ်ကိုကို၏စကားကို အဆုံးထိ ဝင်းခန့်ကျော် နားမထောင်နိုင်။ လူက မီးခဲမျိုချမိသလို နေမရ၊ ထိုင်မရ။

ကိုယ့်ညီမကျ အဖြစ်သည်းနေသည့် ဝင်းခန့်ကျော်ထံ ကြည့်ပြီး ချစ်ကိုကို ပြုံးချင်ချင်။ သို့သော် ပြုံးတော့မပြုံးရဲ။

အရင်က ဘာမှမဟုတ်သည့် ဝင်းခန့်ကျော်ဟာ ယခုတော့ သိုက်တူးမိနေပြီး တိုက်နင့်ကားနှင့် ငွေခွင့်ကြေးနှင့် မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်မြို့မှ သူငယ်ချင်းနှင့်တွေ့နေရလို့ အကျိုးအကြောင်းတွေ ပြန်ကြားနေရတာ ဝင်းခန့်ကျော်အတွက် သွေးတို့ချင်စရာ။

“စန္ဒာကိုရော အခု ယောက်ျားရပြီလား”

စိတ်မပါပေမယ့် သူ မေးမိလိုက်ပြန်၏။ စားပွဲပေါ်မှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စိတ်ဝင်စားစွာ စားသောက်နေသည့် ချစ်ကိုကိုမှာ ပါးစပ်ထဲမှ အသားတုံးကို အရင်မျိုချရ၏။

“သူ ဆုံးသွားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ကိုယ့်လူက တစ်ချက်မှ ပြန်လည်မကြည့်ဘဲကိုးဗျ၊ ခင်ဗျားထွက်သွားတော့ ကောင်မလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ ကောင်မလေးက

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၄၃

သည်း မိုက်ရှူးရဲအရွယ်မို့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အမှား၊ အမှန် မဝေခွဲဘတ်ဘဲ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်ပစ်ခဲ့တယ်”

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချပစ်တယ်လေ၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဆော့ ဖအေမရှိတော့တဲ့ကလေးကို ဘယ်မွေးနေမလဲ၊ အဲဒီအတွက်နဲ့ပဲ ကောင်မလေး ဆုံးသွားခဲ့တာပဲ”

ဝင်းခန့်ကျော် နားထောင်နေပုံက သူစိမ်းတစ်ယောက်၏ အတ်လမ်းကို နားဆင်နေသည့်နှယ်။

တော်တော် အကြင်နာတရား ကင်းမဲ့တဲ့လူပဲ။

အေးလေ ... သူ့မှာ အသည်းနှလုံးတောင် ပါရဲ့လား။

ချစ်ဗျာ၊ အပြောကောင်းသူမို့ မိန်းကလေးတွေကို ပန်းလိုခြွေနေသတ်တာလည်း သူ့ဝါသနာပဲ မဟုတ်လား။

သို့သော် ဝင်းခန့်ကျော်ဟာ မိန်းမခရေစီတင် မဟုတ်ငွေကိုလည်း ခရေစီဖြစ်သူ။ ကိုးကွယ်တတ်သူ။

မိန်းမထက်ပိုပြီး ငွေကိုမက်မောနှစ်သက် တန်ဖိုးထားသူပင်။

ဝင်းခန့်ကျော်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ညှိတ်နေခဲ့ပြန်သည်။ ပြီးမှ ...

“အဲဒါ ဖိုက်တာပဲ၊ သူသေသွားတာ ငါနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ကိုယ်ဝန်မျက်ချလို့သေတာ၊ တကယ်တော့လေးကို မိခင်စိတ်ရှိရှိနဲ့ မွေးလိုက်ပါလား။ ပြီးရင် ငါ့အကြောင်းကြားပေါ့၊ ငါကလည်း သူ့ကို မချစ်ရင်တောင် ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားကိုတော့ ပစ်မထားပါဘူးကွာ”

တကယ်ကို သူတော်ကောင်းသဖွယ် ဝင်းခန့်ကျော် အသံကောင်းဟစ်နေလျှင် ချစ်ကို အသည်းယားပါဘိ။

“ဒါတော့ သူကလည်း လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ကလေးတယ်မှေးချင်ပါ့မလဲ၊ အစ်ကိုပြန်လာရင်လည်း ဘယ်လို မျက်နှာချင်းဆိုင်မလဲ”

“မှားတယ်... ဘာလို့ လင်ကောင်မပေါ်ရမှာလဲ၊ သူ့ငါ သုံးရက် ခိုးပြေးခဲ့တယ်လေ၊ ဝသန်မိုးညိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့စီမံပြီးတဲ့ကြားထဲက သူ့ကို ငါ ခိုးပြေးခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ဒါ လင်ကောင်မပေါ်ရမှာလား၊ ငါနဲ့သူ့အကြောင်း တစ်မြို့လုံးသိပြီးသားပဲ၊ သူ ဖိုက်လို့ သေသွားခဲ့တာနဲ့ ငါ့အပြစ်ဖြစ်ရောလား၊ သူ့အစ်ကိုအကြောင်း မင်း ဘာတွေသိထားသလဲ”

သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘဲ စန္ဒာကိုအပေါ်မှာ အပြစ်တွေ ပုံနေသည့် ဝင်းခန့်ကျော်ကို ချစ်ကိုကို ရှင်းပြရပြန်၏။

“သူ့အစ်ကိုက သင်္ဘောလိုက်နေလို့ အခုမှ ပြန်ရောက်တာ၊ ရောက်ရောက်ချင်း ညီမရဲ့သတင်းကိုကြားပြီး သူ တော်တော်ခံစား ပေါက်ကွဲသွားခဲ့တယ်၊ နောက် သူ့မိခင်အတွက် အိမ်တွေ၊ ဝိုက်ခန်းတွေ ဝယ်ပေးခဲ့ပြီး သူပြန်ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ သူ့ကို တို့တွေထင်တာက သင်္ဘောပြန်ထွက်သွားသလားပေါ့၊ အခုမှ စကားစပ်မိတော့မှ သူ ခင်ဗျားအိမ်မှာ ဒီရိုင်ဘာ ဝင်လုပ်နေမှန်း သိရတော့တယ်၊ အခြေအနေမကောင်းဘူးနော်၊ သူဟာ ဘူးနာပဲ၊ ညီမအတွက် ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ကျားနာ”

အသားလုံးကြော် စားလိုက်၊ ဝီစကီသောက်လိုက်နှင့် ချစ်ကိုကို မူးနေပြီလား။ သူ့ပြောတာတွေလည်း အမှန်၊ ဝင်းခန့်ကျော်မှာ ကိုယ်မွေးခဲ့သည့်မီးက ကိုယ့်ပြန်လောင်တော့မည်မို့ အော့ခွေးများထွက်ကာ ဝီစကီပင် ကောင်းကောင်း မမြို့နိုင်တော့ချေ။

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်ဟာ ကျားနာပဲ၊ အစကတော့ သူ့ကို ကြည့်မရပေမယ့် ကျွပ်မိန်းမကို မလွန်ဆန်ချင်လို့ ကြည့်နေခဲ့တာ။

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ... အစပျောက်တဲ့နည်းတွေကို ပြည့်မို့ သူဟာ ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ”

“တုတ်ပြီ ... ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်လက်ခံတယ်၊
တော့မှထင်တာပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဒီနေ့တွေ့ပေလို့ပဲ”

ထွေရာလေးပါးစကားတောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဝင်းခန့်
ကျော် အိမ်သို့ ပြန်လစ်ခဲ့တော့သည်။

“ဘာ”

ဝင်းခန့်ကျော်၏အသံက တစ်တိုက်လုံးပင် တုန်သွား
တော့မတတ်။ ဝသန်မိုးဦးမှာ ထူးထူးခြားခြားနှင့် ရှူးရှူးရှားရှား
ဖြစ်လာသည့် ဝင်းခန့်ကျော်ကိုကြည့်ပြီး အတူးနှင့် မိုးပွင့်စံပယ်
မရှိသဖြင့် အဖော်ရရန်ခေါ်ထားသည့် ခင်စိုးထွန်းကို အနားသို့
လာနေရန် ဖျက်ခိုပ်ပြလိုက်သည်။

ဒါ ... သူမအတွက် လောလောဆယ် ကိုယ်ရံတော်
မိန်းမပေမယ့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းရှိပြီး ခါးပတ်နက်ရထားသည့်
ခင်စိုးထွန်းသည် အားလည်းကူးရပါသည်။

“မင်း ... ငါ့ညီမကို ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘာဖြစ်လို့

အိမ်ရှင်ရောင်အချစ်များ ၁၄၇

စစ်ကိုင်းကို ထည့်လိုက်ရတာလဲ၊ အတူးက ဘာမို့လို့ အဖော်
ထည့်လိုက်ရတာလဲ၊ အိမ်ဖော်ကိုများ ငါ့ညီမက လိုက်ဖို့ရမတဲ့
ထား”

ဝိဒေဟရာဇ်ပုတ်သင်လို ဝင်းခန့်ကျော် ဘဝဓမ္မနေလျှင်
သေနိမိုးဦး စိတ်ရှည်အောင်ထားပြီး ရှင်းပြရ၏။

“အတူးက အိမ်ဖော်ဆိုပေမယ့် ဝသန်တို့အိမ်မှာ ငယ်
သံလေးကတည်းက နေလာခဲ့တာ၊ ဆွေမျိုးလိုပဲ အားကိုးရ
ဆယ်၊ အမျိုးလေးတစ်ယောက်တည်း ပြန်လွှတ်ရမှာ စိတ်မချတာ
ဇုယ်၊ နောက် ဆရာဝန်ရဲ့စကားအရ ညီမလေးမိုးပွင့်စံပယ်ကို
ထည်း ခရီးထွက်ရအောင် ကျွန်မ စေတနာနဲ့ ထည့်လိုက်တာ၊
ခွင်က အိမ်ပြန်မလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ရှင့်ကို ဘယ်လိုအ
ကြောင်းကြားရတော့မလဲ”

ဝသန်မိုးဦးက တည်ငြိမ်စွာ ရှင်းပြသော်လည်း ဝင်းခန့်
ကျော်မှာ မူမမှန်သူမို့ ဒေါသတွေ ထွက်နေလိုက်တာ မီးတောင်
ပေါက်ကွဲနေသည့်နယ်။

“အတူးက ခုချက်ချင်း ပြန်ရမှာတဲ့လား ... တောက်၊
ငင်းလုပ်ပုံ ဟုတ်ကိုမဟုတ်ဘူး ငါ အိမ်ထောင်ဦးစီးကွ၊ ဘာမဆို
ဒီကို တိုင်ပင်ရမယ်”

၁၄၈ ကြယ်စင်ကုဏ္ဍ

“အတူးမေမေ အသည်းအသန်ဖြစ်လို့ ဖုန်းဆက်လာတော့ လူနဲ့ ငွေနဲ့ ပြန်လွှတ်ရတာပေါ့။ ဒီကိစ္စတွေက အသေးအဖွဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ဒါ ကျွန်မရဲ့ကိစ္စ၊ ရှင့်ကိုတိုင်ပင်နေစရာမလိုပါဘူး။”

“ငါ့ညီမ၊ ပါသွားလို့ ပြောနေရတာပေါ့။ နိမ့် မင်းဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ငါကရမစိုက်ဘူး။ ကဲ ... ထား၊ ဒါဖြင့် ဟိုကောင်ရော ... ခုထိ မမြင်ရသေးပါလား။”

အိမ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားပတ်ကြည့်ရင်း ပြည့်ပိုင်ကိုကို မေးလျှင် ဝသန်မိုးဦးမှာ စိစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဖြေရပါ၏။

“သူလည်း သူမြို့ကို ပြန်သွားတယ်”

“ဘာ”

ဝင်းခန့်ကျော် အော်ထုတ်လိုက်ပုံက တကယ့်ကို လိမ်ပြာလွင့်စရာ။ သို့သော် အရေထူနေပြီမို့ ဝသန်မိုးဦးမှာ ခင်စိုးထွန်းနှင့် ဒေါ်မြိုင်ကို အနားမှာထားပြီး သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့သာ အားမွေးရပါ၏။

“သူရော မအေ နေမကောင်းလို့ပဲလား။ မှန်မှန်ပြောစမ်း ဝသန် ... မင်း သူတို့ကို အတူတူ လွှတ်လိုက်တာမဟုတ်လား ... ပြောစမ်း ပြောစမ်း။ ခွေးလောက်မှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ မိန်းမ။

အိမ်ရှင်ရောင်အချစ်များ ၁၄၉

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အကြာကြီး ခရီးအတူထွက်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ ... မင်း မစဉ်းစားတတ်ဘူးသား”

သူ့အလှည့်ကျ ပျာနေအောင် ဒေါသထွက်နေသည့် ဝင်းခန့်ကျော်ကိုကြည့်ပြီး ဝသန်မိုးဦး တရားကျမိသည်။

ကြည့်စမ်း ... သူများသားသမီးကျ မရ အရယူ။ ပြီးတော့ ဂရုမစိုက်၊ မကြင်နာဘဲ ပစ်ထား။

သူ့ညီမကျ သိတတ်လိုက်တာ။

သို့သော် မိုးပွင့်စံပယ်ကို ဝသန်မိုးဦး စေတနာ တကယ် ချီသည်။

“သူတို့ အတူတူသွားကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှင်မယုံရင် ချီတံစုံစမ်းကြည့်ပေါ့။ ကဲ ... ကျွန်မကိုလာပြီး ပြဿနာ ရှာမနေနဲ့၊ ကျွန်မမှာ ရှင့်ရဲ့ရင်သွေးကို လွယ်ထားရတာလည်း နည်းနည်းစာနာထောက်ထားဦး၊ ရှင်သွားတော့ ... နားတော့”

သူ့ကို အခန်းထဲမှထွက်သွားရန် ပြောပြီး ခင်စိုးထွန်းနှင့် ဒေါ်မြိုင်ကို ဝသန်မိုးဦး မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ခင်စိုးထွန်းက နန်းတံခါးပိတ်ဖို့ ပြင်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... နေဦး၊ အတူးရဲ့ စစ်ကိုင်းလိပ်စာ ငါ့ကို

သွေကြယ်စင်ရှုစေ

လေးစမ်း ဖုန်းနံပါတ်ရှိရင်လည်း ပေး”

“အိမ်ဖော်ပဲ ဘယ်က ဖုန်းနံပါတ် ရှိရမှာလဲ၊ လိပ်စာ
လှသွား”

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ပေါက်ကရလိပ်စာတစ်ခုကို
ဝယ်နိမ့်ပြီး ရေးခြစ်ပေးလိုက်သည်။

သူ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တုန်လှုပ်ပြီး ဒေါသတွေ
ထွက်နေရတာလဲ။

သူ့မှာ ပြဿနာတစ်ခုတော့ ရှိရပေမည်။ မဟုတ်တာ
လုပ်ခဲ့သူမို့ တန်ပြန်သက်ရောက်မှုတွေကို သူကြောက်နေတာပဲ
ဖြစ်လိမ့်မည်။

အခန်း (၁၃)

အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်ကြီး၏ မိသားစုခန်းမှာ ပြည့်ပိုင်ကို
ပွင့်စံပယ်နှင့် အတူးတို့သုံးယောက်သား တည်းခိုနေကြရသည်။

ထူးထူးခြားခြားပင် မိုးပွင့်စံပယ်နှင့် အတူးကလည်း
နှစ်ယောက်တည်း မတည်းခိုရဲပါဟု ဆိုသဖြင့် သုံးယောက်အတူ
ခန်းခန်းထဲ ခုနေရပါ၏။

အင်း ... ဝင်းခန့်ကျော်သာသီရင်တော့ ကြိုတင်လုပ်
ငြုလို့တောင် ပြောလေမည်လား။

သုံးယောက်သား အခန်းထဲရှိ တီဗွီရှေ့မှာထိုင်ပြီး ကြည့်
ကြည့်သည်မှာ ညကိုးနာရီကျော်ပေပြီ။

အတူးကတော့ တဝါးဝါး သမ်းလို့။

သွယ်ကြယ်စင်နှစ်

အဆင်ပြေအောင် ဘယ်လိုအိပ်ကြရပါမလဲ။ မိသားစု အိပ်လို့ရအောင် ခုတင်က ကျယ်ပေမယ့် အင်း ... နေရာယူရတာ ကျပ်လိုက်ပါဘိ။

တဝါးဝါးသမ်းနေသည့် အတူးကို ပြည့်ပိုင်ကို ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

“အစားတွေ နင်းကန်စားပြီး နင်းကန်အိပ်ချင်နေပြီ မဟုတ်လား။ သွား ... ခုတင်ပေါ်မှာ သွားအိပ်”

“အစ်ကိုလေးကရော ဘယ်မှာ အိပ်မှာလဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး ... ငါက ယောက်ျားလေးပဲ။ ဒီဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်မယ်။ ခုတင်ပေါ်မှာ နင်နဲ့စပ်ပယ်နဲ့ အိပ်ကြ”

သူ စေတနာနှင့်ပြောလျှင် အတူးရော မိုးပွင့်စံပယ်မီ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းကြသည်။ မိုးပွင့်စံပယ်ကတော့ အသံကိတ်ခေါင်းခါပြတာပေါ့။ ပြီး သူ့ကို ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ဖို့ အမူအရာနှင့် ပြသေး၏။

“ဟာ ... အစ်ကိုလေးကလည်း ... အစ်ကိုလေးက ယောက်ျားလေးပဲ။ ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ခုတင်က အကျယ်ကြီးပါ။ အလယ်မှာ ဖက်လုံးရှည်တွေချပြီး မမလေးပီဝင်အိပ်။ အတူးက ကိစ္စမရှိဘူး ... ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အိပ်မယ်”

အတူးက သဘောရိုးနှင့် စိစဉ်လိုက်သော် ပြည့်ပိုင်ကို ရော မိုးပွင့်စံပယ်ပါ မျက်နှာတွေ နီရဲသွားကြပြီး ရင်ခုန်သံတွေ ပရမ်းပတာ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေးကို ပေါက်ကရတွေ ပြောတယ်။ နင့်အဘ ... ဘယ်အတူးအိပ်လို့ ခြစ်မလဲ။ သူလည်း အပျို၊ ငါလည်း လူပျို။ နင်ဟာလေ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောတယ်။ သွား ... ခုတင်ပေါ်မှာ နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ အိပ်ကြ”

သူမာန်လိုက်သည့်အဆုံး အတူးမှာ ပေစောင်းပေစောင်း ဖြင့် ခုတင်ကြီးပေါ်သို့ အားနာပါးနာ တက်အိပ်ရပါတော့သည်။

မသာနဲ့ နားရွှေငါး။

အတူးနှင့် ခမ်းနားသောအိပ်ရာမှာ ဘယ်လိုမှ မလိုက်ဘက်။

အစ်ကိုလေးခမျာ ကြမ်းပြင်မှာ အိပ်ရမှာပေါ့။ သူ့အရပ်ကြီးနဲ့ ဆိုဖာမှာ မဆုံ။

ခုတင်ပေါ်မှ အတူး လထိုင်လိုက်ပြန်သည်။ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောလေ၏။

“အစ်ကိုလေး ... အဲဒီဆိုဖာမှာ အတူး အိပ်လို့ရတယ်။ အတူးအရပ်က ပုပုလေးလေ”

သည်တစ်ခါ ပြည့်ပိုင်ကို စိတ်မရှည်တော့။ လူသား အားလုံးကို ဓာတ်ကြီးလေးပါးအစုအဝေးရယ်လို့ တစ်ပြေးညီ ထားနေသည့် အတူးအား သူ ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင် ဥပမာ နှင့် ဆုံးမလိုက်ပါသည်။

“နင် တော်တော်ခက်ပါလား အတူးရယ်၊ ကဲ... နင့်ကို လည်းဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူအိပ်ခိုင်းမယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ အလယ်ကောင်မှာ ဖက်လုံးရှည်တွေ ထားရင်ဖြစ်ဖြစ် ... ကဲ”

သည်အခါ မျက်လုံးလေး ပေကလတ် ပေကလတ်နှင့် အတူးက ပြန်ဖြေပါလေ၏။

“အစ်ကိုလေးကလည်း ဒါ အဆန်းလုပ်လို့ ... အတူး တို့ ကျွန်တီးရိုးသွားတော့လည်း ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဖျာတွေ ခင်းပြီး အတူအိပ်ကြရင် ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အဝတ်အိတ်တွေ ပဲ ခြားတယ်၊ ရထားပေါ်မှာလည်း ဒီလိုပဲ၊ အတူ ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်ကြ၊ အိပ်ခိုက်ကြတာပဲလေ၊ အဓိကက ရိုးသားနေကြဖို့ပဲ လိုတယ်”

အတူးကို သူ ဆလှေ့ရိုက်ပြီး အလေးပြုရပါသည်။ ရင်ထဲ မှာလည်း အသံအကျယ်ကြီး အော်မြည်လျက်။

အတူးရေ ... နင်ပြောသလို ငါက ရိုးမှမရိုးသားတာ။ အသက်တမျှချစ်ရတဲ့ ချစ်သူလေးနဲ့ တစ်အိပ်ရာတည်း အိပ်ရ တော့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်မခုန်ဘဲ နေပါ့မလဲ။

အချစ်ဆိုတာ သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ မေတ္တာဆိုပေမယ့် မမြင်ရရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။

အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ငါ့မှာ အာသဝေါကုန်ခန်း နိုင်မှာတဲ့လဲ။ တစ်ခန်းတည်း အတူရှိနေရတာတောင် ရင်တွေ ခုန်လှ၊ တုန်လှပါပြီ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ အိပ်ကြ၊ စကား မပြောကြနဲ့၊ ကဲ ... အိပ်ကြ အိပ်ကြ၊ မနက်ကို စောစောထ ခုနယ်၊ ရထားအမီ ပြင်ကြဆင်ကြရမယ်၊ ရထားက ခြောက်နာရီ တွက်မှာ ... မမီရင်တော့ နာရောပဲ”

ပြောလိုက်မှပင် မချောနှစ်ယောက်မှာ အိပ်ရာပေါ်သို့ သွားပြီး အိပ်ကြပါတော့သည်။

ပါးလွှာလှပသော ဇာခြင်ထောင်ရင်ကွဲမှာ ပန်းနုရောင် ဖြစ်သဖြင့် မင်္ဂလာအိပ်ရာကြီးလိုလို၊ ဘာလိုလို။ အတွေးနှင့် ပြည့်ပိုင်ကို လည်ပင်းနှင့်သွားခွဲစဉ် ညီမငယ် စန္ဒာတို့၏ ချစ်စရာ မျက်နှာလေး သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

၁၅၆ ကြည်စင်ရှုစေ

ခေါင်းကို ပြင်းထန်စွာ ခါယမ်းပစ်ရင်း ပြည့်ပိုင်ကို ဆိုဟာ ပေါ်မှာ ခွေတံခွေခေါက် လှဲအိပ်လိုက်ပါသည်။

တိဗီကို ခိုမုဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး သူ မျက်စိမှိတ်ထားလျှင် ခြင်အချို့က တဝီဝီ။

မန္တလေးညောင်ပေမို့ ခြင်ကလည်း ကိုက်၊ အိုက်လည်း အိုက်။ လေအေးပေးစက်များ ပျက်နေသလား။ ပန်ကာဖွင့်အိပ်ရ ကောင်းမည်လား။ သို့သော် ကောင်မလေးတွေ စိတ်အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် ဘာမှမလုပ်တော့ဘဲ မီးအလင်းရောင် ဖွင့်လျက်သားနှင့်ပင် သူ အိပ်ပစ်လိုက်မိပါလေသည်။

“ဟင်”

သူ တစ်ရေးနိုးသည့်အခါ ခုတင်ပေါ်မှာ ရောက်နေပြီး သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာလည်း ဦးပွင့်စံဝယ်ကို ပွေ့ဖက်ထားလျက်မို့ ပြည့်ပိုင်ကို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားခဲ့လေ၏။

သူ့ဗလကြီးက အယ်စတုံမို့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၅၇

တတော့ ပွေ့မချီနိုင်လောက်ပါ။ ဒါဖြင့် သူ့ဘာသာ တက်အိပ် တာလား။

အတွေးနှင့် အရမ်းရှက်သွားမိသော်လည်း သူ ဆိုဟာပေါ် ဆို့ ပြန်မသွားချင်တော့ပါ။

လှပသည့် အိပ်ရာကို မင်္ဂလာခုတင်၊ မင်္ဂလာအိပ်ရာလို့ သဘောထားလိုက်ပြီး ကြောင်ပေါက်လေးလို တရှူးရှူး အိပ်ပျော်နေသည့် ချစ်သူလေးအား သူ ကြင်နာစွာ ငုံ့ကြည့်မိပါသည်။

အင်း... ချစ်သူရေ... မင်းအစ်ကိုတော်ကတော့ ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ မင်းကို ခိုးပြေးရမှာပဲ။

အခွင့်အရေးယူတယ် မဟုတ်ရပေမယ့် နီးကပ်စွာ တည် နီနေသည့် ချစ်သူလေးကို သူ ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်ဆွဲယူထား ဆိုက်မိပြန်သည်။

ရင်ခုန်သံတွေကလည်း ဆူညံပေါက်ကွဲလျက်။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

ရာသက်ပန် မခွဲမခွာနိုင်တော့တာကို ပြောတာလား။

သူ့အတွက်ဆို အသက်ပင်ပေးဆပ်နိုင်တာကို ပြောတာလား။

သို့သော် သူ စိတ်ဆင်ရိုင်းကို အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်နိုင်ရ သိသည်။

၁၅၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ခက်ခဲသောစစ်ပွဲကို အားခဲပြီး အနိုင်တိုက်သည့် စစ်သူ
ကြီးလို သူ မိုးပွင့်စံပယ်၏ဘေးမှ အားတင်းရုန်းထလိုက်ပါသည်။
ဆိုဖာပေါ်မှာပဲ သွားအိပ်မည်။

မှောင်လွန်းသောညကို သူ ဖြတ်တောက်နိုင်ရမှာပေါ့။
နာရီလေးကို နှိုးစက်ပေးရင်း မနက်ငါးနာရီမှာ အိပ်ရာ
ထဖို့ ရထားမိဖို့သာ ပြည့်ပိုင်ကို စိတ်ကူးလိုက်ပါသည်။

အတွေးကို လှမ်းကြည့်ပြန်လျှင် သူ့မမလေး၏ဘေးမှာ
အိပ်မောကျနေလိုက်တာ တကယ့် ငှက်ပျောတုံး၊ လက်ပံတုံး
သဖွယ်။

အချစ်ရေ ...

မင်းကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ပဲ ကိုယ် ကမ္ဘာဦးတင်ရစ်
လိုက်ပါတယ်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း(၁၄)

သူ့အလုပ်ဟာ ဆင်ဖမ်း ကျားဖမ်းရတဲ့အလုပ်ထက်
ပိုပြီးခက်ခဲနေမှန်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြည့်ပိုင်ကို နားလည်လာ
မိသည်။

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးရဲ့ဆန္ဒဟာ ဘာလဲ။ ဦးတည်ချက်ဟာ
ဘယ်လိုလဲ။ သူ သံသယဝင်ချင်ချင်။

သူမဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အစ်ကိုကို ရှာချင်တာလား။
အိမ်မဟုတ် ဝင်းခန့်ကျော်ကို ကလိချင်နေတာလား။ သူ မတွေ့
ထတ်တော့ပေ။

ဓရာဝတီမြစ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သာယာလှပသည့်
အထက်မြန်မာပြည်ရှုခင်းတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့မှာ သာယာမနေ

ရွှေစကားစာပေ

နိုင်ငံပါ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဦးလင်းတာနဲ့ ဝသန်မိုးဦးပေးလိုက်သည့် 'မမြတ်မွန်' ဆိုသည့် ဓာတ်ပုံလေးကိုကိုင်ပြီး ရှာပုံတော်ဖွင့်သည်။

တကယ့်တကယ်ကျတော့ ကသာမြို့... ဆိုတာလည်း အကျယ်ကြီး။ ကောက်ခွံပုံထဲ အပ်ပျောက်တာကို ရှာရသလိုပဲပဲ။

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရှာနေလို့တော့ ဒီတစ်သက် တွေ့ရုံ မလွယ်။ နောက်ဆုံး စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ဓာတ်ပုံကို ပုံနှစ်ဆယ် လောက် ပွားကူးထည့်လိုက်ပြီး တပ်ဖြန့်ရာမှ ပြည့်ပိုင်ကို စိတ်ကူးရသည်။

ဒါက တာဝန်ပိုင်း။

တာဝန်ပိုင်းထက် ပိုပြီးခက်ခဲနက်နဲနေသည်က နှလုံးသားနှင့်၊ သိက္ခာနှင့် ပတ်သက်နေသည့်အပိုင်း။

ထုံးစံအတိုင်း သွေးပျက်ပြီး အသံတောင်ပျောက်ဖူးသည့် မချောလေးက သူတစ်ဦးတို့ရဲ့အရပ်မှာ သူတို့ချည်း မနေရဲ၊ မအိပ်ရဲသည်မို့ သူ့မှာ အိပ်ဖန်စောင့်လုပ်ရတာကလည်း တစ်မှောင့်။

အစိမ်းရင့်အရောင်အချစ်များ ၁၆၀

ဘာမှမတော်သည့် မိန်းကလေးများကို အိပ်ဖန်စောင့်လုပ်ရမည်ဆိုလျှင် သူ ခေါင်းမော့ ရင်ကျောပြီး သာသာလေးလုပ်နိုင်ပေမယ့် ...

ဖူးဥနထွတ်နေသည့် ရင်ထဲက ချစ်သူလေးကို အိပ်ဖန်စောင့် လုပ်ရတာတော့ သူ့မှာ အလွန်အင်မတန်ပင် အန္တရာယ်ကြီးလှပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိအပြည့်နှင့် နေရသည်။

ဆီအပြည့်ဖြည့်ထားတဲ့ ခွက်ကိုကိုင်ပြီး အာဇာနည်ကွက်သားတွေရဲ့ ရှေ့မှ သွားနေရသည်လို့ပဲ သဘောထားရပါ၏။

ကသာမြို့ထဲမှာ နှစ်ရက်တိတ် လှည့်ပတ်စုံစမ်းပြီးသော် ဆည်း သတင်းက မထူးခြားသေးသည်မို့ ညနေဆည်းဆာ၏ အလှကို သံဝေဂနှင့် သူ ဝရန်တာထွက်ပြီး ငေးမောနေမိပါသည်။

သူတို့တည်းသည့် 'အေးရိုင်မွန်' တည်းခိုခန်းဟာ ရောအင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးမှာ ဆောက်လုပ်ထားသည်မို့ အပေါ်ထပ် ဝရန်ဘာမှ မြစ်ပြင်ဆည်းဆာကို လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

တော်တော်လှပသည့် ရှုခင်းပါပဲ။ ယခုလို လူပျောက်ရှာအမျိုးမဟုတ်ဘဲ အပျော်ခရီးထွက်လာတာသာဆိုရင် ဘယ်ဆောက်တောင် ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

သူတစ်ယောက်တည်း ငေးမောနေမိစဉ် နောက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်တော့ မိုးပွင့်စံပယ်နှင့် အတူးကို လိုချည်ရင်ရှား အပေါ်မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီးတွေ ခြုံလျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့မမလေးအတွက် အတူးက စကားပြန်။ အလိုထော်ရီ။

“အစ်ကိုလေး ... မမလေးက ရေကူးချင်လို့တဲ့၊ လိုက်ပို့ပေးပါတဲ့”

“နင့်ကို ပြောသလား”

သူ လှမ်းနောက်သည့်အခါ မချောက ရှက်ပြီးနှင့် ခေါင်းလေးငုံ့လျက်။

“ဟာ ... အစ်ကိုလေးကလည်း ပြောတော့မပြောဘူး ပေါ့၊ အမှုအရာနဲ့ လုပ်ပြတာ၊ အတူးက မမလေးကို နားလည်ပြီးသား”

“အေးပါ အေးပါ၊ ကဲ ... သွား ... ငါ လိုက်ခဲ့မယ်”

“မြန်မြန်လိုက်ခဲ့နော်၊ ဟာ ... ရွှပ်ပါတယ်၊ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့၊ အတူးတို့ စောင့်နေမယ်”

တစ်နေ့လုံး စိတ်ပင်ပန်းထားသမျှ ရယ်မောရင်း ပြည့်ပိုင်

တို့ ရေချိုးဖို့ ပြင်ရသည်။

ရေကူးဘောင်းဘီအပေါ်မှာ ပုဆိုးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ပြီး မျက်နှာသုတ်စောင်ကို ပုခုံးပေါ်တင်၍ သူထွက်လာသည့်အခါ ခြေရွှင်သွားသည့် မိုးပွင့်စံပယ်က လက်ကလေးတစ်ဖက် မြှောက်ဆက် ကမ်းကြို၏။

“လာ ... သွားကြစို့”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပေလီရောက်နေသလိုလို၊ ချောင်းသာချောက်နေသလိုလို သဘောထားပြီး ရော့ဝတီမြစ်ကမ်းပါးဆီ ခြွေးဆင်းခဲ့ကြသည်။

ရေချိုးဆိပ်မဟုတ်သည်မို့ လူကတော့ တအားကြီးမရွှပ်ဆွေးလှပေ။

မြစ်ရေ၏ ကြည်လင်မှုနှင့် အေးမြမှုက သူတို့၏ ပူလောင် နှစ်ထွေးနေသည့် စိတ်တို့ကို ငြိမ်းချမ်းသွားစေပြီ။

“ကောင်မလေးတွေ ... ရေနက်ထဲ မဆင်းနဲ့နော်၊ ဆင်းစပ်မှာပဲ ချိုး”

ကျောက်စရစ်ခဲတွေ၊ သဲမြေတွေကို နင်းပြီး ရေကူးဖို့ ချ ဦးတည်လိုက်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားမို့ သူ ရေကူးကျွန်း ချင်ပါသည်။

၁၆၄ ကြယ်စင်မှာ

မြစ်ရေထဲမှာ ကူးရင်း ခတ်ရင်း ငါးတစ်ကောင်လို သူ
လူးထိုမှီနေမိစဉ် နောက်ဘက်မှအော်သံကြောင့် ပြည့်ပိုင်ကို
အလံန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

ရေထဲမှာ မြုပ်လိုက်၊ ပေါ်လိုက်နှင့် ရေနစ်ပြီး မျောပါ
သွားတာ မိုးပွင့်စံပယ်။

အတူး၏ အော်သံကလည်း ပြာလို့။

“အစ်ကိုလေး အစ်ကိုလေး... မေလေးကို ကယ်ပါဦး၊
အတူး ရေကူးမကျွမ်းလို့ ... လုပ်ပါဦး ကယ်ပါဦး”

ပြည့်ပိုင်ကို လျှောခနဲ ထိုနေရာသို့ ထိုးကူးသွားလိုက်တာ
တကယ့်ရေထဲက ဝေလငါးကြီးပမာ။

ချစ်သူလေးအတွက် ရင်ထဲထိုးအောင့်လာအောင်ပင်
ပူပင်သောက၊ မြစ်ရင်း ရေထဲမှာ သူ ရှာဖွေနေမိစဉ် လက်ကလေး
တစ်ဖက် ထိုးတက်လာသည်အခါ ပြည့်ပိုင်ကို ထိုနေရာသို့ ချက်
ချင်း ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ရေထဲမှာ ပျော့ခွေနေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်ကို ကျောပေါ်
တင် ဆယ်ယူခဲ့ပြီး သူ ကမ်းသို့ ကူးခတ်ခဲ့သည်။

ရေထဲမှ အပေါ်သို့မတက်ခင် စိုးရိမ်ပူထူနေသည့် အတူး

ရွှေစကားစာပေ

အစိမ်းရောင်အချစ်များ ၁၆၅

တို့ လှမ်းအော်ရသေး၏။

“မျက်နှာသုတ်စောင်တစ်ထည် ပေးစမ်း”

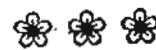
ရေထဲမှာ လုံချည်ကျွတ်ကျန်ခဲ့သည့် ရေသူမလေးကို
အတူးပစ်ပေးသည့် မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးနှင့် ထွေးပတ်ပြီးမှ
ရေအန်အောင်၊ သတိရအောင် သူ အရေးပေါ် ပြုစုပေးရသည်။

အတူးကတော့ ဘေးမှ ငိုမဲ့မဲ့ရုပ်နှင့် ...

“အစ်ကိုလေး ... ဆေးရုံသွားရမလား။ ဆရာဝန်ဆီ
ဆီသွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“နေစမ်းပါဦးဟ”

နောက်ဆုံး ရေတွေအန်သွားပြီး နှမ်းပျော့စွာ သတိရလာ
သည့် မိုးပွင့်စံပယ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ချီ
ပြီး သူ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း(၁၅)

ဆရာဝန် ပြန်သွားသည်နှင့် အတူကို ညစာထွက်ဝယ်
ခိုင်းလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှာပင် စားကြဖို့ ပြည့်ပိုင်ကို စီစဉ်လိုက်
သည်။ ဆရာဝန်က ...

“ငှာနာကို ဂရုစိုက်ပါ။ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်
နေတာက မျှောဝင်ချင်တဲ့လက္ခဏာ၊ သွေးလန့်ချင်တဲ့လက္ခဏာ
ပါ။ သူ ကောင်းကောင်းသတိမရသေးဘူး။ ဆိုလိုတာက သတိနဲ့
လူနဲ့ မမြဲသေးဘူး။ အကြောက်လွန်နေပုံ ရတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့
ဘာတော်သလဲ”

“ညီမပါ။ စိတ်ချပါ ... ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်
ပါ့မယ်။ လိုအပ်ရင် ဒေါက်တာကို ထပ်ပင့်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ”

အတူး ညစာသွားဝယ်နေတုန်း မိုးပွင့်စံပယ်ကို ပြည့်ပိုင်
ကို ဂရုစိုက်နှင့် ထိုင်စောင့်နေခဲ့သည်။ ခုတင်ဘေးမှာ ထိုင်ပြီး
သူမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ပုဏ္ဏား ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

မကြောက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်။

မင်းအတွက်ဆို အန္တရာယ်အားလုံး ကိုယ့်ရှေ့က ရင်ဆိုင်
ဖြေရှင်းသွားမှာပေါ့။

ခုတင်နားမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် သူ ကပ်ထိုင်ပြီး
သူမကို စောင့်ရှောက်နေလေစဉ် သူကလေး ချွေးသီးချွေးပေါက်
နား ထွက်လာပြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလာပြန်၏။

မကြည့်ရက်စရာ။

“စံပယ် စံပယ် ... ကို အနားမှာ ရှိတယ်နော်။ စာမှာ
အကြောက်နဲ့နော်”

အားပေးရင်း သူ ကိုယ်ထင်ပြလိုက်လျှင် သူမက တုန်
ဆင်နေသော ကိုယ်လေးဖြင့် လက်လှမ်း ဆွဲဖက်ထားလေ၏။

“စံပယ် ... အချစ်”

သူကလေး အရမ်းကြောက်နေသလား။ တုန်ယင်နေ
သည့်ကိုယ်လေးကို သူ ညင်သာစွာထွေးပွေ့ပေးထားလိုက်လျှင်
အိပ်ရာပေါ်မှာ သူကလေး ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။

ခက်တာပဲ။

အတူး ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ။ ဘယ်ထိ အောင် သွားဝယ်နေတာလဲ။ သူတို့တည်းသည့် တည်းခိုခန်းက အစားအသောက်မရောင်းသဖြင့် အတူး တစ်နေရာသို့ သွားဝယ် ရပေမည်။

အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည့် မိုးပွင့်စံပယ်ကို အိပ်ရာပေါ် မှာ ထားခဲ့ပြီး သူမ၏အနီးမှ ပြည့်ပိုင်ကို ညင်သာစွာထလိုက် သည်။

အတူးကို ထွက်ရှာချင်ပေမယ့် မိုးပွင့်စံပယ်ကို သူ လုံးဝ စိတ်မချ။ အကြောက်လွန်နေသည့် ကောင်မလေးသည် အနားမှာ မည်သူမျှ ရှိမနေသည့်အခါ ထပ်မံကြောက်ရွံ့ရှာပေလိမ့်မည်။ ပြည့်ပိုင်ကို နာရီကြည့်လိုက်မိပါ၏။

ည ရှစ်နာရီ။

အတူးကို လွှတ်လိုက်တာ ညနေ ခြောက်နာရီသာသာ လောက်က။ တကယ်ဆို ရောက်သင့်ပြီပေါ့။ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ တော့ အသေအချာ။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဘယ်လို လုပ်သင့်သလဲ။ ဘာ မှန်းမသိဘဲနှင့် ရဲစခန်းကို လှမ်းပြီးတိုင်မှီရာလည်း မသင့်သေးပါ။

ပြီး သူ့သက်လှယ်ကလည်း နည်းနည်းမှ လက်လွှတ် ထားလို့မရသည့် အနေအထား။

ဦးနှောက်ထဲမှာ ပူနေအောင်စဉ်းစားရင်း အခန်းဝရန်တာ မှ အပြင်သို့ မျှော်လိုက်၊ အခန်းတွင်းရှိ ခုတင်ဆီ ပြန်လာလိုက် ဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

နောက်ဆုံး တည်းခိုခန်းကောင်တာသို့ သွားပြီး အကျိုး အကြောင်းကို သူပြောပြလိုက်၏။

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က သူ့အား နှစ်သိမ့်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ချာ ... ကျွန်တော့်ကောင်လေးတစ်ယောက် ကို အရှာလွှတ်လိုက်မယ်၊ မျက်စိလည်နေတာလည်း ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့မြို့က အေးချမ်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားကောင် မလေးမှာ ရွှေတွေ့တာတွေရော ဝတ်သွားလို့လား”

“နားကပ်တစ်ရန်ပဲ ပါတာပါ၊ မျက်စိလည်နေရအောင် လည်း လမ်းက ရှင်းနေတာ”

“ရဲတော့ အကြောင်းမကြားပါနဲ့ဦးချာ ... ကျွန်တော် တို့တည်းခိုခန်း နာမည်ပျက်မှာစိုးလို့ပါ။ ခုပဲ ကျွန်တော့်ကောင် လေးတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့ မြို့ပတ်ပြီး ရှာခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်၊ မတွေ့မှ တစ်မျိုး စဉ်းစားကြတာပေါ့”

သူ့စကားကို လောလောဆယ် လက်ခံလိုက်ပြီး ပြည့်ပိုင်
ကို အပေါ်ထပ်သို့သာ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟင်”

အခန်းထဲရှိ ခုတင်ပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး
ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ငိုကြွေးနေသည့် ဖိုးပွင့်စံပယ်ကို မြင်လိုက်
ရလျှင် ပြည့်ပိုင်ကိုအသည်းအူတစ်ခွေလုံး ပြောင်းပြန်လန်သွား
သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“စံပယ်”

သူ့ဆင်းသွားသည့် ဆယ်မိနစ်လောက်အတွင်း သူ့က
လေး နီးသွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မပျော်ဘဲ
တဖျပ်ဖျပ် လန့်နိုးနေတတ်သည့် သနားစရာချစ်သူလေးကို အူ
ပြေးဖက်ထားမိလျှင် သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တအိအိ ပြိုကျလာခဲ့
သည်။

“ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ ကလေးရယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်

ချားနော်၊ ကိုယ်ရှိနေတာပဲကွာ၊ သေမှာစိုးလို့လား ... အခု
သေတော့ဘူးလေ၊ ဆရာဝန်နဲ့လည်း ဆေးကုပေးပြီးပြီ၊ မနက်
ဖြစ်လည်း တစ်ခါ ဆရာဝန်လာကြည့်ဦးမှာနော်”

ကလေးလေးလို သူ့ကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်ထား
သည့် ကောင်မလေးကို ချော့မော့ပွတ်သပ်ပေးရင်း ပြည့်ပိုင်ကို
ခင်ထဲမှာ မူးရီလာခဲ့ရသည်။

အတူးလည်း ခါတိုင်းလိုမရှိဘူး။

ချောက်ချားဖွယ်ညကို ငါ ဘယ်လို ကျော်ဖြတ်ရမှာလဲ၊
ဝင်းခန့်ကျော်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ပြဿနာလည်း ရှိသေး
အယ်၊ ချစ်သူလေးဟာ တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဓားစာခံ ဘယ်
အတုမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့။

ယောက်ျားပီပီ စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်လိုသော်
လည်း အကြောက်လွန်ကဲပြီး တောက်တဲ့လေးလို သူမက ကပ်နေ
သည့်အခါ သွေးနှင့်သားနှင့်ကိုယ် ဖြစ်ရသည့်ကြားထဲ ချစ်စိတ်
သွေကလည်း တားမရ၊ ဆီးမရ။

စေ့ရုံစေ့ထားသည့် တံခါးက ပွင့်သွားသဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို
အိပ်မက်မှ ရပ်လိုက်လျှင် တုန်ယင်သောသက်ကလေးက သူ့ကို
ချီးထားခဲ့ပြန်သည်။

ချစ်သလောက်

ဪ... တကယ့်ကလေးလေးလိုပါပဲလား။ ချစ်သူ နှစ်ဦး ခုလို တစ်ခန်းထဲ၊ တစ်အိပ်ရာတည်း အတူအိပ်ရတဲ့အခါ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တတ်သလဲဆိုတာ သူကလေးတော့ သိရှာမည် မထင်။

ဘာမှ မဖြစ်ချင်လို့ ထားခဲ့ချင်ပေမယ့်လည်း အခြေအနေ တွေက မရုန်းသာ။

နည်းလမ်းသိပေမယ့် အရုန်းခက်လို့ သည်ခွံမှာ ကျုံ့ရ တော့မည်လား။

ကိုယ့်မှာ နှမရှိသည်မို့ နှမချင်း စာနာပေမယ့်လည်း ကိလေသာ မကုန်ခန်းသေးသည့် ငမိုက်သားခမျာ ပိုက်ကွန်မှာ တည့်တည့်တိုးတော့မည်။

ချစ်သူလေးကို အလွန်အင်မတန် သနားကြင်နာစွာနှင့် ပင် မနက်ဖြန်မှာ လက်ထပ်လိုက်ကြဖို့ ပြည်ပိုင်ကို စဉ်းစားရပါ ဖြစ်။

“ခဏလေးပါကွာ ... တံခါးသွားပိတ်မလို့၊ မထားခဲ့ ဘူးနော် ... အချစ်ကို ဘယ်တော့မှ မထားခဲ့ဘူး”

တံခါးသွားပိတ်ပြီး ခုတင်ဘက်သို့ သူပြန်လာခဲ့စဉ် မီး များပြတ်သွားသဖြင့် တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်သွားခဲ့သည်။

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၇၃

“အ”

အသံလေးတစ်လုံး ထွက်လာပြီး သို့ကို စမ်းရှာနေသည့် ကောင်မလေးထံ သူ ခြေစုံပစ်ပြီးတော့သာ ဝင်လိုက်တော့သည်။

အချစ်ရေ ... ဘာကြီးပဲဖြစ်လာလား တို့နှစ်ယောက် အတူ ကမ္ဘာကြီးကို ထမ်းပိုးကြရအောင်နော်။

အခန်း(၁၆)

“ပြောစမ်း... နင်တို့ ဘာလာရှာကြတာလဲ၊ နင်တို့ သုံးယောက်ကို တို့ မသင်္ကာနေတာကြာပြီ”

ညစာသွားဝယ်သည့် အတူးမှာ မြို့ခံလူမိုက်နှစ်ယောက်၏ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခြင်းကို ခံနေရပေပြီ။

သုံးဦးသော အိမ်ပျက်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ သူမကို ချုပ်နှောင်ထားကြပြီး ယခု စစ်ဆေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာမှ လာမရှာဘူး၊ ကွဲကွာနေတဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အစ်ကို တစ်ယောက်ကို လာရှာတာ”

“မယုံဘူး... ငါ့နာမည် မိုက်ခဲတဲ့နော်၊ နင်တို့ ရတနာ သိုက် လာရှာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အမွေတစ်ခုခုရအောင်

လာရှာတာလား... တစ်ခုခု ဖြစ်ရမယ်”

“ဪ... ခက်လိုက်တာ၊ အရေးထဲရှင်... ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုကို လာရှာတာပါဆိုမှ”

“နင့်အစ်ကိုက ဘာကြောင့်ပျောက်နေတာလဲ၊ ယုတ္တိ မရှိဘူး”

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက ငယ်ငယ် ကတည်းက ကွဲသွားခဲ့တယ်၊ မေမေ့နောက်ကို အစ်ကိုပါသွား တယ်၊ အခု ဖေဖေက သားအမိနှစ်ယောက်လုံးကို ရှာခိုင်းလို့ ရှာတာ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာလို့ လာမရှာတာလဲ”

“ဖေဖေက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ၊ သူပြန်လာရင် အဆင်သင့် တွေ့ရအောင် ကျွန်မတို့က အရင်လာရှာထားတာပါ”

အတူးက ပြီးစလွယ်တစ်ဝက်၊ အမှန်တစ်ဝက် သူ့သိ သမျှ ဖော့ပြီးပြောလိုက်သော်လည်း လူမိုက်နှစ်ယောက်က ယုံ ကြည်ပုံမပေါ်။

အတူးကို အိမ်ထဲမှာ ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ပြီး သူတို့နှစ် ယောက်က အိမ်ပြင်မှာ သွားရောက်တိုင်ပင်ကြသည်။

“တို့ထင်သလို မဟုတ်ဘူး... ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ငါ့ရတာသာ အဖတ်တင်တယ်၊ ပြန်လွှတ်ပေးရင်လည်း ပြသ
နာရှာမှာ စိုးရတယ်”

“အေးကွာ... ဒီတစ်ခါတော့ လွဲတာပဲ၊ အဲ... အလကား မဖြစ်ရအောင် သူ့ကို ပြန်ပေးဆွဲရရင်ရော ... ဘယ်နယ်လဲ”

“ခရီးသွားတွေမို့ ငွေများများပါမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ
ဒီကောင်မလေးက ခပ်မှိုန့်မှိုန့်ရယ်၊ အိမ်ဖော်တွေ ဘာတွေ
နှိုင်းတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပြားမှ မရတာစာရင် နည်းနည်းပါးပါး ရတာက တော်မှာပေါ့၊ ငါတော့ ပြန်ပေးသဘောမျိုး လုပ်ချင်တယ်”

မိုက်ခန့်နှင့် ထွန်းအောင်တို့ တိုင်ပင်နေကြသည်မှာ အခါ
က တိတိကျကျ ထွက်မလာ။ တစ်ယောက်က ပြန်ပေးဆွဲလိုပြီး
တစ်ယောက်က ပြန်လွှတ်ချင်နေသည်။

နောက်ဆုံး တစ်ညချုပ်ထားပြီး မနက်မှ အခြေအနေ
ကြည့်လုပ်ကြမို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှေ့မှာ အရက်ဝိုင်းထိုင်နေသည့်နှစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး အတူးရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်တုန်လှုပ်လှပါ၏။

လူဆိုး လူဝိုက်မှာ ဆေးမရှိ။ ဘာမဆို အန္တရာယ်တွေ
စုပြီးကျသွားနိုင်သည်။ အရှက်အန္တရာယ်နှင့်အသက်အန္တရာယ်
လည်း ကျရောက်နိုင်ပါ၏။

ကိုယ်က အမျိုးသမီး အရာရာကို စိုးရိမ်တုန်လှုပ်ရသည့်
ကြားထဲ သူမကို ချုပ်ထားသည့်နေရာကလည်း ခြင်ကိုက်လှပါ
၏။

လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ဖူးပြီး ကုလားထိုင်နှင့်ရေပြီး
တုပ်နှောင်ထားသည်မို့ ရုန်းထွက်ဖို့လည်း မလွယ်။ အစ်ကိုလေး
ကလည်း ဒီမြို့ကို မကျွမ်းကျင်သည်မို့ လိုက်ရှာနိုင်မှာမဟုတ်။
မမလေးကလည်း ပစ်ထားလို့မရသည့်အခြေအနေ။

မျက်ရည်များ တတွေတွေစီးကျရင်း အတူး ဒုက္ခရောက်
နေရိုက် အိမ်ရှေ့မှာလည်း စကားတွေများ။ ရန်တွေဖြစ်နေကြ
ပြန်သည်။

“ငါ အိမ်ပြန်အိပ်မယ်၊ မနက်ကျမှ ပြန်လာခဲ့မယ် ...
မင်း ကောင်မလေးကို စောင့်နေ”

“မရဘူး... မင်းပါ အတူတူစောင့်၊ ပိုက်ဆံရရင်
နယ်ယောက်လုံး ခွဲယူရမှာ၊ ဒုက္ခလည်း အတူတူခံပေါ့ကွ”

“ငါက အိမ်မှာ ကလေးနေမကောင်းလို့ မင်းကို

သုခကြည်စင်ရှုစေ

ထောင်းပန်နေတာ၊ ဒီအစီအစဉ်ကို မင်းဆွေပေမယ့် အကောင်
အထည်ဖော်ရတာက ငါပါကွ”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရက်မူးပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြ
နေကြလျှင် အတူးမှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာနှင့် နားစွင့်နေရသည်။
ဘာတွေဖြစ်လာဦးမလဲ။

မီးစဉ်ကြည့်ကရတော့မှာပဲ။

အချုပ်ခံထားရပေမယ့် အသင့်အနေအထားနှင့် အတူး
အရာအားလုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့သာ အားမွေးနေရပါတော့သည်။

အသုံး (၁၇)

နံနက်မိုးလင်းသည့်အခါ အိပ်ရာထက်မှာ ကြည်လင်စွာ
အိပ်ပျော်နေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်ကို ပြည့်ပိုင်ကို မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်
မိပါသည်။

သူကလေးဟာ သူ့ရဲ့ဇနီး ဖြစ်သွားခဲ့ပေပြီ။

အဲဒါ ဘယ်သူ့အပြစ်လဲ။

ယခုတိုင် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တိုးဝင်ပြီး သူ့လည်ပင်းကို
အင်းတင်းဖက်ထားသည့် ချစ်သူကလေးကိုပဲ အပြစ်ဆိုရမလား။

ချစ်သူကလေးကို ညင်သာစွာ ပွေ့ဖက်ထားရင်းနှင့်
ပြည့်ပိုင်ကို စဉ်းစားရပါသည်။

ငါ ဘာတွေ လုပ်ရမလဲ။

ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

လာရင်း ရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း တစ်ခုမှ မအောင်မြင်၊ မမြတ်မွန်ကိုလည်း မတွေ့။ သတင်းတောင် ရှာလို့မရပါ။ သူ့သားဆိုတာ ဝေလာဝေးရော။

‘မမြတ်မွန် ကသာမြို့မှာနေသည်’ ဆိုသည့် အချက် တစ်ခုတည်းနှင့် လာရှာရတာ လူကြားလျှင် ရယ်စရာ။

မမြတ်မွန်ဆိုတာ ကသာမြို့ရဲ့ နာမည်ကြီးတစ်ယောက် ဆိုလျှင်လည်း ထားပါတော့။

နောက် လောလောဆယ်နေသည်ဆိုလျှင်လည်း တစ်မျိုး။

ဓာတ်ပုံကလည်း ရှေးလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း အစိတ်၊ သုံးဆယ်က ဓာတ်ပုံ။

အိပ်ရာထက်မှာပင် သူ့စိတ်တွေ ဝေဝါး၊ ထွေပြားနေမိစဉ် မီးပွင့်စံပယ် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ နီးထသွားခဲ့သည်။

ဇာတ်သမားတွေလို မီးရောင်အောက်မှာ ကနဲ၊ ခုန်နဲ၊ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပေမယ့် မနက်လင်းတော့ သူကလေး ရှက်သွေးမွန်နေပေပြီ။

ဖားပျံလေးပမာ သူ့ရင်ခွင်မှ ဆတ်ခနဲ ခွာထွက်သွားပြီး

မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကွယ်ထားပုံက ကလေးတစ်ယောက်ပမာ။

သူကလေး အနေရမကုန်စေဖို့ ပြည့်ပိုင်ကို သူမအနားသို့ လှိုင့်သွားလိုက်၏။

“မရှက်ပါနဲ့တော့ အချစ်ရယ်၊ မစွန်းရင်းကလည်း ဂိုလို့ ကန်စွန်းခင်းကလည်း ငြိသွားခဲ့ပြီလေ၊ စံပယ် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့နော်... တို့တွေ ဒီမှာပဲ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ထပ်လိုက်ကြမယ်၊ စံပယ်ကို ကိုယ် လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် အဲ... လူနဲ့သူနဲ့တူအောင် ထားနိုင်ပါတယ်၊ မငိုနဲ့တော့နော်”

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်လေးများ စို့နေသဖြင့် လူကို သည်ဘက်သို့ သူ ဆွဲလှည့်လိုက်ပါသည်။

ခေါင်းမဖော်ဘဲ သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာဝှက်ထားသည့် ကောင်မလေးသည် နောင်တရလို့တော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။

ကလေးစိတ် မကုန်လို့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းကလေးပီပီ ဘဝပြောင်းသွားတာကို နှမြောလို့လည်း ဖြစ်မည်။

သူ ချောမောသောအခါ ချစ်သူလေး၏မျက်နှာ ပြန်လည် ကြည်လင်လာခဲ့ပေပြီ။

သည်စဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ပြည့်ပိုင်

၁၁၂ ကြယ်စင်နှစ်

ကို ထွင်းမြန်စွာ သွားဖွင့်လိုက်၏။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ...

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ညက ရှာတာ မတွေ့ကြဘူးလား။ အခုမနက်တော့ ကျွန်တော်တို့ပါ ရှာရမယ်”

“တွေ့ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ပဲ တွေ့တဲ့လူက ဆေးရုံတင်ထားလိုက်ကြတယ်”

“ဗျာ”

မိုးပွင့်စံပယ်ပါ အနာသို့ရောက်လာပြီး အတူး၏သတင်း ကြားလိုက်ရ၏။ ပြည့်ပိုင်ကို သူကလေး၏လက်ကို အားပေးသည့် အနေဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။

“ဒါဆို ရဲမှူးခင်းပေါ့။ ဟုတ်ပြီလေ ... ကျွန်တော်တို့ သွားတွေ့လိုက်ပါမယ်။ ခင်ဗျားကိုလည်း အားနာလိုက်တာဗျာ”

“ရပါတယ် ... ကျွန်တော်တို့ကတောင် ပြန်ပြီး အား နာနေမိပါတယ်။ လိုအပ်တဲ့အကူအညီ ပြောပါဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ နောင်ကြီးရယ်”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဆင်းသွားသည့်အခါ ပြည့်ပိုင်ကို မိုးပွင့်စံပယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဆေးရုံလိုက်သွားရမယ်။ ဒါပေမဲ့ စံပယ်ကိုလည်း တစ် ယောက်တည်း မထားရန်နဲ့နိုင်သွား ... စံပယ်ပါ လိုက်ခဲ့နော်”

အစိုးရနှင့်ဆောင်အရပ်များ ၁၈၃

နောက် ဝသန်မိုးဦးဆီ အခြေအနေတွေ တင်ပြရမယ်။ အခြေ အနေက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီမို့ ရန်ကုန်ပြန်လို့တော့ မရသေးဘူး။ အတူးကိုစောင့်ရင်း မပြတ်မွန်ကို ရှာတော့ရှာကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူ့အစီအစဉ်ကို သူမဟာ ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြပြီး ထောက်ခံပါ၏။

နှစ်ယောက်သား ရေချိုး အဝတ်အစားလဲကြပြီး ဆေးရုံ လိုက်သွားဖို့သာ ပြင်ကြရလေသည်။

တည်းခိုခန်းမှာ မဆက်လိုသည်မို့ လမ်းဘေးဖုန်းနှင့် ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးထံ ပြည့်ပိုင်ကို ဆက်သွယ်လိုက်ပါသည်။ သူနှင့် အတူ မိုးပွင့်စံပယ်ပါ နားထောင်မည်။

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးထံမှ ချက်ချင်းပင် အဆက်အသွယ် ရခဲ့ သည်။

“ကိုပြည့်ပိုင်ကိုလား ... အခြေအနေထူးခြားလား။ ဒီ မှာတော့ မိုးမီးလောင်နေပြီ။ ကဲပါလေ ... ရှင်တို့ဘက်က အခြေ

အနေကို အရင်တင်ပြ”

သူမ၏အမိန့်အတိုင်းပင် ပြည့်ပိုင်ကို ဆောင်ရွက်ရပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့ရှာနေတာ မထူးခြားသေးဘူး၊ ဓာတ်ပုံ ကလည်း ဟိုတုန်းက ဓာတ်ပုံ၊ လိပ်စာကလည်း မသိ၊ ကသာမြို့ ကလည်း အကျယ်ကြီးဆိုတော့ ...”

“ရှာလို့မတွေ့သေးပေမယ့် ဇွဲမလျှော့ပါနဲ့၊ နောက်ထပ် ငါးရက်လောက် ကြိုးစားလိုက်ပါဦး၊ မိုးပွင့်စံပယ်ရော ထူးခြား လား”

“သူလည်း မထူးခြားသေးဘူး ... ဒါပေမဲ့”

အတူးအကြောင်း ပြောသင့်မပြောသင့် သူစဉ်းစားနေမိ စဉ် တစ်ဖက်မှ ဝသန်မိုးဦး စကားစဖြတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... နောက်ထပ် ငါးရက်နေပြီး ရှာ ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဒီမှာ ကိုဝင်းခန့်ကျော်ကတော့ သူညီမ ပါသွား လို့ တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်နေပြီ၊ ကြည့်ရတာ တော်တော်အရ သာ ရှိတယ်၊ ဒါပဲနော် ... ဆက်လုပ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို မျက်မှောင် ကြုတ်သွားမိသည်။

ဒီမိန်းမရဲ့အချိုးက ဘာအချိုးလဲ။

အစကတော့ သူပဲ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေပြီး ယခုကျတော့ စိတ်မပါတော့သလို။

မမြတ်မွန်ဆိုတာရော တကယ်ရှိရဲ့လား၊ ဘယ်ဓာတ်ပုံ ဆိုင်က ပေါက်ကရပုံလဲ။

“ကိုဝင်းခန့်ကျော်ကတော့ သူညီမပါသွားလို့ တစ်ကိုယ် လုံး မီးလောင်နေပြီ၊ ကြည့်ရတာ တော်တော်အရသာရှိတယ်”

ဝသန်မိုးဦး၏စကားကို ကြားယောင်ပြန်လျှင် ပြည့်ပိုင်ကို တင်းခနဲ ဖြစ်ရသည်။

ဒီမိန်းမ ဘာကို အလိုရှိတာလဲ။

သောနုတ္တိရံမုဆိုးလို့၊ စူဠသုဘဒ္ဒါလို့ အစွယ်ကိုလို့ သလား။

ဒါဖြင့် သူနှင့်မိုးပွင့်စံပယ်ဟာ သူတို့လင်မယားချင်း ဦးချင်းထိုးတဲ့ပွဲမှာ နယ်ရပ်ကလေးတွေလား။

အေးလေ ... မီးစဉ်ကြည့်ကရမှာပဲ၊ ငါဟာ သူတို့ထင် သလို အစွမ်းအစမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ။

သဘောအရာရှိတစ်ယောက်ပဲ။

အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့် သူတို့ညွတ်ကွင်းမှာ တမင် အမိခံနေခဲ့တဲ့ ကေသရာဇာခြင်္သေ့ကြီးပဲ။

စုန်းရုံမှာ နှစ်ယောက်အတူ ထွက်ခဲ့ကြလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အသံတွေ တိတ်နေကြ၏။ သူမက နဂိုတိတ်ဖြစ်ပြီး သူကတော့ အတွေးများနှင့် တိတ်ဆိတ်နေဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် ပြဿနာများ ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် သူတို့ လက်မထပ်နိုင်ကြသေးပါ။ ဆေးရုံသို့ အမြန်ဆုံးသွားပြီး အတူးရဲ့ အခြေအနေကို နှစ်ယောက်အတူ ကြည့်ကြရဦးမည်။

“အတူး”

“အစ်ကိုလေး ... မမလေး”

ဆေးရုံတင်တစ်လုံးပေါ်မှာ အတူးကို သူတို့ တွေ့လိုက်ကြရသည်။

အတူးခန်း အသည်းအသန်ခန်းမှာ မတွေ့ကြရလို့ တော်သေး၏။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပါပဲ။

သူတို့သုံးယောက်ဟာ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး စေလွှတ်လိုက်သည့် သောင်ပြင်ပေါ်က ရွှေဟင်္သာသုံးကောင်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဟာ၊ ငါ့မှာ နင့်မမလေးကိုလည်း ပစ်ထားလို့မရ၊ နင့်ကိုလည်း ဘယ်လိုရှာရမှန်းမသိနဲ့၊ တည်းခိုခန်းက ကောင်လေးတွေ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပတ်ရှာသေးတယ်”

တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ သူတို့သုံးယောက်ပဲရှိသည်မို့ တကယ်ဆွေမျိုးရင်းချာပမာ ပိုမိုရင်းနှီးတွယ်တာမိကြပါ၏။

မိုးပွင့်စံပယ်က အတူး၏လက်ကလေးများကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ဓားဒဏ်ရာရထားသည့် ကျောပြင်ကို ကြင်နာစွာ ကြည့်ရှုနေလေသည်။

အတူးမှာ စိတ်ခိုင်းသူမို့ သူ့အဖြစ်သူ မျက်ရည်ဝဲရုံသာ။ အကျိုးအကြောင်းကို နှစ်ယောက်လုံးအား ရှင်းပြပါ၏။

“အတူး တရုတ်ဆိုင်က ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အသားလုံးကြော်နဲ့ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်ထုပ်တွေ ဆွဲပြီးပြန်လာတုန်း လမ်းမှာ မီးခဏပြတ်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဖျတ်ခနဲ လူတစ်ယောက်က အတူးအနားကပ်လာပြီး ဓားနဲ့ထောက်၊ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်စေတယ်၊ ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ညှပ်ခေါ်သွားတာမို့ ဘယ်လိုမှ မပြေးသာဘူး။ နောက် လူနေကျတဲ့ မှန်ကွက်က အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးဆီ ခေါ်သွားကြပြီး အတူးတို့ ဘာလုပ်ရအောင် လာသလဲ မေးတယ်”

“နင် ပြောပြလိုက်သလား”

“ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နဲ့ ယေဘူယျပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ အတူးတို့ကိစ္စက လျှို့ဝှက်စရာမှ သိပ်မရှိတာ၊ သူတို့က ရတနာ သိုက် လာရှာသလား၊ အကြံအစည်တစ်ခုခုနဲ့ လာသလားလို့ ထင်နေကြတာ”

“အင်း ... နောက်တော့ရော”

“နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြ၊ မူးကြနဲ့ အတူးကို တစ်ယောက်က ကြိုးလာဖြည်ပေးတယ်၊ နောက်...”

အတူး ရှက်သွားပြီ။ စကားမဆက်တော့လျှင် ပြည့်ပိုင်ကို နှင့် မိုးပွင့်စံပယ်တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။ သို့သော် အတူးက သူ့စကား သူဆက်ပါသည်။

“အတူး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမလေးရယ်၊ ပရိယာယ် သုံးပြီး လွတ်အောင်ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ အိမ်ထဲကထွက်ပြီး လမ်း ပေါ် လျှောက်ပြေးနေတော့မှ နောက်က ဓားနဲ့လှမ်းပစ်လိုက်တာ၊ အရမ်းနာပေမယ့် အတူး ဆက်ပြေးတာပဲ၊ သူတို့မှာ ဆိုင်ကယ် ရှိတာသိလို့ လမ်းအတိုင်းမပြေးဘဲ အနီးဆုံးခြံကြီးတစ်ခုထဲ ဝင် ပြေးပြီးမှ အတူးသတိမေ့သွားခဲ့တယ်၊ အတူးသတိရတော့ ဆေးရုံ ပေါ်မှာ ရောက်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ တည်းခိုခန်းကို ပုန်းဆက်ခိုင်းပြီး

အစ်ကိုလေးနဲ့မမလေးကို မှာလိုက်တာ”

“အေး ... တော်သေးတာပေါ့၊ ကဲ ... နင် ဘာမှမပူ နဲ့ အားလည်းမငယ်နဲ့၊ ငါတို့ နေ့တိုင်းလာကြည့်မယ်၊ စံပယ်ရှယ် နှစ်လည်း ငှားပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အတူး အားမငယ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုလေး နဲ့ မမလေး ရှိနေတာပဲ”

သည်စဉ် ရဲစခန်းမှလာပြီး စစ်ချက်ယူနေသဖြင့် အတူး က သူမတွေ့ကြုံခဲ့သမျှတွေကို ပြောပြနေခဲ့သည်။

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်တာပါပဲ။

ကြုံလာသမျှ ဒုက္ခတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့သာ သူတို့ ပြင်ကြ ရတော့မည်။

အခန်း(၁၀)

“မမြတ်မွန်ဆိုတာ တကယ်ရှိလို့လား။ ကျုပ်ထင်တာ တော့ ဒေါ်ဝသန် ကျုပ်တို့ကို အရှုံးလုပ်နေတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

ညဦးပိုင်းမှာ ဆေးရုံမှပြန်လာကြပြီး ပြည့်ပိုင်ကို ဒေါ်ဝသန်မိုးညိုထံသို့ လမ်းဘေးဖုန်းမှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပြန်သည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ အစာမကျော့။ ဒေါ်ဝသန်မိုးညိုကို သူ သံသယ ဝင်နေပြီး တစ်ဖက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို သူကြားရလေသည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုထင်လို့လဲ ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ကျုပ်ထင်တာတော့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားယောက်ျား အပေါ် လက်စားချေလိုတာနဲ့ သူ့ဆတ်ဆတ်ခါမယ့် ပြဿနာမျိုး ဖန်တီးလိုက်တာလို့ပဲ ထင်တယ်။ အခု ဝင်းခန့်ကျော် ဘာလုပ်

နေသလဲ ... သူညီမကို လိုက်ရှာမနေဘူးလား။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို စိုးရိမ်ပြီး စိတ်ပူနေလိုက်ရတာ။ ခင်ဗျား တော်တော် ရက်စက်တဲ့မိန်းမပဲ”

ပြည့်ပိုင်ကိုမှာ ဒေါသတွေထွက်နေပြီး ဝသန်မိုးညိုနှင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပစ်ချင်နေသည်မို့ အနားမှာ မိုးဖွင့်စံပယ်ကို ခေါ်မထားခဲ့ပါ။ အခန်းမှာသာ ထားခဲ့၏။

“ရှင် စကားပြောတာတွေ လွန်လွန်းတယ်။ ဘာလဲ ... အရေးပေးလို့ ရွှေရေးပန်းကန်တက်တာလား။ ရှင့်ကိုယ်ရှင်လည်း ဒရိုင်ဘာဆိုတာ သတိရပါဦး”

ဒေါ်ဝသန်မိုးညို၏ ခန့်တဲ့တဲ့စကားကို ကြားရလျှင် ပြည့်ပိုင်ကိုမှာ အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်လှမှု။

ချက်ချင်းပင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ပြေးပြီး ပြဿနာတွေကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုပေမယ့် အတူး ဒီမှာ ဆေးရုံတက်နေရသည်ကြောင့် သူ့မှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်ရှာ။

ဒေါ်ဝသန်မိုးညိုထံမှ မခံချိမခံသာစကားများ ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကိုဝင်းခန့်ကျော် ကိုယ်ချင်းစာတတ်အောင်၊ မချင်းစာနာတတ်အောင် ကျွန်မ သင်ပေးလိုက်တာ။ အခု သူ မိုးနဲ့

၁၉၂ ကြယ်စင်နှစ်

စံပယ်ကို လိုက်ရှာနေတယ်”

“ကျုပ်တို့ ဘယ်မှာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောပြလိုက်သလား”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ရှင် ... ဘယ်ပြောပြပါ့မလဲ၊ ဒါမှ ပိုပြီး သူ့ဒေါသတွေ တောက်လောင်လာမယ်၊ သူ့သောကတွေ ပိုပြီး ရောက်မှာပေါ့၊ စိတ်ချ ... စစ်ကိုင်းသွားတယ်လို့ပဲ ပြောလိုက် တယ်”

တစ်ဖက်မှ စကားသံတိတ်သွားလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို ဝသန် မိုးဦးကို နှစ်နှစ်နာနာပြောပစ်လိုက်ဖို့ စကားလုံး စဉ်းစားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာ အစကတော့ ဝင်းခန့်ကျော်ဆိုတဲ့ ကျားဆိုး ခဲ့ လက်ခုပ်ထဲက သနားစရာသိုးမလေးပဲ”

“အခုတော့ရော”

“အခုကျ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကျားငစဉ်းလဲ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဝံပုလွေမ ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ မုဆိုးအချင်းချင်း ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်တဲ့ပွဲမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိရှာတဲ့ ယုန်သူငယ်လေးတွေကို တည်ကြက်အဖြစ် အသုံးချခဲ့တယ်၊ သားကောင်အဖြစ် ပစ်ခတ် ညစ်ပတ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဟင်း ဟင်း ... ရှင်ကတော့ ယုန်သူငယ် မဟုတ်

လောက်ပါဘူးနော်၊ အသံကောင်းလွှင့်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်လည်း ကျားငစဉ်းလဲတစ်ကောင်ပါပဲ၊ ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ အခု ကျွန်မ သိသွားခဲ့ပြီ”

“ဝင်းခန့်ကျော်ရော သိသွားပြီလား”

“ဒါပေါ့ ... ဒါကြောင့် အခု သူ့ အသည်းဆတ်ဆတ်ခါ အောင် နာနေခဲ့ပြီလေ၊ သူ ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေကြောင့် နှစ်ထပ်တိုးတွေ၊ တိုးရင်းပေါင်းတွေနဲ့ လိမ့်နေအောင် သူခံနေရ ပြီ၊ ကျားငစဉ်းလဲကြီး ကျွမ်းပစ်လှူလိုက်နေခဲ့ပြီလေ၊ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ရှင်လည်း သတိသာထားပေတော့၊ သူက ရှင်ကို တွေ့ ရာသင်္ချိုင်း စားမဆိုင်းဘဲ”

တစ်ဖက်မှ ခြိမ်းခြောက်စကားတွေ၊ ထိုးဖောက်စကား တွေကို ပြည့်ပိုင်ကို မကြောက်သော်လည်း ဝင်းခန့်ကျော် ထင် သလို မိုးပွင့်စံပယ်ထင်သွားမှာ၊ အထင်လွှဲသွားမှာ သူ မခံစား နိုင်ပါ။

ခေါ်ဝသန်မိုးဦးထံ သူသိလိုသည့်အချက်ကိုသာ ထပ်မံ နားလိုက်ခဲ့သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ မမြတ်မွန်ဆိုတာ အကယ်မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီ ... ကျုပ် ကသာက

နေ ခြံလာခဲ့တော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အသင့်သာ ပြင်ဆင်ထားပေး
တော့၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားပြောသလို ကျားစဉ်းလဲတော့ မဟုတ်
ဘူး... ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ရင် တောသုံးတောင်ကို အစိုးရတဲ့ ကေသ
ရာစာခြသေ့မင်းပဲ ဖြစ်မယ်”

ပြည့်ပိုင်ကို အံ့ကြိတ်ပြီး ခပ်တင်းတင်းကြိမ်းလျှင် ဒေါ်
ဝသန်မိုးဦး လေသံပျော့သွား၏။

“ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ် ကိုပြည့်ပိုင်ကို၊ စောစောက
ကျွန်မရဲ့စကားတွေ လွန်သွားပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ပစ်မှတ်က ကို
ဝင်းခန့်ကျော်တစ်ယောက်တည်းပါ ... ရှင်တို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားရဲ့ပစ်မှတ်ကို အသေပစ်ထည့်
လိုက်ပေါ့ဗျ၊ ဘာကိစ္စ မဆိုင်တဲ့သူတွေကို ဆွဲထည့်ပြီး ဒုက္ခပေး
နေရသလဲ”

“ကျွန်မကောင်ခတ်တဲ့ကြား၊ မြေစာပင်အဆစ်ပါရသလို
ဖြစ်သွားတာ ကျွန်မ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်တို့ကိစ္စကို ကျွန်မ
အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ... ကျုပ်မှာ အစွမ်းအစမရှိတာ ကျလို့
နေစမ်းပါဦး ... ခင်ဗျား ဝင်းခန့်ကျော်ကို ဒီလောက်တောင်
မုန်းနေရင်လည်း ကွာပစ်လိုက်ပါလားဗျ၊ လက်သည်မပေါ်အောင်

ရှင်းပစ်လိုက်ပါလားဗျ”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြည့်ပိုင်ကို ဘုရားချလိုက်လျှင်
ဝသန်မိုးဦးထံမှ သက်ပြင်းချသံကို ဖိစိပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရပါ၏။

“ခက်တယ် ... အဲဒါကျတော့ သိပ်ခက်တယ်၊ ကျွန်မ
ကိုဝင်းခန့်ကျော်ကို ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်နာနာ အပေါ်ယံကပဲ
နာတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲ အသည်းထဲကတော့ သူ့အပေါ် ဘယ်
လိုမှ မုန်းလို့မရဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်မ၊ လိုချင်တာ သူ ကိုယ်ချင်းစာ
တတ်သွားစေချင်တာ တစ်ခုပါပဲ၊ မိန်းကလေးတွေအပေါ် သူ
စာနာနားလည်ပေးစေချင်တယ်... ဒါပါပဲ၊ ကျွန်မ သူ့ကို မုန်း
မိလိုတာ ဝေလာနဝေး၊ ကျွန်မကို သူ ဘယ်လောက်ပဲ နှိပ်စက်
နှိပ်စက် ... သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်မအတွက် မျှော်လင့်ချက်
တွေ ရှိနေသေးသလိုပဲ၊ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ ကျွန်မအတွက် အစိမ်း
ရောင်အချစ်တွေ ရှိနေသေးတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံကြည်မြဲပဲ”

ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး၏စကားများကို နားထောင်ပြီး သူမ မွှား
ချားနေပြီလားဟု ပြည့်ပိုင်ကို အံ့သြရင်း မိန်းမတစ်ယောက်၏
အချစ်ကို လက်ဖျားခါမိပါတော့သည်။

သူမက ဆက်လက်ဝန်ခံပါလေ၏။

“ကျွန်မ ရှင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ... မမြတ်နိုးနဲ့

၁၉၆၆ ဩဂုတ်လ

ဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူး။ ကျွန်မအပေါ်မှာလည်း ရန်သူလို သဘောမထားလိုက်ပါနဲ့၊ ရှင်တို့ ကသာကနေ အချိန်မရွေး ပြန်လာလို့ရပါပြီ၊ ကျွန်မကတော့ သူ့ဆီက တုံ့ပြန်လာမယ် အခြေအနေတွေကို ရင်တမမ၊ ရင်တဖိုဖိုနဲ့ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး မယ်ရှင်၊ သူ အခု ရှင်တို့ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာနေ တယ်”

နောက်ဆုံး ပြည်ပိုင်ကို စိတ်ကို ဒုံးဒုံးချလိုက်မိပါသည်။

ဘာကြီးပဲဖြစ်လာလား မိုးပွင့်စံပယ်ဇာလက်ကို မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ကာ ကမ္ဘာကြီးကိုတောင် သူရင်ဆိုင်လိုက်တော့မည်။

သူ ဝသန်မိုးဦးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။

“စိတ်သာချပါ ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဘယ် လိုမှ သဘောမထားတော့ပါဘူး။ ဝင်းခန့်ကျော်နဲ့တွေ့ရင်လည်း ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းလိုက်ပါမယ်၊ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော် ဟာ နမရှိတဲ့မောင်တစ်ယောက်မို့ နမချင်းလည်း စာနာတတ် တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့နမလေးကိုလည်း ရင်ထဲ အသည်းထဲက တကယ်ချစ်မိသွားလို့ပါပဲ”

“ကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ရှင့်အကြောင်းကို သိရတော့ ကျွန်မ မိုးပွင့်စံပယ်အတွက် ရင်ပူနေရတာ၊ ရှင်တို့

ရွှေစကားစာပေ

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၁၉၇

ဘာမှမပူကြနဲ့နော်၊ ကျွန်မဆီသာ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့ကြပါ၊ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် ကျွန်မ ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ဗျာ၊ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

ဇုန်ခွက်ကို ချလိုက်ပြီး သည်ဘက်သို့ ပြည်ပိုင်ကိုလှည့် လိုက်လျှင် မိုးပွင့်စံပယ်ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ လန့်သွားပါ၏။

“စံပယ် ... ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ၊ ကျန်းမာရေး လည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ လာ လာ ... ကိုယ် နည်းနည်း ကြာသွားတယ်”

အပြုံးနွမ်းလေးနှင့် သူ့လက်မောင်းကို ခိုတွယ်လာသည့် ချစ်သူလေးသည် ဘာမှ အရောင်မဆိုးသေးသဖြင့် သူကလေး ဘာမှ မသိသေးကြောင်း သေချာသွားမှ ပြည်ပိုင်ကို သက်ပြင်း ချမိပါတော့သည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း(၁၉)

ညအိပ်ဝတ်စုံလှလှလေးနှင့် ဘိုမရုပ်လေးသဖွယ် လှပနေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်ကို ပြည့်ပိုင်ကို ချစ်မြတ်နိုးခြင်းများစွာဖြင့် တစ်ခွဲစိန် ငေးကြည့်နေမိ၏။

ရှေးစာဆိုတွေထဲက အတိုင်းပါပဲ ...

မုက်ဝန်း၊ မျက်နှာက ငွေလသာနေသည့်နယ်။

ကော့ရွှန်းသော မျက်တောင်၊ မျက်ခုံးတို့ကအစ ပပထင်း

ထင်း။

ညအိပ်ဝတ်စုံ ပန်းရောင်လေးနှင့် လှချင်ကိုင်းလှနေသည့် ချစ်သူလေးကို သူ ရင်ခုန်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာဦးမလဲ။

ရွှေစကားစာပေ

ဝင်းခန့်ကျော် သူတို့ကို လိုက်ရှာနေသည်တဲ။

ဒီကောင်ဟာ နံနံအအ မဟုတ်သည်မို့ မကြာခင် ခြေရာခံမိသွားလိမ့်မည်။ ဒီမြို့မှ ခြေရာဖောက်ကာ ရန်ကုန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဇာတိမြို့ကိုဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြေးရအောင်လည်း အတူးမှာ ဆေးရုံတက်နေလျက် တန်းလန်။

စိတ်ညစ်စရာတွေကို ခေတ္တမေ့ထားပြီး လောလောဆယ် စိတ်ချမ်းသာအောင် နေလိုက်ချင်ပေမယ့် သူ့မှာ သက်ပြင်းတွေသာ တွင်တွင်ချနေမိလျက်သာ။

မနက်ဖြန်တော့ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်၏ အကူအညီနှင့်ပင် သူ မိုးပွင့်စံပယ်လေးကို လက်ထပ်ယူတော့မည်။ လက်မှတ်ထိုးလိုက်မည်။ ဒါမှလည်း နောက်ကြောင်းအေးမည် ထင်ပါ၏။

ယခုတော့ ခိုးရာလိုက်လာသည့် ချစ်သူတွေလို ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ဖြေရင်း ပြည့်ပိုင်ကို သဘောထားရသည်။ အမှန်တကယ်လည်း သူ မိုးပွင့်စံပယ်ကို ရင်ထဲမှ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးပြီး လက်ထပ်မည် မဟုတ်ပါလား။

ခုတင်ဘေးမှ ကုလားထိုင်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ပြည့်ပိုင်ကို အတွေးတွေပျံ့လွင့်နေခဲ့ရာမှ ချစ်သူလေးကို လှမ်းကြည့်လျှင် သူကလေး အိပ်နေပေပြီ။

ရွှေစကားစာပေ

သူကလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာရော အတွေးတွေနှင့် စိုးရိမ်ပူပန် နေရှာလေး။

စာနာသနားစိတ်ဖြင့် ပြည့်ပိုင်ကို သူကလေး၏အနီးမှာ ညင်သာစွာ ဝင်ရောက်လှုံ့လျောင်းလိုက်လျှင် ကျောပြင်လေး ထစ်ချက်တုန်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

အလို... သူကလေး တိတ်တခိုး ငိုကျွေးနေတာပါလား။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြွေကွဲသွားမိပြီး ပျာပျာသလဲပင် ပြည့်ပိုင်ကို သူကလေးကို ပွေ့ယူချော့မော့မိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ ကလေးရယ် ... ကိုယ့်ကို မယုံလို့လားဟင်၊ ကို ကလေးကို တကယ်ချစ်တာပါ။ တကယ် လက်ထပ်မှာပါ။ အခုကာလကို ခိုးရာလိုက်လာတဲ့ကာလလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့ကွယ်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ကို မင်းကို အနိုင် ကျင့်နေတယ်လို့များ သဘောထားမိလို့လားဟင်”

ကိုယ့်ချစ်သူက စကားမပြောတတ်သည့် ကောင်မလေး မို့ သူမ၏ရင်ထဲမှ စကားများကို သူ မသိနိုင်ပါ။

ဘယ်လောက်တောင် ရင်နာစရာကောင်းလိုက်သတဲ့လဲ။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆက်လက်ငိုနှိုက်နေသည့် ကောင် မလေးကို ချော့မော့ယုယနေရာမှ သူကလေး ငြိမ်သက်မိန်းမော့

သွားခဲ့လျှင် ပြည့်ပိုင်ကို သူမကို ညင်သာစွာမွှေးမိပြီး နေရာမှ ထလိုက်ပါသည်။

သည်ညတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ အိပ် တော့မည်။ သူ့ကို မယုံရဲရဲ ဖြစ်နေရှာသည့် ချစ်သူလေးကို သူ မထိရက်တော့ပါ။ လက်ထပ်ပြီးမှပဲ ဆက်ချစ်တော့မည်။

မနေ့ကပင် အချစ်ရေကာတာကြီး လျှံကျကျိုးကျသွားခဲ့ ပြီမို့ သည်ကနေ့တော့ သူ ရင်နာစွာနှင့်ပင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်လိုက်၏။

မိန်းကလေးတို့၏ သဘောထားကလည်း အံ့သြစရာ၊ ဒါမှမဟုတ် ချစ်သူလေး၏ စိတ်ကို သူကပဲ နားမလည်လေရော သလား။

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ သူ မေ့မေ့ မေ့မေ့နှင့် အိပ်ပျော်စ မှာပင် မိုးပွင့်စံပယ် သူ့ကိုလာနှိုးခဲ့၏။ ပြီး သူမ၏ ဘာသာစကား ဖြစ်သည့် အမူအရာနှင့်ပင် သူ့ကိုအိပ်ရာပေါ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားခဲ့ သည်။

သည်တော့လည်း ...

ပျော်ရွှင်စွာ သက်ပြင်းချလျက်နှင့်ပင် သူ တိမ်လှိုင်းတွေ ဦးချ ငြိမ်ရပြန်ပါသည်။

၂၂ ကြည်စင်ရှုစေ

သိပ်ချစ်ရသည် ချစ်သူလေးနှင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ချစ်
ကြင်နာရသည် ထိုညများသည် ပြည့်ပိုင်ကိုအတွက် ရာသက်ပန်
မေ့လိုက်ချင်စရာ။

အခန်း (၂၀)

သည်မနက်မှာတော့ ဆေးရုံကို သူတစ်ယောက်တည်းပဲ
သွားရပါတော့မည်။

ချစ်သူလေးမှာ ရေနစ်ထားသည့်အထက်ကြောင့် ထိတ်လန့်
ကြောက်ရွံ့တာအပြင် အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ခါစမှီ စိတ်တွေ လွှဲရှား
နေမှုကြောင့်ပါ။

ခွမ်းဖျော့နေသဖြင့် စိတ်မချ လက်မချနှင့်ပင် ပြည့်ပိုင်ကို
ဆေးရုံသို့ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

မှာတမ်းတွေကတော့ ချွေလို့မဆုံ။

“စံပယ်... တံခါးကို ရင်းဖွင့်မပေးနဲ့နော်၊ စံပယ်အစ်ကို
ကိုယ်တို့ကို လိုက်ရှာနေတယ်၊ တွေ့သွားရင် စံပယ်ကို ပြန်ခေါ်

သွားမှာ ကိုယ် အရမ်းစိုးရိမ်တယ်၊ ကိုယ် စံပယ့်ကို လုံးဝမခွဲနိုင်ဘူး။ အတူးသက်သာရင် ကိုယ်တို့ ပြန်ကြမယ်၊ ကိုယ့်မြို့ကိုပြန်မယ်၊ စံပယ့်ကို လူလူသူသူ တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်ပါတယ် အချစ်ရယ် ... နော်၊ ဘယ်သူလာလာ တံခါးဖွင့်မပေးနဲ့နော်၊ စံပယ်ရော ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

စကားမပြောတတ်သည့် တုံထိုဘာဝေ ချစ်သူလေးက သူ့ကို ဘာမှ အမူအရာမပြဘဲ ငေးမောနေသည့်အခါ သူ့မှာ အသည်းယားလှသည်။

ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ။ လက်ထပ်ရအောင်သာ အစီအစဉ် ဆွဲရပါတော့မည်။

အထပ်ထပ်မှာခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ ပြည့်ပိုင်ကို ဆင်းခဲ့သည်။

အောက်ထပ်ကောင်တာမှာ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့ထံသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်စာချုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ လက်မှတ်ထိုးချင်တယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီရပ်ကွက်က လူကြီးတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စီစဉ်ပေးပါလား၊ ဦး ခင်ဗျား”

တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင် ဦးလေးကလည်း ကူညီတတ်သူ

ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရပင် ကတိပေးပါသည်။

“ဟာ ... ရတယ် ရတယ်၊ ဦး စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ည ၇ နာရီမှာ ဒီမှာပဲ ချိန်းလိုက်မယ်နော်၊ ဒီရပ်ကွက်က လူကြီးတွေရယ်၊ မြို့မိမြို့မ သုံးလေးယောက်ရယ်ပေါ့ဗျား၊ စုပေးမယ်၊ အကျွေးအမွေးလေး ဘာလေးနဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ကျသလောက် ရှင်းပါမယ်၊ ဦးပဲ ကမကထလုပ်ပြီး စီစဉ်ပေးပါဗျာ၊ ပြီးတော့ ဦးကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ ... ကျွန်တော့်ဇနီး နေမကောင်းလို့ အခု အခန်းမှာ ထားခဲ့ရပါတယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူပဲ လာတွေ့တွေ့ တွေ့ခွင့်မပေးပါနဲ့”

“ဟာ ... ဒါကျတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က တွေ့သင့်တဲ့သူ၊ တွေ့ချင်တဲ့သူဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ မသမာသူတွေ ဘာတွေလည်း ဒီမှာမရှိတတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဦးတို့တည်းခိုခန်းက သန့်ရှင်းပါတယ်၊ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မရှိဘူး၊ အစိုးရိမ်မကြီးပါနဲ့ တူမောင်ရယ်၊ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရပါဘူး”

မိုးပွင့်စံပယ်ကို စိတ်မချလျက်နှင့်ပင် အတူးထံသို့ သူထွက်လာခဲ့ရပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ...

၂၀၆ ကြည်စင်ရှုခေ

အတူးအတွက်လည်း သူတို့မှာ တာဝန်ရှိပါသည်။

“အစ်ကိုလေး”

သူ့ကိုမြင်လျှင် အလန့်တကြား အော်လိုက်သည့် အတူးကြောင့် ပြည့်ပိုင်ကို ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။

အတူးမှာ မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျနေပြီး သူ့ကိုလည်း လက်အုပ်ချီလိုက်သေး၏။

ကျောပြင်မှ ဒဏ်ရာကြောင့် အတူးမှာ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရသည်သာများ၏။

“ဘာလဲ အတူးရယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ ရင်ထိတ်လိုက်တာ၊ ပြောစမ်း ... နင် ဘာတွေထူးခြားသေးလဲ”

“အတူးကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့မမလေးကို အတူး ကိုယ့်အစ်ကိုရင်း၊ အစ်မရင်းတွေလို ချစ်ပါ့မယ်၊ အခုကိစ္စမှာ အတူးရဲ့ပယောဂ မပါပါဘူး”

“ဘာကိစ္စလဲ အတူးရဲ့ ... မြန်မြန်ပြောစမ်း”

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၂၀၇

ပြည့်ပိုင်ကို စိတ်မရှည်နိုင် ဖြစ်နေရပါ၏။ ဘာပြဿနာတွေ တက်နေပြီလဲ။

“ဒီကို စောစောက ဦးဝင်းခန့်ကျော်တို့ ရောက်လာတယ်”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သူ့ရုပ်က ဒေါသတွေ တခြောင်းခြောင်းထွက်နေလိုက်တာ ... မီးပွင့်တော့မယ့် ရုပ်နဲ့”

“နင့်ကို ဘာတွေမေးသလဲ၊ လူတွေ ဘယ်နယောဂလာလဲ၊ နင်ဘာတွေ ပြောလိုက်သလဲ ... ဟင် အတူး”

ပြည့်ပိုင်ကို ဖင်မထိုင်နိုင်တော့ပါချေ။ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်ပြေးဖို့သာ စိတ်ကူးတော့သည်။

အတူးမှာလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်။

“ဦးဝင်းခန့်ကျော်က လူလည်ပါ၊ အတူး၊ ဘာမှတောင် ပြောနေစရာမလိုပါဘူး ... ခဏချင်းပဲ သူ အားလုံး သိသွားခဲ့ပြီ”

“အားလုံး ... ဟုတ်လား”

ပြည့်ပိုင်ကို အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး အတူးကို လက်ဘာပြခဲ့ကာ တည်းခိုခန်းသို့သာ ပြန်ပြေးဖို့ ဆေးရုံအောက်ထပ်

သို့ သူ အမြန်ဆုံး ဆင်းခဲ့သည်။

တက်စီတစ်စီးနှင့် တည်းခိုခန်းသို့ပြန်ခဲ့စဉ် သူ့ရင်ထဲမှာ
မီးတောက်လောင်နေရပါ၏။

“သူ့ချစ်သူလေးကို ခေါ်သွားမည်ထက် သူ ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါဆိုတာကို ပြောပြပြီး မိုးပွင့်စံပယ်နှင့် သူ့ကြားမှာ အမှန်း
ကန့်လန့်ကာကြီး ချလိုက်မှာကိုသာ သူ ပိုပြီးစိုးရိမ်မိသည်။

ဘုရား ဘုရား ...

သူ အချိန်မှ မိပါဦးမလား။

ချစ်သူလေးဟာ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ သူ့ကိုမှန်းသွားမှာ

လား။

သူ ရှင်းပြခွင့်မှ ရပါဦးမလား။

“မြန်မြန်မောင်းပါဗျာ”

ကားကိုပင် နှေးသည်ထင်နေပြီး သူ့လောဆော်လျှင်
ကားဆရာက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

ကားခကို ကြိုတင်ထုတ်ထားလိုက်ပြီး ကားရပ်သည်နှင့်
ပြည့်ပိုင်ကို တည်းခိုခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်လိုက်သည်။

ကောင်တာမှာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ အောက်ထပ်
တစ်ခုလုံး ရှင်းနေပြီး အပေါ်ထပ်မှာပဲ လူသံသူသံတွေ ကြားနေ

ရလေသည်။

ဘဝပေးအသိအရ သူ ကိုယ့်အခန်းသို့ အမြန်ဆုံးပြေး
တက်ခဲ့လျှင် အခန်းထဲမှာ ဝင်းခန့်ကျော်၊ လူတစ်ယောက်နှင့်
အထူးတုန်လှုပ်ပြီး မျက်ရည်တွေတွေ စီးကျနေသည့် မိုးပွင့်စံပယ်
ကို သူ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဝင်းခန့်ကျော်က သူ့ကိုမြင်သည့်အခါ စက်ဆုပ်ရွံရှာ
သည့်အပြုံးနှင့် လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ပြည့်ပိုင်ကို ... မင်းနဲ့မကို ငါ သုံးရက်
နီးသွားပြီး စော်ကားခဲ့လို့ မင်းက ပြန်ပြီး ငါ့ညီမကို သုံးရက်
ခေါ်သွားပြီး စော်ကားခဲ့တာ အပြစ်ချင်း ညီသွားပြီလား၊ အပြစ်
တွေ ကျေသွားပြီလား၊ ငါဟာ ယုတ်မာတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ဆိုရင်
မင်းက ငါ့ထက်ပိုပြီး ယုတ်မာတယ်၊ ခွေးထက်ပိုပြီး မိုက်တဲ့
ကောင်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ညီမလေးကို စကားမပြော
တတ်ဘူးလေကွာ၊ ဒုက္ခတွင်းထဲ အထပ်ထပ်ကျဖူးလို့ စကား
တောင် မပြောနိုင်တော့တဲ့ ဒုက္ခသည်လေးကို မင်းမို့ ရက်ရက်
ဧကန်စက် လက်စားချေရက်တယ်၊ မင်း ... လက်စားချေချင်ရင်
ငါ့ကို ချေပါလား၊ ငါနဲ့ရင်ဆိုင်ပါလား၊ ခုတော့ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ
ကြံပြီး ... တောက်”

ဝင်းခန့်ကျော်၏ပုကားများက သူ့ရင်ခွေကို သံရည်ပူနှင့်
ထောင်းချလိုက်သလို ပူလောင်သွားစေပြီး မိုးပွင့်စံပယ်ကို ပြည့်
ပိုင်ကို အလန်တကြား ကြည့်မိသည်။

သူကလေးမှာလည်း သတိပေါ် လစ်လျူမတတ် ဝိရှိက်ရ
လွန်းသဖြင့် ချစ်သူမောပန်းလှပေပြီ။

“ဟေ့လူ ... ကိုယ် အပြီးပြတ်တိုင်း သူများကို အပြီး
ပြတ်တဲ့အတိုင်းလမ်းမျိုး မပြောနဲ့၊ ငါ မင်းညီမကို တကယ်ချစ်တာ၊
တကယ်လက်ထပ်မှာ”

“ဟား ဟား ဟား ... တော်ငါတော့မောင်ရယ်၊ ဘာ
လဲ ... သုံးရက်တည်း နှိပ်စက်ရမှာ မကျေနပ်သေးလို့ နှစ်နဲ့
လန့်ချီပြီး စိမ့်ကိန်းနဲ့ လက်စားချေမလို့ဟေ့၊ မင်းစကားတွေကို
ငါ လုံးဝ မယုံဘူး။ မင်းလို ငါ့ရန်သူရဲ့လက်ထဲကိုလည်း ငါ့ညီမကို
လုံးဝ မထည့်လိုက်နိုင်ဘူး။ အေး ... ပင်း မကျေနပ်ရင် ငါ့ကို
လိုက်ပြီး လက်စားချေနိုင်တယ်၊ ကဲ ညီမလေး ... နှစ် ကြားပြီး
မဟုတ်လား ... ဒီကောင်ဟာ ငါ့ရန်သူပဲ၊ ကြားထဲက ညီမလေး
ကို ခုတ်လှုပ်ပြီး လက်စားချေနေတာ၊ သူဟာ လူယုတ်မာ၊
နှစ်ကို တကယ်ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ... နှစ်ပစ္စည်းတွေ ယူ
တို့တွေ သွားကြစို့”

ဝင်းခန့်ကျော်က ပြောပြီး မိုးပွင့်စံပယ်၏ပစ္စည်းများကို
သူ့တပည့်အား ယူစေလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်ရ
ပေပြီ။

ချစ်ခြင်းကြောင့် သူ ရှေးရာတဲမည်လား။

မိုးပွင့်စံပယ်ကို သူ မခွဲနိုင်၊

တစ်နေ့ တစ်ရက်မဆိုထားဘဲ ... တစ်နာရီတောင်
မခွဲနိုင်။

စကားမပြောနိုင်သည့် ချစ်သူလေး သူတစ်ပါးပြုသမျှ
နုရသည့်ချစ်သူလေးကို သူ အသည်းပွင့်မတတ် ချစ်ပါသည်။
အသည်းနှင့်မတတ် ကြင်နာသနားလှပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး စံပယ် ... စံပယ်အစ်ကို
ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ နားမဝင်ပါနဲ့၊ ကို စံပယ်ကို တကယ်ချစ်
တာပါ၊ တကယ်လက်ထပ်မှာပါ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါ ဘယ်နှခါ ထပ်ပြောရမှာ
လဲ၊ ငါ့ညီမကို မင်းနဲ့ သဘောမတူဘူး၊ ငါ့ညီမလေးကို မင်းလို
ကောင်ရဲ့ လက်ထဲမထည့်နိုင်ဘူး”

“ဝင်းခန့်ကျော် ... မင်း အရာရာကို ကိုယ့်စိတ်နဲ့
မနှိုင်းပါနဲ့၊ ကိုယ် စိတ်ယုတ်မာ ရှိတိုင်း သူတစ်ပါးကို မရှုပ်ထွေးပါနဲ့၊

မင်းကို ငါ-စိတ်နာတာ အမှန်ပဲ၊ ငါ့ညီမကို သုံးရက်တည်းပေါင်းပြီး စွန့်ပစ်လိုက်တဲ့ မင်းကို ငါ သတ်ပစ်ချင်မိတာ အခါခါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မိုးပွင့်စံပယ်ကို ချစ်မိလို့ ငါ 'တွေဝေခဲ့ပါတယ်၊ မင်းကို ငါ ဘာမှ မတုံ့ပြန်တော့ဘူး'

“အောင်မာ ... မင်း တုံ့ပြန်တော့ရော ငါက အရေးစိုက်ရမှာလား၊ မင်းညီမကိုက သုံးရက်နဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားတဲ့ ကိစ္စကို ငါက ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ... မယုံရင် မင်းလိုက်မေးပါလား”

“ဟား ဟား ဟား”

ဝင်းခန့်ကျော်၏စကားကို သူ့တပည့်က လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်လျှင် ပြည့်ပိုင်ကို ဒေါသတွေ ဟုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲရ၏။

“ဟင် ... ကဲကွာ”

အခန်းထဲမှာ ဝင်းခန့်ကျော်တို့ ဆရာတပည့်နှင့် သူ့နှစ်ယောက်တစ်ယောက် သတ်ပုတ်နေကြစဉ် အောက်မှာစောင့်နေသည့် ဝင်းခန့်ကျော်၏ တပည့်တစ်ယောက်က သူ့ခေါင်းကို နောက်မှ ထုတ်နှင့် အလစ်မှာ ဝင်ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

‘ခွပ်’

“အား”

သူ့ခေါင်းထဲမှာ အမှောင်ကျသွားပြီး ဖွဲအိတ်ကြီးလို သူ့လဲကျသွားခဲ့သောအခါ သူ့နားထဲမှာ အော်သံလေးတစ်ခု ကြားလိုက်ရသလို။

“အား ... ကို သေပါပြီ”

အခန်း (၂၁)

ယခုတော့ သူ့ကို လက်စားမချေရဘဲ ကိုယ်သာ အဖန်ဖန် ဒုက္ခခံစားနေရပါချေပြီ။

ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းခြင်းဆင်းရဲဟာ မည်သည့်ဆင်းရဲနှင့်မှမတူ။

ကသာမှ ပြန်လာပြီး မေမေထံ မသွားသေးဘဲ ချစ်သူနှင့် တွေ့ရလေအံ့ဖြင့် ပြည်ပိုင်ကို ဒေါ်ဝသန်မိုးဦးထံ ဖုန်းဆက်ရပါသည်။ သူ့အိမ်တော့ တန်းသွားလို့မဖြစ်။ ဝင်းခန့်ကျော်ရှိနေလျှင် ပြဿနာက မိုးမီးလောင်တာထက် ဆိုးမည်။

ဝသန်မိုးဦးကလည်း အစက ကိုယ့်လူလိုလှနှင့် နောက်ဆုံးကျ သူ့ယောက်ျား ဝင်းခန့်ကျော်၏လူသာ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့လင်မယား၏အခြေအနေကို ကွယ်ရာမှ ပြည့်ပိုင်ကို အကဲခတ်လေ့လာပြီးပေပြီ။

အဆိုးထဲမှ အကောင်း။

ဝင်းခန့်ကျော်ကတော့ အမြင်မှန်တွေ၊ ဘာတွေ ရသွားဦး ဝသန်မိုးဦးကို ကြင်ကြင်နာနာနှင့် ဂရုတစိုက် ပြန်ဖြစ်သွားပေပြီ။

အစကတည်းက မီးခဲပြာဖုံးထားသလို သူ့အချစ်တွေ ခြုပ်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ယခုတော့ ဝသန်မိုးဦးတွင်သည့် ခြောက်ကြောင့် ဝင်းခန့်ကျော်၏အချစ်တွေ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

ပြည့်ပိုင်ကို ဘယ်လိုပဲချောင်းချောင်း အတူးနှင့် မိုးပွင့်ဆယ်ကို မိုးမခဂေဟာမှာ မတွေ့ရတော့ပါ။

သည်တော့လည်း အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ဖြစ်ရသူပီပီ ပြည့်ပိုင်ကို ဝသန်မိုးဦးထံသို့ အောက်ကျွံပေးကာ ဆက်သွယ်ရတော့သည်။

“ဟဲလို ဒေါ်ဝသန်မိုးဦး ... ကျွပ် ပြည့်ပိုင်ကိုပါ”

“ရှင် ... ရှင်လက်စားချေမှုတွေက မပြီးဆုံးသေးဘူး မိုးပွင့်စံပယ်ကို ရှင်စက်ကွင်းက လွှတ်လိုက်ပါတော့”

၂၁၆ ကြယ်စင်များစေ

“ကျုပ်ကို အဲလိုထင်တာ၊ အဲလိုပြောတာ အရမ်း ရင်နာတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် မိုးပွင့်စံပယ်ကို တကယ်ချစ်တာဗျာ၊ ကျုပ် သူ့ကို လက်ထပ်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်ပဲ သူ့ကို ဝှက်ထားထား... ကျုပ် အသက်သေဆုံးတဲ့အထိ လိုက်ရှာနေမှာပဲ”

သူ့စကားကို တစ်ဖက်မှ ရယ်သံသဲ့သဲ့နှင့် တုံ့ပြန်၏။

“ရှင့်ရဲ့ နောက်ကြောင်းဖောက်လမ်းကို မသိခဲ့ရင်တော့ ရှင့်စကားတွေကို ကျွန်မ ယုံမိမှာပေါ့လေ၊ အခုတော့ ကိုပြောပြလို့ စန္ဒာကိုရဲ့ဖောက်လမ်းကိုလည်း ကျွန်မသိထားခဲ့ပြီပဲ၊ ရှင့်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်လေ၊ ရှင့်နေရာမှာ ကျွန်မဆိုရင်လည်း ရှင့်လိုပဲ လက်စားချေမိမှာပါ၊ ကဲပါလေ... ပြီးခဲ့တာတွေ အားလုံးအတွက် သင်ပုန်းချေလိုက်ပါတော့လို့ ကျွန်မကပဲ ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား... ဟိုမှာ သူ အနားကိုလာနေပြီ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသံကြားလိုက်ရလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို မီးခဲမျှိုမိသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ကျန်ခဲ့ရပါ၏။

ကိုယ့်ရဲ့အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မိုးပွင့်လေး ဘယ်ကမ္ဘာကို ရောက်သွားပြီလဲ။

ချစ်သူလေး ကိုယ့်ကို အရမ်းနာကြည်းသွားခဲ့ပြီလား။

ရွှေစကားစာပေ

ရင်ထဲမှာ မှန်တိုင်းထန်ရင်းနှင့်ပင် မိုးပွင့်စံပယ်ကို တွေ့ဆုံခွင့်ရဖို့ ပြည့်ပိုင်ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားရပါတော့မည်။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၂၂) .

မိုးပွင့်စံပယ်။

ဝါးလုံးထိုး ရွာသွန်းနေသော မိုးရေစက်များကို ကြည့်ရင်း မိုးပွင့်စံပယ် ရင်ထဲမှာ မျက်ရည်မိုးများ ရွာသွန်းနေမိသည်။

ပြည့်ပိုင်ကို ... တဲ့

ကိုဟာ အစ်ကိုကျော်ပြောသလို လူရမ်းကားကြီးလား။ လူယုတ်မာတစ်ယောက်လား။

ကျွန်တော်ကောင်ခတ်တဲ့ကြားက မြေစာပင်လေးဟာ မိုးပွင့်စံပယ်ဆိုတဲ့ သူမပေါ့။

အစ်ကိုကျော်၏ စကားများက ယခုတိုင် သူမ၏နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေမြဲ။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်းရပ်စဲအချစ်များ ၂၁၉

“ပြည့်ပိုင်ကိုရဲ့ညီမ စန္ဒာကိုနဲ့ အစ်ကိုကျော် ချစ်ကြိုက်ဖူးခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်းနဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဝသန်မိုးဦးနဲ့ တစ်ခါ ကြိုက်မိပြန်တယ်။ အစ်ကိုကျော်ရော စန္ဒာကိုပါ ဆင်းရဲကြတာမို့ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်အောင် နှစ်ဦးသဘောတူ အစ်ကိုကျော်ဟာ ဝသန်မိုးဦးကို လက်ထပ်ဖို့ စန္ဒာကိုပါ သဘောတူခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုစိတ်ကူးကြီးတွေပါလိမ့် အစ်ကိုကျော်ရယ်၊ စန္ဒာကိုစိတ်က ပါလို့လား။ အစ်ကိုကျော် မလိမ့်တပတ်နဲ့ ပြားယောင်း သွေးဆောင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

ယခုတော့ မိုးပွင့်စံပယ် စကားပြောလို့ ရသွားခဲ့ပေပြီ။ ကိုယ့်ကို အစ်ကိုကျော်တပည့် ခိုက်ထည့်လိုက်လို့ ခေါင်းကွဲသွားကတည်းက စိုးရိမ်မှုတွေဖြင့် သူမ စကားပြောလို့ရသွားခဲ့ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ် ... အစကတော့ စန္ဒာကိုကိုယ်တိုင် သဘောတူခဲ့တာပါ။ ချစ်သူအတွက် အနစ်နာခံလိုက်တာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ အစ်ကိုကျော်ကလည်း လျော့နစ်နက်နင်းမိတယ်လေ။ စန္ဒာကိုကိုလည်း လက်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ကိုလည်း ခိုးပြေးလိုက်သေးတယ်။ ဝသန်မိုးဦးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကလည်း ရှိသေးတော့ သုံးရက်အကြာမှာ သူ့သဘောတူသူ

ရွှေစကားစာပေ

ပြန်သွားခဲ့တာပါ။”

အစ်ကိုကျော် ဘယ်လိုပင်ပြောပြော မိုးပွင့်စံပယ် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ စန္ဒာကိုလေးခမျာ ဘယ်လောက်တောင်ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်လိုက်ရှာမလဲ။

“အစ်ကိုကျော် မကောင်းဘူး၊ ယောက်ျားမပီသဘူး”

“အေးပေါ့လေ ... ဒီလိုပြောတာ နည်းတောင်နည်းပါသေးတယ်၊ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် အစ်ကိုကျော်ဟာ ငါးမဲ့နှစ်ကောင်ဖမ်းတဲ့လူပါ။ ပြည့်ပိုင်ကို မလွန်ပါဘူး”

“စန္ဒာကို ဘာဖြစ်သွားသလဲ”

မိုးပွင့်စံပယ်၏မေးခွန်းကို ဝင်းခန့်ကျော် ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ခဲ့ပါချေ။ မမြင်ရသည့် အဝေးတစ်နေရာသို့ ဆွေးလျ ငေးမောရင်း သူ ရင်နာစွာ ရွတ်ဆိုမိပါ၏။

“နောက်တော့ စန္ဒာကို စိတ်မနိုင်တော့ဘူး၊ အစ်ကိုကျော်ကို လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့သလိုဟာတဲ့ပဲ ... ဒီကြားထဲ အစ်ကိုကျော်နဲ့ ကိုယ်ဝန်ရသွားခဲ့တာမို့ ...”

“အို”

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ စန္ဒာကိုရယ်။ မိုးပွင့်စံပယ်မှာ သူကလေးအတွက် မျက်ရည်များ စီးကျလာရင်း ကိုယ့်ဝမ်းဗိုက်ကို

လည်း ကိုယ်ယောင်ပြီး အုပ်ကိုင်မိပြန်သည်။

အဖြစ်အပျက်တွေက ထပ်တူညီကြလော့မှာလား။ မိုးပွင့်စံပယ်၏ ရင်ထဲမှာ ရွှပ်ထွေးမွန်းကျပ်လှပါသည်။

“အစ်ကိုကျော်မှာ ဝသန်မိုးဦးနဲ့ကလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးသားမို့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုကျော် မပျော်ခဲ့ပါဘူး ညီမရယ်၊ ချစ်ဦးသူရဲ့မျက်နှာကို အဲဒါ့ မြင်ယောင်နေမိပြီး ဝသန်မိုးဦးအပေါ် အမြဲစိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်နေမိခဲ့တယ်”

“အဲဒါလည်း အစ်ကိုကျော် ဖန်တီးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ မမဝသန်ခမျာ ကြားထဲက စားစာခံ ဖြစ်နေရရှာတာပါ။ ခုဆို အစ်ကိုကျော်အတွက်လည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပေးနေရရှာတယ်လေ”

“ငါသိပါပြီ ညီမလေးရယ်၊ ငါ့ရဲ့မိက်မဲတွေဝေမှု၊ အတ္တကြီးမားမှု၊ လောဘကြီးမှုတွေကြောင့် ချစ်ဦးသူလည်း အသေဆုံးနဲ့ သေသွားရရှာပြီ၊ ငါ အခုတော့ မိန်းမသားတွေကို စာနာတတ်ပါပြီ၊ ခုလို ကိုယ့်ညီမကို သူများက လက်စားချေပြလိုက်မှ မိန်းမသားတွေအပေါ် ကိုယ့်ညီမနဲ့ နှိုင်းစာပြီး အစ်ကိုကျော် စာနာသနားတတ်သွားခဲ့ပါပြီ၊ ရှေ့လျှောက်ပြီး ဝသန်မိုးဦးအပေါ်မှာ ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယ ဆက်ဆံသွားတော့မယ်”

၂၂၂ ကြယ်စင်များစေ

အစ်ကိုကျော် တကယ်ပင် နောင်တရနေလျှင် မိုးပွင့်
စံပယ် မမဝသန်အတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။

သို့သော် ကိုယ့်ဘဝအတွက်ကတော့ ရှေ့ခရီးသည်
အမှောင်ထီးထီးသာ။

မုန်တိုင်းထန်သည့် မြစ်မြစ်မှာ ညအခါ လှေငယ်ကလေး
နှင့် ခရီးသွားနေရသည့်နယ်။ သူမ အားငယ်လှပါဘိ။

ယခု အစ်ကိုကျော်နှင့် မမဝသန်က သူမနှင့် အတူတကွ
ပြည့်ပိုင်ကို ဘယ်လိုမှ ခြေရာမကောက်နိုင်အောင် သူ မထင်မှတ်
နိုင်မည့် ပဲခူးရိုးမအစပ်မှ ရွာကလေးမှာ လာပြီးထားခဲ့သည်။

ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ပံ့ပိုးပေးထားခဲ့ကြပေမယ့်
ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းရသည့်ဆင်းရဲဟာ မည်သည့်အရာနှင့်မှ
မလဲနိုင်တော့သလို။

• အစ်ကိုကျော်ကို အစ်ကိုမို့ စကားတွေ အပြန်အလှန်
မဆွေးနွေးရဲလေသမျှ သူမမှာ အစ်ကိုကျော်စိမ့်သမျှ နာခံရပါ၏။

“အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမုန်းတရား၊ အာဃာတ
တရားတွေအတွက် ငါ့ညီမ ကြားထဲက စားစာခံရတာ အစ်ကို
ကျော် လုံးဝ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီလောက်ဆို သူ လက်စားချေ
ပြီးပြီဟာ ... တော်ပြီပေါ့။ သူ ညီမကို နောက်ထပ် ဘယ်တော့

မှ မနှောင့်ယှက်စေရအောင် အစ်ကိုတို့ စောင့်ရှောက်မယ်”

“သူက သူ့ညီမ အသက်သေရသလို ညီမလေးကိုပါ
အသက်သေတဲ့အထိ တန်ပြန်လက်စားချေရမှာဆိုလျှင်လည်း
သူ ကျေနပ်တဲ့အထိ လက်စားချေပါစေ အစ်ကိုကျော်ရယ်၊ ညီမ
သူ့ရင်ထဲက အမုန်းတရားတွေ ကျေပျက်သည်အထိ ပေးဆပ်
လိုက်ပါမယ်၊ သံသရာအထိ အမုန်းကြွေးတွေ မပါစေရအောင်
ညီမ ပေးဆပ်လိုက်ပါမယ်”

မျက်ရည်လည်ချွဲနှင့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး မိုးပွင့်
စံပယ် အယူခံဝင်လျှင် ဝင်းခန့်ကျော်မှာ ဒေါသတွေ ထွက်လျက်
နေလေ၏။

“တိတ်စမ်း စံပယ် ... နင် အရူးထစရာမလိုဘူး၊ သူ
ကျေနပ်ရင် ငါနဲ့ပဲ ဆက်ပြီးရင်ဆိုင်မယ်၊ ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း
သော ညီမလေးကိုတော့ သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထပ်ပြီး မနှိပ်စက်
စေရဘူး၊ ဘဝဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်မဆန်ဘူး ညီမရဲ့၊ နင့်ကို
ဆည်း အသေမခံနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ ... စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ၊
ဆိုအပ်တာရှိရင် အစ်ကိုတို့ဆီ ဖုန်းဆက်၊ အစ်ကိုလည်း တစ်ပတ်
ဆစ်ခါ ညီမတို့ဆီ လာတွေ့မယ်၊ အစ်ကိုကြောင့် ညီမလေး
မလိုခံစားနေရတာမို့ အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ တောင်းပန်ပါ

တယ်ကွယ်”

ကားလေးနှင့်ထွက်ခွာသွားသည့် အစ်ကိုကျော်ကို ကြည့်ရင်း မိုးပွင့်စံပယ် ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

အတူးကတော့ ရွာနောက်က ချောင်းကလေးမှာ အဝတ်တွေ သွားလျှော်နေတာ ခုထိ ပြန်မလာသေးပါ။ တစ်အိမ်အိမ်မှာ မိုးဝင်ခိုနေမှာပေါ့။

အစ်ကိုကျော် ဘယ်လိုပင်ပြောပြော ကိုကို တမ်းတမျှော်လင့်ရင်း ကိုဟာ လူဆိုးကြီးမဟုတ်နိုင်ဟု မိုးပွင့်စံပယ် ထင်နေမိပါ၏။

သည်အတွေးနှင့်ပင် သူမဟာ လောကထဲ ဆက်လက်ပြီး ရှင်သန်နေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။

ပြီးခဲ့သည့်အတိတ်အကြောင်းများကို တငွေငွေ ပြန်လည် ဆွေးလှူမိတော့လည်း ကိုမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိခဲ့သလို။

မိုးရေစက်များကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ မီးတမျှ ပူလောင်လှသည့် အချစ်ဆိုတာကြီးကို မိုးပွင့်စံပယ် ကြောက်တစ်လှည့် တမ်းတတစ်ခါ ...။

ရွှေစကားစာပေ

အခန်း (၂၃)

ခလုတ်ထိမှ အမိတ ... သတိုး။

ယခုတော့ ပြည့်ပိုင်ကို မေမေရင်ခွင်မှာ မှီတွယ်ရင်း မျက်ရည်ကျနေရပါတော့ပြီ။

နိုင်ငံခြားသို့ သင်္ဘောပြန်ထွက်သလိုလိုနှင့် မေမေကို လိမ်ညာခဲ့ပြီး ရန်ကုန်တွင် ဝင်းခန့်ကျော် လက်စားချေရေးစီမံကိန်းဖြင့် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေခဲ့သမျှ မေမေကို သူ အားလုံး ဖွင့်ဟဝန်ခံရပါတော့ပြီ။

မိဘဆိုတာ သားသမီးထက် အရာရာ အမြော်အမြင်ကြီးတတ်သူ၊ သားသမီးအတွက် အေးမြလုံခြုံသော အရိပ်အေးကို မိုးပေးတတ်သူ မဟုတ်ပါလား။

ရွှေစကားစာပေ

မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ ခေါင်းထိုးရင်း ကလေးတစ်ယောက်
လို သူ ဖွင့်ဟဝန်ခံနေသမျှ မေမေက ကြင်နာစွာ နားထောင်နေ
ခဲ့သည်။

ဒေါ်လေးအေးဘုံကတော့ သူ့ကျောကုန်းကို ကလေး
သဖွယ် ဝင်ရောက်ပွတ်ပေးပြီး မျက်ရည်တွေ ကျနေခဲ့ပါ၏။

“မေမေရယ် ... သားရဲ့အကြံအစည်က ညီမလေး
အပေါ် ရက်စက်ခဲ့တဲ့ ဝင်းခန့်ကျော်ကို လက်စားချေဖို့ပါ။ သင်း
ကို ဒုက္ခပေးဖို့ပါ။ မေမေတို့သိရင် ဖျက်မှာစိုးလို့ သား ညာပြီး
သွားခဲ့တာပါ။ ဟိုရောက်တော့ သူတို့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာအဖြစ်
သား ဝင်ပူးကပ်ခဲ့တယ်”

“ဖြစ်ရလေ သားရယ်”

“နားထောင်ပါဦးမေမေ ... ဝင်းခန့်ကျော်ဟာ လက်
ရှိ မိန်းမအပေါ်မှာလည်း လူမဆန်တဲ့ကောင်ပါ။ သူ့ဌေးသမီးကို
ရထားပေမယ့် လူပေ၊ လူတေတစ်ယောက်လိုပဲ အမြဲနေခဲ့တယ်။
အမြဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ငွေတွေလည်း အရမ်းသုံးခဲ့တယ်။
သားက သူ့ဇနီးကိုသနားလို့ အကူအညီ၊ အကာအကွယ် အမြဲ
ပေးရပါတယ်”

“သူတို့ လင်မယားချင်းပဲကွယ် ... တကယ့်တကယ်

ရွှေစကားစာပေ

အစိမ်းရောင်ရောင်အချစ်များ ၂၂၇

ကျတော့ သူတို့လင်မယားချင်းပဲ ရိုင်းပင်းမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... မေမေပြောသလိုပါပဲ။ ပြီး
တော့ ဝင်းခန့်ကျော်မှာ ညီမတစ်ယောက် ရှိတယ် ... ချောချော
လေး။ အသက်ကလည်း စန္ဒာကိုအရွယ်လောက်ပဲ”

“ဘုရား ဘုရား”

ရှေ့လျှောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်လာတော့မည်ကို ကြိုတင်
မှန်းဆပြီး မေမေ ဘုရားတလျှင် ပြည်ပိုင်ကို မချီးမြှင့်၊ ပြီးရ၏။

“မေမေ စိုးရိမ်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ... သား ဝင်းခန့်ကျော်ရဲ့
ညီမနဲ့ ငြိသွားခဲ့တယ်”

“ဟင် ... တုံ့ပြန်လက်စားချေတာလား သားရယ်”

ကိုယ့်မိခင်အရင်းကပင် ထိုသို့မြင်သေးလျှင် ဝင်းခန့်
ကျော်မြင်တာ မလွန်ဟု ပြည်ပိုင်ကို သဘောပေါက် နားလည်
ရပါ၏။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ သားဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ
မေမေသိပါတယ်။ သား သူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ။ တကယ်
လက်ထပ်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အစ်ကိုက မယုံဘူး သူ့တုန်းက
ယုတ်မာခဲ့သလိုပဲ သားကိုလည်း ယုတ်မာတာလို့ သူ့စွပ်စွဲတယ်။
သားတို့ကို သူ ခွဲပစ်ခဲ့တယ်”

ရွှေစကားစာပေ

“ဟင် ... သားတို့က ခိုးပြေးကြလို့လား”

မေမေ့ အလန်တကြားမေးခွန်းကို ပြည့်ပိုင်ကို ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲမှုတို့ဖြင့် သည်းနပ်နေခဲ့၏။

မေမေ့ရင်ခွင်ထဲမှ ထခါ မေမေ့ရှေ့ရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မေမေ့အိမ်ညှော်ခန်းလေးမှ အပြာရောင်ဆိုဖာများကို လည်း သူ အူကြောင်ကြောင်ငေးကြည့်မိသေးသည်။

“အဖြစ်တွေကတော့ ဆိုးပါတယ် မေမေရယ်၊ သားတို့ ကို ခိုးပြေးတဲ့ဘဝရောက်အောင် ဖန်တီးပေးသူကတော့ ဝင်းခန့် ကျော်ရဲ့မိန်းမ ဝသန်မိုးဦးပါပဲ၊ သူက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရဲ့ဇာတ်ပုံကို ပေးပြီး သူ့အဖေရဲ့ ငယ်ရည်စား၊ သူ့အဖေရဲ့ သားတစ်ယောက် ရခဲ့တဲ့အတွက် ကသာမှာ သွားရှာပေးဖို့ ဇာတ် လမ်းဆင်ပေးလိုက်တယ်၊ နောက် မိုးပွင့်စံပယ်နဲ့ အတူးကို အဖော် ထည့်ပေးလိုက်တယ်၊ ပိုပြီး ရင်နာစရာကောင်းတာက မိုးပွင့်စံပယ်လေးဟာ စကားမပြောနိုင်ဘူး မေမေ”

“အို ... မွေးရာပါလား၊ သနားစရာ ဒုက္ခိတလေးပါ လားကွယ်၊ သား သူ့ကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားကွယ်၊ လက်စားချေ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မေမေရယ် ... သားဟာ လူပါ၊ မိုးပွင့်စံပယ်ကို သား တကယ်ချစ်တာပါ၊ နောက်တော့ သားတို့ ကသာကို ရောက် သွားကြတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်အောင် သား ထိန်းသိမ်းခဲ့ပေမယ့် တစ်နေ့တော့ အတူး ညနေစာထွက်ဝယ်ရင်း တည်းခိုခန်း ပြန် ရောက်မလာခဲ့ဘူး”

“အင်း”

မေမေ့ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို သူနားလည်ပေမယ့် ပြော စရာရှိတာ ဆက်ပြောရ၏။

“နောက်တော့ သားတို့နှစ်ယောက်တည်း အတူးနေကြ ရတယ်၊ မနက်ကျ လက်ထပ်ကြဖို့ စဉ်းစားပေမယ့် အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် လက်မထပ်ဖြစ်ကြဘူး၊ အတူးကိုလည်း လူဆိုး တွေက ဖမ်းထားလို့ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ ထွက်ပြေးပြီး ဆေးရုံရောက် နေ၊ မိုးပွင့်စံပယ်ကလည်း နေမကောင်း ...”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ် ... ငါ့သားဒုက္ခကလည်း သောက်သာလိုက်တာ၊ သနားလိုက်တာ သားရယ်”

မျက်ရည်များ စီးကျလျက် မေမေ့ သူ့အနားသို့ ရောက် လာပြီး ဖေးမထားခဲ့လျှင် ပြည့်ပိုင်ကို အနည်းငယ် အားရှိရ၏။

“နောက်ဆုံး ဝင်းခန့်ကျော် ကသာအထိ လိုက်လာပြီး

၂၃၀ ဩဇာစင်ရှာဝေ

သားတို့ကို ခွဲသွားလိုက်တာ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မရတော့ဘူး။ သားစိုးချစ်တာက သားကောင်မလေး စိတ်နာသွားမှာကိုပါ။ သူ့အစ်ကိုကို လက်စားချေချင်လို့ သူ့ကို ခုတ်လုပ်တယ်၊ စားစားခံလုပ်တယ်လို့ မြင်သွားမှာ အရမ်းစိုးပါတယ် မေမေ။ သားကို ကယ်ပါဦး မေမေရယ် ... သား ဘာတွေ ဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ သား သူ့ကို မခွဲနိုင်ပါဘူး မေမေ”

ကလေးတစ်ယောက်လို သူ ကြေကွဲနေလျှင် ယခုမှ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် သူ့သူငယ်ချင်း လင်းသန့်က သူ့ကျောကို ညင်သာစွာပုတ်ပြီး အားပေးလေ၏။

“ပစ္စာတစ်ခုရှိရင် အဖြေဆိုတာ ရှိစမြဲပါ ပိုင်ကြီးရယ်၊ ငါ့သဘောကတော့ မင်း ဝင်းခန့်ကျော်ကို မရရအောင် စစ်ထုတ်ဖို့ပဲ”

“မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ကြပါနဲ့ သားတို့ရယ်၊ မေမေ ဝင်းခန့်ကျော်ကို သွားတွေ့မယ်၊ သားကရော မင်းညီမကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့အပေါ်မှာ သင်ပုန်းချေနိုင်သွားပြီလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သားရယ် ... ကလေးစားချေတယ်၊ အကြီးကြီးတယ်ဆိုတာ လူယုတ်မာတွေရဲ့ စိတ်ထားပါ။ သူတော်ကောင်းတွေကတော့ အမြစ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြတယ်၊ မင်းညီမကလည်း မိုက်ပါ

တယ်၊ တကယ်ဆို ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချနေစရာ ဘာလို့မလဲ ... လူသိရှင်ကြား ခိုးရာလိုက်ထားတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ငယ်ရွယ်သူပီပီ မိုက်ရှားရဲပြီး ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်တော့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့ကွယ်”

မေမေက ရွှေပြည်အေးတရားဟောလျှင် ပြည့်ပိုင်ကို သိပ်တော့ မကျေနပ်လှပါ။

သို့သော် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်ကိုပဲ ရှုရတော့မည်မို့ သူငြိမ်သက်နေရပါ၏။

“မေမေကိုယ်တိုင် ဝင်းခန့်ကျော်ကို သွားတွေ့မယ်၊ သမီးရဲ့မျက်နှာကိုထောက်ပြီး သားအပေါ်မှာ မရက်စက်ဖို့ မေမေ မေတ္တာရပ်ခံမယ်”

“မသွားနဲ့မေမေ ... မသွားနဲ့၊ ဒီကောင်က အလွန်ရိုင်းတယ်၊ စိတ်ကလည်း တစူးစားကြီး၊ သား ကိုယ့်ဘာသာ နည်းလမ်း ကြံပါမယ်”

ပြည့်ပိုင်ကို ပျာပျာသလဲထားသော်လည်း ပေမေက ညင်သာစွာပင် ခေါင်းခါပြနေခဲ့၏။

“အခုပြဿနာက သားကို သူမယုံတာဘဲလေ၊ ကိုယ်က ယုတ်မာခဲ့သူမို့ ကိုယ့်အလှည့်မှာ ဝင်လည်မှာ၊ ကလေးစားချေခံ

ရော စိုးပြီး သူညီမကို ဝှက်ထားလိုက်တာ၊ ဒီတော့ မေမေက လူကြီး၊ သူကြီးတွေ ခေါ်သွားပြီး သူ့ဆီမှာ နားဖောက်မယ်၊ သား အတွက် ချွေးမ၊ သွားတောင်းပေးမယ်၊ ဒါဆို ငါ့သားလေး စိတ်ချမ်းသာသွားရော မဟုတ်လား၊ မေမေလည်း ချွေးမရရော သားလည်း သားမှာရှိတဲ့ငွေနဲ့ ဒီမှာပဲ စီးပွားရေးလုပ်ပါ၊ တို့သား အမိတွေ ဥမကွဲသိုက်မပျက် ပျော်ရွှင်စွာ နေကြမှာပေါ့ကွယ်”

မေမေစိတ်ကူးတွေကို မဖျက်စေချင်ပေမယ့် မေမေဆန္ဒများသည် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေ ဖြစ်သွားမှာကို ပြည့်ပိုင်ကို ကြိုတင်သိရှိနေပါ၏။

“မေမေ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် လုပ်ကြည့်ပေါ့ မေမေ... သားတော့ မထင်ဘူး၊ သားလည်း ကိုယ့်နည်းလမ်းနဲ့ကိုယ် လှုပ်ရှားကြည့်ပါရစေ မေမေ”

“မင်းနည်းလမ်းက အန္တရာယ်ကင်းမယ်၊ သူတစ်ပါးကို လည်း အနာတရ မဖြစ်စေဘူးဆိုရင် မေမေခွင့်ပြုပါတယ်”

သည်တစ်ခါ လင်းသန့်က အားတက်သရော ဝင်ရောက် ထောက်ခံလေ၏။

“စိတ်ချပါ အန်တီ... ဒီကောင်ကို နောက်က အနိုင်လို ကျွန်တော်လိုက်ပါစောင့်ရှောက်လိုက်ပါမယ်”

ညောင်ခန်းထဲမှာ တဒဂံတော့ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေဖြင့် လင်းလက်သွားကြသယောင်။

အခန်း (၂၄)

ဝင်းခန့်ကျော်၏ကားနောက်သို့ ပြည့်ပိုင်ကိုနှင့် လင်းသန့်တို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်နေကြသည်။

ဒီကောင် ဘယ်သွားတာလဲ။ ဘာလုပ်မလို့လဲ။

ခါတိုင်းလို မဟုတ်တော့ဘဲ ဝင်းခန့်ကျော်မှာ လောကကြီးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသံဝေဂရသွားသဖြင့် အလုပ်ကိစ္စများသို့ သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ့ကို နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်ရှာလည်း ပြည့်ပိုင်ကိုနှင့် လင်းသန့်၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဝင်းခန့်ကျော် သိပ်မိမှာစိုးလို့ လင်းသန့်၏အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဝင်းသန့်၏ ကားဝပ်ရှောင်မှ တစ်နေ့ ကားတစ်စီးလဲပြီး နောက်

အစိမ်းရင့်ရောင်အချစ်များ ၂၃၅

ယောင်ခံရတာ ယနေ့ဆိုလျှင် လေးရက်ရှိသွားပါချေပြီ။

“ဟူး ... မောလိုက်တာ ပိုင်ကြီးရား မင်းကိုကြည့်ပြီး ငါတော့ မိန်းမယူချင်စိတ်တောင် မရှိတော့ဘူး”

“အချစ်စစ် အချစ်မှန်တို့မည်သည် အမြဲပြောင်မြူးတယ်လို့ ကြားဖူးသလားကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကတော့ ငါ့မီးပွင့်စံပယ်လေးကို မရေ့ရအောင် ပြန်ပြီးသုံးရမှာပဲ၊ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက်အောင်သာ ပို့စမ်းပါ လင်းသန့်ရား၊ မင်းအလှည့်ကျရင်လည်း ဘယ်ရှင်ဘုရင့်သမီးကိုပဲ ကြိုက်ကြိုက် ... ငါ မရေ့ရအောင် လိုက်မိုးပေးပါ့မယ်”

“တော်ပါပြီ တော်ပါပြီ ... ငါ့ဘာသာ အေးအေးပဲ နေပါရစေ မောင်၊ မင်းရဲ့ချစ်ဒုက္ခကို မြင်ရတာနဲ့တင် အိမ်ထဲသွားပါပြီ”

“အဲ အဲ ... ဒီတစ်ခါ ဝင်းခန့်ကျော်ရဲ့ကား ခြုံပြင်လမ်းကို ဦးတည်နေပါလား၊ တို့တော့ အပင်ပန်းခံရကျိုး နပ်ပြီထင်တယ်”

နှစ်ယောက်သား သတိအနေအထားဖြင့် ဝင်းခန့်ကျော်၏ကားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်နေကြရသည့် ကားက ပဲခူးဘက်သို့ ဦးတည်နေပြီး လမ်းပေါ်မှာ ကား

၂၃၆ ကြယ်စင်များ

ကြီးကားငယ်များ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည်မို့ ပြည့်ပိုင်ကို တို့ကားလည်း ဝင်းခန့်ကျော်နောက်သို့သာ ခပ်ခွာခွာမှ လိုက်နေကြရသည်။

“ကြည့်ရတာတော့ သူညီမကို ဟိုမှာထားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ တို့တွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပြည့်ပိုင်”

“သူ့နောက်ကို အရမ်းကပ်လိုက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးလင်းသန့်၊ နေရာသိရုံဆို တော်ပြီ... သူပြန်သွားမှ တို့ဝင်မယ်”

“မင်းကောင်မလေးက သူ့အစ်ကိုစကားနဲ့ မင်းကို စိတ်နာနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ပိုင်ကြီး”

“ငါ ဒီလောက်တောင် သူ့အပေါ် မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ရတာ မေတ္တာရောင်ပြန်ဟပ်နေမှာပေါ့ကွာ”

“တကယ်လို့ မဟပ်ရင်ရော”

လင်းသန့်၏အမေးကို ပြည့်ပိုင်ကို ဘုကန့်လန့် ဖြေပစ်လိုက်ပါ၏။

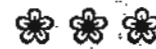
“မဟပ်ရင်လည်း အတင်းပြန်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် ခိုးမယ်ကွာ”

လင်းသန့်၏ရယ်သံကို နားကြားပြင်းကတ်မိပေမယ့် အကျိုးတော်ဆောင်ကြီးမို့ ပြည့်ပိုင်ကို ခွင့်လွှတ်ရပါသည်။

အစိမ်းရောင်ရောင်အချစ်များ ၂၃၇

နောက်ဆုံး ...

ဝင်းခန့်ကျော်၏နောက်သို့ မနီးမဝေးမှ အစဉ်တစိုက် လိုက်ကြရာ ပဲခူးရိုးမအနီးရှိ ရွာကလေးသို့ သူတို့ ရောက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

အခန်း (၂၅)

ရွာထဲမှာ ပုန်းအောင်းနေကြပြီး ဝင်းခန့်ကျော်၏ကား ပြန်ထွက်သွားလေမှာ ပြည့်ပိုင်ကိုနှင့်လင်းသန့်တို့ မိုးပွင့်စံပယ်ရှိ ရာ ခြံကလေးသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

အချိန်က ညနေလေးနာရီ။

တစ်နေ့လုံး ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ စောင့်ခဲ့ရပေမယ့် ချစ်သူ နှင့်တွေ့ရတော့မည်ဟူသည့် အသိနှင့်ပင် ပြည့်ပိုင်ကိုမှာ စိတ်ချမ်းသာလှပေပြီ။

သာယာလှပသော အိမ်ကလေး၏ရှေ့မှာ မိုးပွင့်စံပယ် ခရေပန်းလေးများ သီနေပါ၏။

ချစ်သူလေးရဲ့သဘောထား ဘယ်လိုရှိမလဲ ... ရင်

တထိတ်ထိတ်နှင့် သူမအနာသို့ ပြည့်ပိုင်ကို နောက်ဘက်မှ တိတ်တဆိတ် ကပ်သွားမိပါသည်။

မမြင်ရတာ ကြာသည့် ငွေလမင်းလေး။

သူ့ရင်ထဲမှ အမှောင်ထုကို ဖယ်ရှားလင်းကျင်းစေမည့် ငွေလမင်းလေး။

အေးမြငြိမ်းချမ်းသည့် အလှဖြင့် ပုံပုံလေးထိုင်ပြီး ပန်သီ နေသည့် ချစ်သူကို ပြည့်ပိုင်ကို ညင်သာယုယစွာ ပွေ့ချီလိုက်မိ ၏။

ယုန်ကလေး လန့်ပြီး မပြေးရအောင်ပါ။

“စံပယ် ... အချစ်”

တုန်ယင်လိုက်လှဲသံဖြင့် သူခေါ်မိလျှင် သူကလေးက မလန့်မကြောက်ဘဲ ပြုံးပြုံးလေး မော့ကြည့်နေရှာ၏။

“ကျွန်မ သိတယ် ... ကို တစ်နေ့နေ့မှာ ရောက်လာ မယ်လို့လေ”

“ဟင် ... စံပယ် စကားပြောလိုချင်”

တအံ့တဩ ရေရွတ်ရင်း သူ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု၊ လွမ်းဆွတ်မှုအပေါင်းကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲသွားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်မှာပင် ချစ်သူလေးကို အားပါးတရ အနမ်းပိုးတွေ

ရွှေပစ်မိခဲ့လျှင် ...

“ဟာ ... ကိုကလည်း အိမ်ထဲမှာ အတူးရှိတယ်”

“အဲ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကိုမှာလည်း သူငယ်ချင်းပါလာတယ်”

“ကို ... မကောင်းဘူးကွာ ... ရှက်စရာကြီး”

သည်တော့မှ နှစ်ယောက်သား ဖြတ်ခင်းပြင်မှ ထရပ်ပြီး ဘေးဘေးဘက်သို့ မျှော်ကြည့်မိပါ၏။

အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်နေသည့် အတူးနှင့် ခြံပေါက်ဝမှာ တစ်လစ်ဖြစ်နေသည့် လင်းသန့်တို့အား ပြည့်ပိုင်ကို မပြုတ်မနား ရှပ်နှင့် မိုက်ကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

လင်းသန့်က စပ်ဖြူရပ်နှင့် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ငါတို့တွေ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ကို ရှောင်ထွက်ပေးရမှာလား ... လိုအပ်ရင် ပြော”

“ရတယ် သူငယ်ချင်း ... ရတယ်၊ မင်းလို ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက် ထုတ်ပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ကဲ ... လာ ... အိမ်ထဲသွားကြရအောင်”

အိမ်ထဲရှိ ညွှန့်ခန်းလေးမှာ ယခုတော့ စကားပြောသံ

ရယ်မောသံတို့နှင့် စိစိဝေဝေ။

“စံပယ် စကားပြန်ပြောနိုင်တာ ကို အရမ်းဝမ်းသာတာပဲကွာ ... တကယ် တကယ်”

သည်စကားကိုပဲ တဖွဖွပြောကာ ပြည့်ပိုင်ကို ဆီမန်းမန်းနေလျှင် လင်းသန့်က ဝင်ပြီးနှိပ်ကွပ်လေ၏။

“စကားပြောနိုင်တာပဲ ဝမ်းသာရမလားကွာ၊ တော်ကြာ နားညည်းတော့မှ အဆိုးမဆိုနဲ့၊ မှတ်ထား ပိုင်ကြီး ... မိန်းမဆိုတာ စကားအများဆုံး သတ္တဝါပဲ၊ တကယ်က စကားမပြောနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမှ တန်ဖိုးရှိတာ”

“အေးကွာ ... ကျေးဇူးရှင်ကြီးဆိုတော့လည်း ဘာပြောပြော ခွင့်လွှတ်ထားရမှာပေါ့၊ ကဲကွာ ... မင်းလည်း အားနေတာပဲ၊ အတူးကိုသွားပြီး ကူပါလား”

ခပ်တည်တည်နှင့် လင်းသန့်ကို သူ ပထုတ်လျှင် လင်းသန့်ကလည်း သူ့ကို ပါးစပ်လှုပ်ရုံပြန်ဆဲပြီး မီးဖိုဘက်သို့ ထသွားရလေ၏။

“ဒီလိုလိမ္မာမှပေါ့ သူငယ်ချင်း အကောင်းစားလေးရယ်၊ သာဓု သာဓု သာဓု ... တူသောအကျိုး ပေးမှာပါကွာ”

“အေး ... ကြပ်ကြပ်သာ အူပြူးနေ ... တော်ကြာနေ

၂၄၂ ကြယ်စင်များစေ

နှစ်ထပ်ကွင်းယောက်ဖ ပြန်လာလို့ ဘယ်အပေါက်က ပြေးရမုန်း
မသိ ဖြစ်နေမယ်၊ ပြေးပေါက်လေး ဘာလေးလည်း ကြည့်ထား
ဦး”

“ရတယ် သူငယ်ချင်း ... ယောက်ဖမကလို့ ယမမင်း
ကြီးပဲ လာလာ... မင်းကိုသာ မေ့ထားချင်ထားခဲ့မယ်၊ စံပယ်ကို
အပါခေါ်ပြီး ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထိ ထွက်ပြေးပစ်လိုက်မယ်”

“ခွေးကောင်”

ရယ်မောသံများအဆုံးတွင် သူ စံပယ်ကို စွေခနဲ ပွေ့ချီ
ပစ်လိုက်မိပါ၏။

အကျယ် အကျယ်တွေ ရှင်းပြမနေရဘဲနှင့် သူ့အပေါ်
နားလည်ခံစားပေးသည့် ချစ်သူလေးကို သူ အရမ်းပင် ကျေးဇူး
တင်နေမိပါသည်။

ပန်းပွင့်လေးများ၏ ပွင့်ဖတ်ထက် နူးညံ့သော ...

ပန်းပွင့်လေးများ၏ ဝတ်မှုန်ထက် မွှေးပျံ့သော ...

ပန်းပွင့်လေးများ၏ ဝတ်ရည်ထက် ချိုမြိန်မှုယစ်သည့်
ချစ်သူမျက်နှာလေးကို သူ ပျားတစ်ကောင်လို ယစ်မှုကြည်မွေ့
နေမိလျှင် ကမ္ဘာကြီးကိုပင် တအံ့ မေ့လျော့နေမိတော့ပါ၏။

သို့သော် ခဏမျှကြာလျှင်ပင် ချစ်သူလေးက သူ့ကို

ရွှေစကားစာပေ

အစိမ်းရင့်ဆောင်အချစ်များ ၂၄၃

တွန်းထုတ်ခွဲခွာလိုက်ပါသည်။

“တော်တော့ ကိုရယ် ... စကားတွေပဲ ပြောကြရ
အောင်၊ ရှေ့ရေး၊ နောင်ရေးတွေ တိုင်ပင်ကြရအောင်နော်”

“အဲ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကို စိတ်မပူလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊
ကလေးရယ်၊ ကိုသဘောက ကိုတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ
မခွဲရအောင် ကြံဆောင်မလို့ပါ၊ ဘယ်သူမှ ဖျက်လို့မရတော့
အောင် စံပယ်ကို အခုတစ်ခါ ထပ်ပြီးခိုးမယ်၊ နောက် ချက်ချင်း
ပဲ မေမေဆီခေါ်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ လက်ထပ်ကြမယ်လေ ...
စံပယ် မငြင်းနဲ့တော့နော်”

“ကိုမေမေက စံပယ်နဲ့ သဘောတူလို့လားဟင် ...
ကိုက အားလုံးပြောပြလိုက်ပြီလား”

မျှော်လင့်ချက်မျက်ဝန်းလေးနှင့် မိုးပွင့်စံပယ် မော့ကြည့်
လျှင် ပြည့်ပိုင်ကို အလွန်ပင် သနားသွားမိပါသည်။ မိန်းကလေး
ဘဝမှာ ယောက်ျားလေးဘက်က ကြည်ဖြူဖို့ကလည်း မကလာ
တစ်ပါးပင် မဟုတ်ပါလား။

“သဘောတူရုံတင် ဘယ်ကမလဲ တလေးရယ် ...
မေမေကလေ ကိုတို့ ခုလို အဆင်မပြေဖြစ်နေတာ မြင်ရတော့
သူ့သား ရင်ကွဲနာကျဉ်း၊ ရင်ကွဲပက်လက်၊ ယူကျုံးပရ ကွဲအက်

ရွှေစကားစာပေ

ကြေမွနေတာ တွေ့ရတော့”

“မနောက်နဲ့ ကိုရာ ... ကောင်းကောင်းပြော”

“တကယ် အချစ်ရဲ့ ... ကိုလေ စံပယ်ကို အောက်မေ့သတိရလွန်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး အရည်ပျော်နေတာ”

မိုးပွင့်စံပယ်၏ အောက်သိုးသိုး ချစ်မျက်စောင်းလေးကို ကြည့်ရှုစွာခံယူရင်း ပြည်ပိုင်ကို ပလီနေလျှင် သူမက ပြန်ပြီး ကောင်းကောင်းနှိပ်ကွပ်ပါ၏။

“အရည်ပျော်နေတယ်ဆိုပြီး အခုကျ ဘာလို့ အစိုင်အခဲကြီး ဖြစ်နေရသလဲ”

“အဲ ... အဟဲ ... အဲဒါကတော့ ခုမှ ပြန်ပြီးအရည်တွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပြီး ခဲလာရတာလေ”

“ကိုကို မယုံတော့ဘူးနော် ... အားကြီး အပိုတွေ ပြောလာဦး”

“မဟိုဘူး အချစ်ရဲ့၊ ကဲ ... ဒီတစ်ခါ ကိုကောင်းကောင်း ပြောမယ် ... ကို ခံစားနေရတာတွေ ကြည့်ပြီး မေမေက ဘယ်နေနိုင်တော့မလဲ၊ စံပယ်နဲ့ ကိုအကြောင်းကလည်း မေမေ့ကို အကုန်ပြောပြပြီးပြီမို့ မေမေက ကိုဝင်းခန့်ကျော်ဆီမှာ လူကြီးသူကြီးတွေနဲ့ သွားတောင်းဖို့တောင် စိစဉ်နေပြီ”

“ဒါဆို ကိုက ဘာလို့ စံပယ်ကို ခိုးချင်နေရတာလဲ၊ မေမေ လာတောင်းတော့ ပိုပြီး ကျက်သရေမရှိဘူးလား၊ မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ အဲဒီလိုမျိုး မက်လာရှိရှိ တောင်းရမ်း၊ မက်လာဆောင်ရမှ မက်လာရှိတာ ကိုရဲ့၊ ခိုးရာလိုက်ပြေးရတာကြီးက မကောင်းပါဘူးကွာ”

“အမယ် အမယ် ... သူ့ကိုယ်သူ အပျိုလေးကျလို့ မရတော့ဘူး အချစ်ရာ ... ကို ဘယ်လိုမှ နောက်ထပ်ခွဲဖို့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ စံပယ်နဲ့အတူ မနေရရင် အခုတစ်ခါဆို အကယ်သေတော့မှာ”

သူ့အပြောနှင့်သူ့ရှုပ်က တကယ်ပင် ကြေကွဲနွမ်းလျှော့နေလျှင် မိုးပွင့်စံပယ် မျက်စောင်းမထိုးနိုင်တော့ပါ။

သို့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပူပင်မိတာကိုတော့ အဖြူအမည်း တွဲပြားအောင် မေးရပါဦးမည်။

“စံပယ်လည်း ကိုကို အရမ်းလွမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကွယ် ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်း ... ကိုနဲ့ အစ်ကိုကျော်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ခရာ ဘယ်လိုဆက်ကြဦးမှာလဲ၊ စန္ဒာကိုကို အစ်ကိုကျော်က ခြေထောက်ကို ကျွန်မကို လက်စားချေပယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်မက တော့ ကိုယ့်ရင်သွေးလေးကို ဖျက်မချပါဘူး၊ ကိုရဲ့ကိုယ်ပွားရမ်း

၂၄၆ ကြယ်စင်များ

အဖြစ် တစ်သက်လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုး မွေးမြူချစ်ခင်သွားမှာ ပါ။ အစ်ကိုကျော်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ မှာသွားပါတယ် ... ဒီ ကလေးကို မွေးဖြစ်အောင်မွေးပြီး ကမ္ဘာလောကအလယ်မှာ လူ ထစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ သူတာဝန်ယူ ပါတယ်တဲ့”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားကြောင့် ပြည့်ပိုင်ကို၏ရင်ထဲမှာ ဖိုက်ခနဲ၊ လှိုက်ခနဲ ကြေကွဲ နောင်တရသိသွားစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။

သူ့ အလန့်တကြား ထရပ်မီလျှင် မိုးပွင့်စံပယ်က သူ့ လက်ကို ဆွဲထားခဲ့ပါသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ ကိုရယ် ... ကို့ကို ဒီနေရာရောက် အောင် အစ်ကိုကျော်ပဲ လမ်းပြခဲ့တာ မဟုတ်လား။ အခု အစ် ကိုကျော် အမြင်မှန်ရနေပါပြီ။ ကို့ကို သူ ကြည်ဖြူနိုင်ပါပြီ”

သည်တော့မှ သူရင်အေးစွာနှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူ များကို ကြည့်ရဲခဲ့လျှင် ဦးစွာ ဆင်းလာသူက မေမေဖြစ်လို့နေတော့ သည်။

နောက်မှ ဝင်းခန့်ကျော်နှင့် ဝသန်မိုးဦး။

“ကဲ ကဲ ... ကိုယ်တို့ ကျူးလွန်မိသမျှ အပြစ်တွေကို

အလျော်ပြန်ပေးပါတယ်နော်၊ ညီမလေးနဲ့ ကိုပြည့်ပိုင်ကိုကို ကိုယ် သဘောတူလိုက်ပါပြီ။ အန်တီသားအတွက် အန်တီ စိတ်အေးပါ တော့၊ ကျွန်တော့်အပေါ်လည်း အားလုံး ခွင့်လွှတ်ကြပါနော်”

“ဟား ... ကျေနပ်ပါတယ် ကိုဝင်းခန့်ကျော်ရယ်၊ တကယ်တော့ အမှားမကင်းနိုင်ကြတဲ့ လူ့ဘောင်လူ့လောကကြီး ထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း အမှားမကင်းတဲ့လူသားပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီများ၊ ကဲ ... အားလုံးပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ည စာစားပွဲ ကျင်းပကြရအောင်၊ အတူးလေ့ လာဟေ့ ... ချက်မနေ နဲ့တော့၊ ဒီမှာ စားစရာတွေသာ လာကူချပေးတော့”

သည်တော့မှ မီးဖိုထဲမှ အတူးနှင့် လင်းသန့်တို့ ထွက် လာခဲ့ကြလျှင် အပြင်မှ လူတွေအားလုံး ရယ်မြူးရွှင်ပျနေတာကို တွေ့လိုက်ကြရပြီး အားလုံးမတိုင်ပင်ဘဲနှင့် ရယ်မောမိလိုက်ကြ ပါသည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်တစ်ခုလုံးကလည်း ခိုးနေဖြင့် စိမ်းလန်းနေ ကြပြီး ထိုအစိမ်းရောင်များအားလုံး အချစ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား သည်ဟု သူတို့ ခံစားလိုက်ကြရပါသည်။

ကြယ်စင်များ